

Giới thiệu Phúc Tinh Giá Đáo

Truyện Phúc Tinh Giá Đáo của tác giả Nguyên Nhu là một câu chuyện ngôn tình với nhiều tình tiết vô cùng mới mẻ và thú vị. Có phải người đã làm đến chức Tổng giám đốc, tiêu chuẩn và phương thức chọn người cũng kỳ quái hay không?

Bước thứ nhất, nhìn thấy người lạ như cô liền ôm trước nói sau, cảm giác đứng rồi liền được qua cửa. Bước thứ hai, dùng hết mọi thủ đoạn để cô ở lại công ty của anh làm việc, thuận tiện để gọi tới gọi lui. Bước thứ ba, lợi dụng thiên thời địa lợi khiến cô phải đến khu nhà cao cấp của anh, cùng anh ở chung.

Haiz... Tuy chỉ đơn thuần là bạn cùng phòng nhưng anh rất dễ tiện, lúc nào cũng chăm sóc cô bằng thức ăn ngon. Lại còn dùng sắc đẹp mê hoặc cô, hại cô rõ ràng biết là không được trèo cao, nhưng lại không cẩn thận động lòng.

Mời các bạn cùng đón đọc truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Tinh Giá Đáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Giới thiệu

Có phải người đã làm đến chức Tổng giám đốc, tiêu chuẩn và phương thức chọn người cũng kỳ quái hay không?

Bước thứ nhất, nhìn thấy người lạ như cô liền ôm trước nói sau, cảm giác đứng rồi liền được qua cửa;

Bước thứ hai, dùng hết mọi thủ đoạn để cô ở lại công ty của anh làm việc, thuận tiện để gọi tới gọi lui;

Bước thứ ba, lợi dụng thiên thời địa lợi khiến cô phải đến khu nhà cao cấp của anh, cùng anh ở chung.

Haiz... Tuy chỉ đơn thuần là bạn cùng phòng nhưng anh rất dễ tiện, lúc nào cũng chăm sóc cô bằng thức ăn ngon. Lại còn dùng sắc đẹp mê hoặc cô, hại cô rõ ràng biết là không được trèo cao, nhưng lại không cẩn thận động lòng.

Nhưng anh chủ động hôn cô, cũng đồng ý cùng cô đi dạo, hẳn là cũng thích cô phải không?

Có lẽ do cô quá tham lam thôi, mơ mộng hão huyền một bước bay cao thành phượng hoàng, cái này là bị trời trừng phạt.

Từ nhỏ đến lớn, cô gặp chuyện gì cũng đều thuận buồm xuôi gió. Gần đây không hiểu vì sao đủ thứ tai họa lớn nhỏ đều đổ lên người. Ngay cả biến thái cũng tìm tới nhà, càng thâm hơn nữa là làm liên lụy tới anh.

Huhuhu... Anh có lẽ quyết định buông tha cô.

Đầu tiên là để cô quay về công ty cũ, bây giờ ngay cả điện thoại của cô cũng không nghe----

Làm sao biết được, lúc cô nhìn thấy anh sắc mặt trắng bệch mới biết được, người thực sự vật lộn đau khổ chính là anh!

Giới thiệu

“Đùng” một tiếng vang thật lớn. Tia chớp trắng lóa rạch ngang phía chân trời, gió thổi phàn phật, bầu trời đen kịt trút mưa dữ dội che phủ toàn bộ sân thượng tòa nhà.

“Hahaha – Anh thật sự không thấy tấm chân tình của em sao? Em yêu anh như vậy, tại sao anh không yêu em?” Trên mái nhà, một bóng dáng chao đảo như muốn ngã đang đứng sát mép sân thượng, cổ họng tan nát, vừa khóc vừa cười mà hết lớn.

Lạc Thiên Hựu dẫn theo một nhóm người đứng cách đó không xa, mưa lớn làm ướt toàn bộ quần áo của mọi người. Anh có chút không kiên nhẫn, gương mặt trẻ trung hiện lên sự chán ghét cực độ.

“Trần, em gây sự đã đủ chưa? Mau xuống đây!”

Trần đứng sát mép sân thượng thần sắc hoảng loạn, đôi mắt ngậy đại nhìn anh, “Em không có gây sự...” Lời nói mê nhỏ xú bị át đi hết trong làn mưa lớn.

“Em mau đi xuống đi, đừng có gây sự vô lý nữa! Tình cảm là chuyện của hai người, anh không thích em chính là không thích. Cho dù em có dùng cái chết để uy hiếp, anh cũng sẽ không đồng ý”. Lạc Thiên Hựu bực bội, cảm thấy một màn trước mặt như một trò cười, xoay người tính bỏ đi.

“Lạc Thiên Hựu – Em muốn anh mãi mãi không bao giờ thoát khỏi em, cho đến khi anh chết mới thôi!”

Bốn phía đột nhiên trở nên im lặng, theo lý mà nói, mưa to gió lớn thế này không thể nghe thấy những lời nói đó, nhưng mọi người đều nghe rõ rõ ràng lời nói này.

Sau đó –

“Phịch” một tiếng, một âm thanh quý dị khiến người khác phải run sợ vang lên, tất cả mọi người đều sùng sốt.

Lạc Thiên Hựu bỗng chốc quay người nhìn về phía góc sân thượng, bóng dáng bé nhỏ vốn dĩ đứng ở đó đã không còn thấy nữa, theo bản năng anh nhìn xuống dưới.

Theo khoảng cách của năm tầng lầu nhìn xuống, thân thể của Trần nằm bất động trên nền đất. Kế đó lọt vào tầm mắt là một vệt máu đỏ... dòng máu đỏ tươi bắt đầu lan ra khắp nơi, lộ ra sự ghê sợ làm người khác phải kinh hồn bạt vía...

Giật mình mở mắt ra, toàn thân Lạc Thiên Hựu toát mồ hôi lạnh, từ trên giường ngồi dậy, hai mắt vô hồn nhìn về phía trước.

Lại mơ thấy...

“Cốc cốc!” Tiếng gõ cửa vang lên, tiếp đó cánh cửa bị đẩy ra, một người con trai bộ dáng rất giống Lạc Thiên Hựu bước vào.

“Anh hai, anh không sao chứ?” Lạc Thiên Kỳ lo lắng nhìn Lạc Thiên Hựu đang đỡ đầu gối trên giường.

Sắc mặt anh có chút tái nhợt không bình thường, trong đôi mắt tràn đầy tơ máu, “Anh không sao”. Lời nói mệt mỏi cất lên.

Lạc Thiên Kỳ thở dài, “Anh hai, anh nói xem, chú Hà thật sự có cách sao? Cũng đã hơn 10 năm rồi”. Năm đó nghĩ rằng chỉ là một câu nói đùa mà thôi, không ngờ lại xảy ra án mạng, còn rước phải một lời nguyên không cách nào thoát khỏi.

Lạc Thiên Hựu ánh mắt chậm rãi di động, nhìn ra ngoài cửa sổ, “Anh cũng không biết, chú Hà nói rồi, chỉ cần có một cơ hội, bất luận thế nào cũng phải thử.”

Hai anh em đều trầm mặc không nói gì, mãi một lúc sau, Lạc Thiên Kỳ mới nói “Anh nghỉ ngơi đi, em cũng đi ngủ đây.”

Lạc Thiên Hựu không trả lời, mắt vẫn nhìn ra cửa sổ như trước. Đợi cho Lạc Thiên Kỳ ra ngoài rồi mới nằm xuống giường, từ từ nhắm mắt lại, sau đó trong giấc ngủ lại rơi vào cơn ác mộng tăm tối...

Bạn đang đọc truyện *Phúc Tình Giá Đáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Chương 1

Chiếc di động nhỏ nhắn đặt trên đầu giường rung lên từng hồi, tiếp đó bên trong phòng nhẹ nhàng vang lên tiếng chuông điện thoại. Tầm chán dầy trên giường lúc này bị xóc một góc lên, chỉ nhìn thấy một bàn tay nhỏ từ trong chăn thò ra, sờ sờ lên tủ đầu giường. Sau khi đụng vào chiếc điện thoại liền chui lại vào trong chăn.

“A lô?” Giọng nói êm dịu ngọt ngào từ trong chăn phát ra.

“Viên Viên? Viên Viên? Em vẫn còn ngủ sao?” Giọng nói trong điện thoại có chút ngập ngừng.

Người nằm trong chăn cuối cùng cũng động dậy, một tay vén tấm chăn ra. Phúc Viên Viên dựa vào thành giường cố gắng mở đôi mắt nhem nhèm buồn ngủ của mình: “Là chị Tiểu Hàm hả? Có chuyện gì vậy?” Giương mặt mướt mà có chút đỏ hồng, dường như vẫn chưa hoàn toàn tỉnh ngủ.

Liều Tiểu Hàm ngừng một chút, vội hỏi: “Viên Viên, bây giờ em đã tỉnh táo chưa? Chị có chút chuyện gấp nhờ em giúp đỡ.”

Chăn bị xóc lên, gió lạnh bên ngoài thổi tới làm cô co rúm lại, Phúc Viên Viên dùng sức chớp chớp mắt, “Chị nói đi, chuyện gì vậy?” Mang đôi dép lê lông xù dễ thương vào, cô vừa hỏi vừa đi về phía phòng tắm.

“Viên Viên, giờ em ra ngoài có tiện không? Chị với anh rể đang ở tòa nhà Lạc Hàng, em có biết chỗ đó không?” Cô nhìn xuống đồng hồ trên tay, trong đầu nhẩm tính thời gian.

Phúc Viên Viên nhú mày nghĩ ngợi một chút, “Ồ, em biết. Tòa nhà cách công ty hai con đường, đúng không?” Cô nhớ rồi, hình như thời gian gần đây công ty của anh rể đang muốn hợp tác với tập đoàn vận tải đường thủy Lạc thị, cùng nhau phát triển cái gì mà hệ thống công nghệ cao liên quan đến vận tải đường thủy. Cô mở loa ngoài điện thoại lên.

“Đúng rồi! Bây giờ em đến văn phòng công ty của anh để giúp anh lấy một tập tài liệu. Lấy xong thì mang đến tòa nhà Lạc Hàng hộ tụi chị nhé.”

“Hà? Chị Tiểu Hàm, trợ lý với thư ký của anh ở đâu?” Phúc Viên Viên nhanh chóng vắt khăn lau mặt rồi quay lại hỏi. Chuyện này nghĩ thế nào cũng không thể tới phiên cô chứ?

“Hôm nay Lạc Hàng và công ty chúng ta tổ chức một buổi tiệc, hiện đang bận tới mất tới mũi, trợ lý Lý không đi được. Hôm nay lại là ngày nghỉ, gọi điện thoại cho thư ký nhưng không ai nghe máy, người của phòng thư ký tụi chị lại không tin tưởng mấy.” Liễu Tiểu Hàm muốn người của mình đi lấy để có phần yên tâm hơn, mặc dù tài liệu cần đi lấy cũng không tới mức bảo mật như vậy, nhưng có vài thông tin không truyền ra ngoài vẫn tốt hơn.

“Được, chút nữa em sẽ đến công ty lấy. Sau đó trực tiếp mang tới tòa nhà Lạc Hàng phải không?”

“Ừm, chút nữa chị sẽ gọi điện thoại cho bảo vệ trực ban hôm nay để em vào tòa nhà. Em lấy tài liệu xong trực tiếp mang sang Lạc Hàng, chị sẽ báo với người bên công ty họ một tiếng.”

“Ừm, em biết rồi.” Mở tủ quần áo ra, Phúc Viên Viên chọn một bộ quần áo đơn giản mặc vào.

“Cứ như vậy trước nhé, tối nay gặp, bye bye.”

“Bye bye.”

Liễu Tiểu Hàm vừa cúp điện thoại, Thượng Quan Quý Hải đang nói chuyện với khách hàng bên cạnh cũng bước qua, đưa tay ôm lấy eo vợ.

“Sao rồi?”

Liễu Tiểu Hàm cười gật đầu. “Đợi chút nữa Viên Viên sẽ qua bên đó, giờ nói trước cho người bên công ty họ một tiếng.”

Thượng Quan Quý Hải gật đầu, cùng vợ đi tới hội trường nơi chuẩn bị cho vũ hội tối nay để kiểm tra một chút, lại gặp được người phụ trách phòng PR của Lạc Hàng – Giám đốc Trần. Sau khi trao đổi đơn giản với đối phương vài câu xong thì cùng vợ đi vòng qua phía bên kia.

“Anh cho người chuẩn bị xong quần áo cho Viên Viên chưa?” Liễu Tiểu Hàm vừa cười vừa hỏi anh. Thực ra việc lấy tài liệu đích thực là không cần phải đặc biệt để Phúc Viên Viên đi làm, có điều cô là có tâm tư riêng.

“Chuẩn bị xong cả rồi.” Anh nhìn bộ dạng vợ như vậy, không nhịn được cảm thấy có chút buồn cười, “Em á, có lòng muốn giới thiệu đối tượng cho Phúc Viên Viên thì cứ trực tiếp nói với con bé. Việc gì phải vòng vo như vậy?”

“Anh không hiểu đâu.” Liễu Tiểu Hàm liếc chồng một cái. Lần này Áo Nhĩ Đề Tư cùng Lạc Hàng hợp tác tổ chức buổi tiệc từ thiện, mời tới không ít thanh niên tuổi trẻ. Viên Viên cũng đã 24 tuổi nhưng tính tình lại có chút khờ khạo, bởi vậy người làm chị như cô đương nhiên phải sớm suy nghĩ giúp em nó chứ.

Thượng Quan Quý Hải cười cười, không tiếp tục thảo luận vấn đề này với vợ nữa. Mặc dù tới buổi tiệc mới bắt đầu, nhưng từ sáng sớm Lạc Hàng cùng Áo Nhĩ Đề Tư đã bắt đầu chuẩn bị. Lúc này đây, bọn họ cũng đang tham gia tiệc rượu nhỏ trong đại sảnh, giao thiệp với một vài khách hàng trong ngành.

Đột nhiên, ngoài cửa xôn xao một trận, hai vợ chồng đồng thời quay đầu lại nhìn. Đối diện là khuôn mặt tuấn mỹ vô song, hai mắt Thượng Quan Quý Hải sáng lên, ghé sát vào tai vợ nói nhỏ: “Đây là Tổng giám đốc phụ trách khu vực châu Á của tập đoàn Lạc thị, cũng là người thừa kế trong tương lai của Lạc thị - Lạc Thiên Hựu.”

Liễu Tiểu Hàm vừa nghe danh tính đối phương, nhìn không được bật cười. “Tên gọi này thật quen tai, em nhớ có một bộ phim truyền hình nam chính cũng có tên gọi này.” Thiên Hựu? Người thừa kế trong tương lai của một tập đoàn quốc tế lại có cái tên bình dân như vậy, thật là thú vị.

“Lạc gia từ lâu về trước sớm đã di cư sang hải ngoại, đây không biết đã là đời thứ mấy của Lạc gia rồi.”

Liễu Tiểu Hàm gật gật đầu, hai vợ chồng cùng bước về phía trước để chào hỏi đối phương.

Giám đốc Trần phòng PR sớm đã đứng cạnh Tổng giám đốc, cẩn thận giới thiệu với anh những nhân vật có tiếng trong thương trường hiện đang có mặt ở đây. Nhìn thấy vợ chồng Thượng Quan đang tiến lại gần, lập tức hạ giọng bên tai Tổng giám đốc nhắc trước: “Tổng Giám đốc, hai vị này là vợ chồng Thượng Quan. Ngài Thượng Quan Quý Hải chính là người chịu trách nhiệm chính trong hoạt động hợp tác lần này, đồng thời cũng là Tổng giám đốc của Áo Nhĩ Đề Tư.”

Khuôn mặt Lạc Thiên Hựu lạnh lùng thán nhiên bắt tay với đối phương, dáng điệu vô cùng mệt mỏi. Thượng Quan Quý Hải nhủ thầm, Giám đốc Trần thấy vậy lập tức tiến lên trước một bước.

“Thành thật xin lỗi, Thượng Quan tiên sinh. Tổng Giám đốc của chúng tôi vừa mới xuống máy bay, vẫn chưa điều chỉnh được múi giờ. Thật có lỗi, thật có lỗi.”

Lạc Thiên Hựu cũng ngay lập tức ý thức được bản thân mình thất lễ, khóe miệng cười nhẹ, “Thất lễ rồi.”

“Không sao. Dù sao bữa tiệc tối nay mới bắt đầu, Lạc tiên sinh có muốn nghỉ ngơi trước không?” Thượng Quan Quý Hải hết sức cảm thông, ngồi máy

bay một thời gian dài thực sự rất hao tổn sức lực.

Lạc Thiên Hựu cười đồng thời nói mấy câu xã giao với Thượng Quan Quý Hải, sau đó theo sự hướng dẫn của Giám đốc Trần đi về phía toà nhà văn phòng ở bên kia. Trước khi vào thang máy, anh mới lại mở miệng nói: “Trợ lý của tôi sẽ đến sau, anh nhớ để cậu ta trực tiếp lên văn phòng tìm tôi. Còn nữa, trước buổi tiệc tối, đừng để người khác quấy rầy tôi.”

“Vâng.” Giám đốc Trần cung kính khom người.

Cửa thang máy từ từ đóng lại, Giám đốc Trần lại nhanh chóng quay về tiệc rượu. Lịch trình của ông cũng dày đặc, ông lo lắng mình không cẩn thận quên mất nên dặn dò cô tiếp tân ở lầu một, nếu có người trông giống trợ lý, cứ để đối phương trực tiếp lên thẳng văn phòng Tổng giám đốc tập đoàn Lạc thị là được.

Lạc Thiên Hựu đi thang máy thẳng đến văn phòng Tổng Giám đốc ở lầu 20, thả người xuống ghế sofa trắng trong phòng làm việc, mệt mỏi xoa xoa mi mắt. Gần 20 tiếng đồng hồ ngồi máy bay không phải là chuyện khổ sở nhất, khổ sở thực sự chính là con ác mộng mãi không tiêu tan kia, làm người ta cảm thấy chán ghét, chán ghét hết thảy mọi thứ trên đời...

Cánh cửa lớn trong suốt mở sang hai bên, trong tay Phúc Viên Viên cầm một phong thư trắng cỡ giấy A4, bước vào đại sảnh trang hoàng vô cùng khí thế.

“Xin chào, xin hỏi cô là...” Cô tiếp tân nghi hoặc hỏi. Người đi đến ăn mặc đơn giản lại cầm trên tay một tập hồ sơ, không biết là muốn làm gì?

“Xin chào, tôi đến là đưa đồ cho Tổng giám đốc của chúng tôi.” Phúc Viên Viên gật đầu cười, giơ tập tài liệu trong tay lên.

Cô tiếp tân nghe thấy ba chữ Tổng Giám đốc, nghĩ rằng cô gái này chính là người trợ lý mà Giám đốc Trần nhắc tới lúc nãy, trong lòng còn thấy khâm phục đối phương còn trẻ như vậy đã làm đến chức trợ lý, miệng lập tức nói: “Em biết rồi, lúc nãy Giám đốc Trần có dặn dò, mời chị đi thang máy bên phải lên văn phòng Tổng Giám đốc ở lầu 20.”

Gật đầu, Phúc Viên Viên cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp đi về phía thang máy. Vào thang máy rồi, mắt cô đảo một hồi, vừa khéo nhìn thấy bảng chỉ dẫn trên thang máy, cẩn thận nhìn lại, không nói nên lời.

Wow! Từ lầu 10 trở đi toàn bộ đều là các bộ phận của Công ty thủy vận Lạc thị nha, so với Áo Nhĩ Đề Tư còn chiếm nhiều lầu hơn. Nghe nói tập đoàn Lạc thị là tập đoàn lớn trên toàn quốc, là một trong những xí nghiệp lớn toàn cầu.

“Ding” một tiếng, cửa thang máy mở ra.

Phúc Viên Viên giương cái miệng nhỏ nhắn, nhìn thấy nền gạch trắng tinh trên lầu 20, đôi mắt không nhịn được tròn to.

Đây là phòng làm việc hay là căn hộ cao cấp vậy? Phóng tầm mắt ra xa, toàn bộ nền gạch trắng tới mức có thể làm lóa hai mắt cô, xen kẽ có khảm một ít hoa văn màu đen. Hai bên sắp xếp toàn là giá sách và kệ sách, bàn làm việc lớn màu đen, bên cạnh còn có một phòng bếp nhỏ, đều là không gian mở. Góc trong cùng bên phải có một cái giường lớn, bên cạnh còn có một bộ sofa màu trắng cỡ đại. Trên sofa hình như có một người đang ngồi, vừa vặn đang đưa lưng về phía cô.

Phúc Viên Viên còn tưởng rằng là anh rể Thượng Quan của cô, ôm trong lòng tập tài liệu liền đi qua đó, “Anh rể...” Ghé sát vào nhìn, cô giật mình. Ô, không phải!

Len lén lè lưỡi ra, tiêu rồi, tám chín phần là đi nhầm chỗ. Nhân lúc đối phương vẫn còn đang nhắm mắt, cô nhón chân chuồn đi.

“Đừng... Đừng...”

Bước chân dừng lại, cô nhẹ nhàng xoay người. Mỹ nam đang nằm trên sofa ngủ đầu đầy mồ hôi, vẻ mặt vô cùng thống khổ. Do dự một chút, thế nhưng bản tính lương thiện vẫn chiến thắng nỗi ích kỷ trong người, cô bước đến bên cạnh.

“Này, anh không sao chứ?” Bàn tay cô chỉ mới đặt nhẹ lên vai của đối phương mà thôi, thế nhưng toàn thân người đàn ông lại đột nhiên run lên, sau đó xoay tay nắm lấy cổ tay cô, kéo cô vào trong lòng mình.

“A...” Phúc Viên Viên hét cả hồn, ngăn lại tiếng kêu sợ hãi, nghĩ rằng bản thân gặp phải tên háo sắc, bắt đầu ra sức giãy dụa.

Không biết đã qua bao lâu, Lạc Thiên Hựu trong lúc ngủ mơ chỉ cảm thấy bốn phía quanh mình càng lúc càng lạnh, càng lúc càng lạnh, cảm giác lạnh băng quen thuộc làm người ta sợ hãi lan dần từ chân lên đến toàn thân. Anh biết lại bắt đầu rồi, nỗi ám ảnh mơ hồ đó lại bắt đầu quấy nhiễu anh!

Anh nhìn thấy mình ở một nơi đen tối, cái gì cũng không có, chỉ có bóng tối và cái lạnh buốt giá. Anh cắn chặt hàm răng, không chế cảm xúc của chính mình, cố gắng thoát ra khỏi giấc mộng. Nhưng thế nào cũng không thoát ra được. Sau đó anh nghe thấy, lại nghe thấy tiếng khóc đau đớn vang lên từng hồi, hai chân không bị khống chế hướng về nơi tối tăm bên đó mà bước tới.

Không được! Không thể đi qua! Không thể đi qua! Anh gắng sức kháng cự, nhưng cơ thể giống như không phải của anh, cứ tiếp tục đi về nơi tăm tối. Nơi đó lúc này lại bắt đầu mềm ra, ẩm ướt, anh không khống chế được bản thân nhìn lại, hiện ra trước mắt là một màu đỏ tươi như máu lan dài như một con đường.

Đừng! Đừng qua đây! Đừng đi lại gần đây! Càng đi gần vào góc tối, càng có thể nhìn rõ bóng dáng trong suốt trong góc. Toàn thân anh không khỏi run rẩy, cố gắng hết sức gây dọa, nhưng cơ thể lại giống như có ý thức của riêng mình, vẫn cứ rảo bước đến góc tối đó. Đúng lúc anh dừng chân nhìn vào bóng dáng trong suốt ấy thì trong nháy mắt.....

Thân ảnh trong suốt vốn dĩ đang ngồi xổm trên mặt đất khóc thút thút, tức thì quay lại vỗ lấy anh! Mùi tanh hôi xộc vào trong mũi, anh kinh sợ nhìn thấy một khuôn mặt máu chảy đầm đìa. Sau đó bóng dáng trong suốt như một con rắn từ từ quấn lấy cơ thể anh, càng quấn càng chặt, làm anh sắp không thở nổi!

Anh muốn gào thét, nhưng lại thét không thành tiếng. Toàn thân cứng đờ như khúc gỗ, không thể nhúc nhích. Ai? Ai có thể cứu anh? Thân ảnh trong suốt kia xem ra rất quen thuộc, cô chậm rãi mở cái miệng to đầy máu của mình, cười một cách quỷ dị.

Tiếng cười đó lúc xa lúc gần, làm cho anh muốn phát điên. Sau đó có vật gì lạnh lẽo áp lên cổ anh, tiếp đó anh thấy ngạt thở, càng ngày càng thống khổ!

Ngay lúc này, bên tai phảng phất nghe thấy một giọng nói, sau đó anh đột nhiên phát hiện tay mình có thể cử động được. Một luồng không khí ấm áp thổi qua, nhẹ nhàng dừng trên bờ vai anh. Anh biết đây chính là cơ hội cứu mạng mình! Lạc Thiên Hựu đem hết toàn bộ sức lực, bắt lấy tia ấm áp, gắng sức ôm lấy hơi ấm này vào lòng.

Tất cả bóng tối và máu tươi tựa như dòng nước chảy, rất nhanh từ khắp bốn phía của anh thổi lui. Anh gắng sức thoát ra khỏi con ác mộng này.

Hai mắt vừa mở, anh còn tưởng mình vẫn còn đang mơ. Hít thở mấy hơi xong mới phát hiện hai tay mình đang ôm chặt một người phụ nữ xa lạ.

Phúc Viên Viên bị dọa cho sợ hãi, “Anh mau buông tay! Mau buông tay ra!” Nhìn thấy đối phương đã mở to mắt, toàn thân cô ra sức vùng vẫy để thoát ra.

Đầu tiên Lạc Thiên Hựu hơi ngẩn người, sau đó theo bản năng buông lỏng tay. Tiếp đó anh mới cảm nhận được hơi ấm kia cũng biến mất theo cô.

Phúc Viên Viên hồn hên nhảy ra vài bước, “Đồ thần kinh!” Cô tức giận tới mức muốn tiến lên phía trước cho đối phương một cái bạt tai, lại sợ đối phương lên cơn điên giống lúc nãy ôm cô vào lòng, liền xoay người quyết định chạy là thượng sách.

“Đội đã! Đội một chút!” Lạc Thiên Hựu không nghĩ ngợi gì liền đuổi theo.

Phúc Viên Viên thấy anh đuổi theo lại càng sợ hãi, “Cứu mạng! Cứu mạng với!” Hô lên hai câu, cô mới chợt nhớ văn phòng này nằm trên tầng cao nhất của tòa nhà, căn bản là không còn người nào khác! Cô dùng hết sức bình sinh chạy tới bên cạnh thang máy, liều mạng ấn ấn cái nút gọi thang.

“Đội một chút! Cô đừng đi!” Lạc Thiên Hựu người cao chân dài, chỉ hai ba bước đã đuổi gần tới nơi.

Phúc Viên Viên thật sự nghĩ rằng mình gặp phải người xấu, nhìn thấy đối phương càng ngày càng gần, bị dọa đến tim muốn rớt ra ngoài. Cô hoảng loạn sờ khắp người tìm điện thoại, vừa đúng lúc cửa thang máy “Ding” một tiếng rồi mở ra.

Không nghĩ ngợi gì nhiều, cô ngay lập tức trốn vào trong. Bóng dáng của Lạc Thiên Hựu đã gần ngay trước mắt, cửa thang máy lúc này vừa hay đóng lại.

“Đội một chút!” Đã không kịp rồi, Lạc Thiên Hựu chỉ có thể trơ mắt nhìn đối phương chạy mất.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Tình Giá Đáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Chương 2

Xác định bản thân đã thoát khỏi người xấu, toàn thân Phúc Viên Viên lúc này như nhũn ra, tựa người trong thang máy. Đến khi ra khỏi thang máy, cô liền không quay đầu trực tiếp chạy khỏi tòa nhà Lạc Hàng. Hai cô tiếp tân ở đại sảnh thấy vậy cũng không hiểu có chuyện gì đang xảy ra.

Trên tầng cao nhất, Lạc Thiên Hựu đứng trước cửa thang máy hồi lâu mới chậm rãi quay trở về sofa. Anh có chút mệt mỏi, ngồi yên trên ghế được một lát, chợt cảm thấy cô hòng mình truyền đến từng cơn đau nhức.

Trong lòng căng thẳng, anh rất nhanh đứng dậy đi về phía toilet nằm khuất ở hướng bên kia. Vừa mở cửa liền đi thẳng tới bồn rửa tay, anh đưa tay cời nút cổ áo, nhìn tấm gương cao hơn nửa người trước mặt.

Trên cổ anh xuất hiện một vết màu đỏ, trông rất giống vết hằn do bị người bóp cổ gây nên. Nhớ đến cảnh trong mơ khi nãy, sắc mặt Lạc Thiên Hựu trầm xuống.

“Tổng giám đốc? Tổng giám đốc?” Bên ngoài truyền tới giọng nói của trợ lý Tề Yên. Anh mở cửa bước ra.

Tề Yến vừa nhìn đã thấy vết bầm trên cổ Lạc Thiên Hựu, sắc mặt liền đổi, “Tổng Giám đốc, anh. ....”

Anh nhìn trợ lý liếc mắt một cái, “Vừa nãy có người vào phòng làm việc của tôi, kiểm tra lại camera, tìm cho ra người đó.” Trong lòng bàn tay anh vẫn có thể cảm thấy hơi ẩm đó, khi cô kề bên thì con ác mộng liền biến mất. Anh không khỏi nắm chặt lòng bàn tay, thầm nghĩ, nhất định phải tìm ra cô!

“Là ai?” Tề Yến không hiểu nhìn anh.

Lạc Thiên Hựu khẽ cười, “Là một người có thể xua đi kẻ hắc ám, Tề Yến, chúng ta tìm thấy người này rồi.” Tìm ròng rã gần 10 năm, anh cuối cùng cũng đã tìm được người mà chú Hà nói lúc ban đầu. Ánh mắt đảo qua bàn làm việc lớn màu đen, dường như có món đồ gì đó đặt trên mặt bàn. Anh bước qua, cảm phong thư màu trắng trên bàn lên xem.

Tề Yến ngạc nhiên mở to mắt, sau đó liền cười, “Hóa ra là như vậy. Tổng giám đốc cứ yên tâm! Tôi lập tức xuống phòng giám sát lấy hình ảnh.” Anh không hề lo lắng không tìm ra người đó, có thể lên tới phòng làm việc của Tổng giám đốc tòa nhà Lạc Hàng, nhất định là nhân viên trong công ty.

“Đợi một chút.” Lạc Thiên Hựu gọi anh lại, ném phong thư trên tay về phía anh.

Tề Yến tiếp lấy, nhìn phong thư trắng trong tay, bên trên có in vài chữ - Khoa học công nghệ Áo Nhĩ Đề Tư.

“Lúc này tôi lên đây, trên bàn làm việc không có phong thư này. Bắt đầu tìm từ đây đi.”

“Vâng.” Tề Yến gật đầu, cầm lấy phong thư bước nhanh rời đi.

Lạc Thiên Hựu bước về phía cửa sổ, phóng tầm mắt nhìn cảnh vật phố xá như bị thu nhỏ ở bên ngoài. Bàn tay xoa nhẹ vết thương trên cổ vẫn còn chút đau nhói, nhắm mắt lại thăm nhủ, bất luận thế nào anh nhất định cũng phải tìm được cô!

“Viên Viên à, sắc mặt cháu nhìn không được tốt lắm. Cháu gặp phải chuyện gì sao?” Ông nội Phúc nói bằng tiếng quốc ngữ Đài Loan, giọng khều khào hỏi cô.

Phúc Viên Viên nghe thấy có chút đau khổ nhủ mày, “Không có ạ! Công việc có hơi bận chút thôi.” Tiếng Đài của ông đúng là không có gì để nói, mặc dù lần nào dùng tiếng quốc ngữ cũng cà lăm, thế nhưng vẫn cứ thích nói tiếng quốc ngữ trước mặt cô.

Ông nội Phúc cẩn thận quan sát sắc mặt cháu gái, trái xem phải xem, sau đó thấp giọng cầu nguyện, “Kỳ quái, sắc mặt hồng hào đúng là dấu hiệu tốt về đường tình duyên, nhưng sao ả đường lại có chút khí đen? Chắc chắn, phải giải trừ mới được.”

“Ông già, ông lại lải nhải cái gì đó? Mau ăn cơm đi.” Bà nội Phúc không vui liếc bạn già một cái, trong lòng không vừa ý tiếp tục cằn nhằn.

Quay đầu sang, bà lại một mặt tràn đầy yêu thương, gấp một viên thịt băm thật to để vào chén của cháu gái, “Viên Viên à, ăn nhiều một chút, nhìn cháu làm nhiều đến ốm đi rồi.”

“Phụt!” Phúc Duyên Duyệt ngồi một bên ăn canh nhìn không được cười, liếc mắt nhìn chị gái, “Bà nội, vóc dáng của chị hai cũng gọi là ốm sao? Thế thì trên thế giới này không còn người mập rồi?”

“Em nói ai mập? Tên nhóc con!” Phúc Viên Viên thờ phỉ phỉ trừng mắt nhìn em, đưa tay ra ngắt tay em trai một cái, đau đến mức Phúc Duyên Duyệt oa oa kêu lớn. Hai chị em lại được dịp cãi nhau ầm ĩ trên bàn ăn.

Cha cùng mẹ Phúc đối với chuyện này nhìn đã quen mắt, vẫn nghiêm túc tiếp tục ăn cơm. Dù gì hai vị vai vế cao nhất trong nhà họ Phúc cũng không nói gì, làm gì tới phiên bọn họ?

Có điều, mẹ Phúc đảo mắt nhìn con gái một lượt, so với hồi còn nhỏ con gái bây giờ đúng thật là kém đi rất nhiều. Còn nhớ con gái bởi vì sinh non nên ốm yếu gầy gò, bà và chồng lo sợ con gái cứ như vậy sẽ không còn, từ nhỏ đã bồi bổ cho cô. Ra sức bồi bổ, cố gắng bồi bổ, cuối cùng con gái cũng có da có thịt, lớn lên khỏe mạnh. Nói cô mập thì có hơi khoa trương, con gái bắt quá có hơi tròn trịa một chút, da dẻ vừa trắng vừa mềm, lớn lên lại đáng yêu, nhưng sao tới bây giờ vẫn không có ai theo đuổi?

“Viên à, nếu công việc cực khổ quá, cứ về nhà ba nuôi.” Ba của Phúc Viên Viên cũng thuộc dạng cưng con gái số một, thương con gái thương tới trời xanh. Từ nhỏ đến lớn chỉ sợ con gái phải vất vả cực khổ, nhìn con một thân một mình ở thành phố bắc làm việc, trong lòng lúc nào cũng như chỉ buộc cào cao, chính là không an tâm.

“Ba à, không có gì đâu, con biết chăm sóc bản thân mà.” Phúc Viên Viên cười ngọt ngào, trấn an ba mình. Thực ra cô biết thời gian này bản thân có ốm đi đôi chút, có điều là do bị dọa sợ nên ốm. Từ tuần trước đi giao tài liệu tới nay, không biết vì sao bữa tối ngủ không được an ổn, lúc nào cũng thấy không thoải mái.

Cũng không biết là do thần kinh cô quá nhạy cảm hay thế nào nữa, thời gian gần đây khi đi trên đường lúc nào cũng cảm thấy có người theo dõi. Kể cho em trai nghe, nó còn hi hi ha ha cười nói cô bị thần kinh, làm cô giận đến mức đánh nó một trận.

Sau khi ăn cơm xong, hai chị em tự động đi rửa chén. Phúc Viên Viên nhìn đồng hồ, cũng sắp 7 giờ rồi, đợi chút nữa phải đi bắt xe.

Phúc Duyên Duyệt chú ý tới động tác của cô, đưa tay ra lấy cái chén cuối cùng đặt lên giá bên cạnh cho ráo nước, lau tay. “Chị, đợi chút nữa không cần bắt xe, em lái xe chở chị về.”

“Hà? Không cần đâu, chị tự bắt xe về được rồi, để em lái xe chờ đi rồi quay về cũng mất mấy tiếng đồng hồ.” Phúc Viên Viên không muốn làm phiền em trai, nó đang học đại học ở gần nhà, thứ Hai ngày mai còn phải lên lớp.

Phúc Duyên Duyệt đưa tay lên bóp mặt cô, “Không phải chị nói trên đường có người nhìn chăm chăm chị sao? Em chờ chị về, tránh cho chị trên đường nổi cơn điên, xâm hại con trai nhà người khác thì thảm.”

Phúc Viên Viên tức giận đưa tay ra kéo miệng em trai, “Ai cho em nói lung tung!”

Phúc Duyên Duyệt trêu chọc cô, hai chị em ở nhà náo loạn như muốn lật cả nóc nhà lên vậy. Đến 7 giờ, sau khi chào tạm biệt ba mẹ xong, Phúc Duyên Duyệt ra trước khởi động xe. Phúc Viên Viên mang theo bao lớn, bao nhỏ chứa đầy vật dụng yêu thương của cha mẹ, đang chuẩn bị bước ra ngoài thì bị ông nội vội vàng kéo lại.

“Ông nội, tuần sau cháu lại về, bây giờ cháu phải đi rồi.” Cô sợ đi trễ quá, lúc em trai quay về nhà đã tối, sẽ rất nguy hiểm.

“Đợi một chút, cháu giữ cái này trên người.” Ông nội đưa món đồ trong tay cho cô.

Phúc Viên Viên đưa tay ra nhìn, trước mặt là miếng ngọc bội đại khái chỉ to bằng đầu ngón tay cái. Một mặt là hình Thánh Mẫu, mặt còn lại là hình Thái Cực, phía trên còn khắc một hàng chữ rất nhỏ.

“Oa, ông nội, đây không phải bảo bối của ông sao? Sao ông lại không tiếc mà cho cháu vậy?” Cô biết miếng ngọc bội này, nhưng không biết thuộc triều đại nào. Chỉ biết là lúc ông nội đi đại lục (Trung Quốc) du lịch, khi tham gia đấu giá mua được. Đem hết tiền của tích góp một đời bỏ vào đây, bởi thế ông nội lúc nào cũng xem nó như bảo bối trân quý, không ngờ bây giờ đột nhiên lại đưa cho cô?

Ông nội Phúc giận dữ trừng mắt nhìn cô, “Nói nhảm cái gì đó? Nhanh đeo lên đi, nhớ rõ, dù thế nào cũng không được tháo xuống!” Ông cũng đau lòng lắm chứ!

Đây đúng là bảo bối của ông, nếu không phải vì nhìn thấy ấn đường cháu gái có hắc khí, dù thế nào ông cũng không nỡ lấy ra.

“Dạ.” Phúc Viên Viên không chút phản đối liền đeo lên, vui vẻ sờ miếng ngọc bội.

“Nhóc con à, ông thấy nhân duyên của cháu sắp tới rồi, nhưng trong mỗi nhân duyên này còn kèm theo sắc máu. Sau này cháu phải cẩn thận một chút, trăm ngàn lần không được hấp ta hấp tấp. Có chuyện gì không thể giải quyết được, nhớ gọi điện cho ông, có nghe thấy không?” Ông dặn đi dặn lại.

Nhân duyên tới rồi? Đầu óc Phúc Viên Viên xoay vòng vòng. Ông nội lại hóa thân làm ông tơ bà nguyệt. Bàn về chuyên môn của ông nội, lúc nào cũng là truyền kỳ của nhà họ Phúc. Lúc còn trẻ thì làm thầy bói, nghe nói cũng rất có tiếng. Già rồi thì đền miếu Nguyệt lão làm miếu công. Mấy năm gần đây thật sự cũng dốt không ít mới cho các cặp vợ chồng.

Ông nội rầy rà cả buổi mới phát hiện mặt cháu gái thộn ra nhìn ông, tức giận vỗ lên trán cô một cái, “Nha đầu thúi! Lời ông nói có nghe thấy chưa?”

“Ai ya! Ông nội lại ra tay đánh người, cháu nghe thấy rồi.” Ôm lấy cái trán, Phúc Viên Viên bắt mẫn bĩu môi.

Ông nội bị bộ dáng thiếu thớt của cháu gái làm giận thêm, đưa tay muốn véo má cô. Lúc này bên ngoài truyền đến tiếng còi xe, Phúc Viên Viên lập tức như bắt được vàng, xách túi quay đầu chuẩn mất.

“Ông nội, cháu phải đi đây, lần sau cháu về lại nói tiếp nha! Bye bye!”

“Bái cái đầu con đó! Nha đầu thúi, nhớ lời ông nói đó!” Ông nội đuổi theo hét lớn.

“Cháu biết rồi.” Giọng nói của Phúc Viên Viên từ xa vọng lại.

Không lâu sau, xe lăn bánh. Ông vuốt vuốt chòm râu dài của mình, nhìn sắc trời, “Haiz, là phúc không phải họa, mà họa thì trốn cũng không xong.”

Bà nội Phúc đẩy cửa đi ra vừa đúng lúc nghe thấy câu nói này, nghi ngờ hỏi, “Lão già, ông lại nói cái gì đó?”

“Không có gì, không có gì, chúng ta đi bộ chút đi.” Ông lắc đầu, nắm tay bà đi về phía công viên gần nhà. Hai vợ chồng vừa đi vừa nói chuyện, bóng lưng thoạt nhìn có vẻ rất hạnh phúc.

“Viên Viên, Giám đốc muốn cô đem tài liệu lên phòng họp.”

Thân là trợ lý nhỏ nhen trong phòng Thông tin, Phúc Viên Viên đã quen với việc bị sai vặt. Nguyên nhân chủ yếu là do không đủ người cho nên cô phải làm.

“Chị Lâm, là tài liệu này thôi phải không?” Cô nâng xấp tài liệu đã được bỏ trong bìa kính, lật qua lật lại.

Chị Lâm gật đầu, “Mau đi lên đi, vẫn đang họp đó, cẩn thận lên chậm lại bị Giám đốc mắng.”

Phúc Viên Viên liền ôm tài liệu đi lên lầu. Đến bên ngoài phòng họp là có thể nghe thấy giọng nói loáng thoáng từ bên trong truyền ra, cô đưa tay gõ nhẹ

cửa hai tiếng. Cửa mở ra, mọi ánh mắt lúc này đều tập trung lên người cô. Cô miễn cưỡng giả bộ như không có việc gì, cúi đầu đi nhanh vào phòng họp, đưa tài liệu trong tay cho vị Giám đốc sớm đã đứng bên cạnh chờ. Vừa muốn nhanh chóng rời đi, Giám đốc lại kéo cô lại, nhét cái laptop nhỏ vào tay cô, kéo cô ngồi xuống.

“Cô hỗ trợ ghi chép một chút, viết biên bản cuộc họp giúp tôi. Bụng tôi có chút khó chịu.”

Cũng không phải lần đầu tiên làm việc này, Phúc Viên Viên nhanh tay tiếp nhận, ngoan ngoãn ngồi xuống ghi chép. Ngón tay mịn màng lướt nhanh trên bàn phím như đang bay lượn. Trong phòng họp đang chiếu slide nên khá tối, cô lo lắng đảo mắt nhìn, sau đó giật mình.

Ồ? Mở to hai mắt, cô xem xét bóng dáng to lớn ngồi ở góc phòng họp. Người đó... là tên biến thái lần trước mà!

Miệng há hốc, Phúc Viên Viên không dám tin từng mắt nhìn anh. Tên biến thái đó sao lại có thể ngồi ở đây? Không đúng! Tên biến thái đó ngồi ở phía trước, vậy chức vụ của anh ta hẳn là rất cao mới đúng. Lúc này cô mới nhớ tới một chuyện, hình như lần trước đụng chuyện là ở phòng làm việc của Tổng giám đốc, không phải là...

Ánh mắt của cô chăm chú quan sát anh, Lạc Thiên Hựu lúc này đang chuyên tâm nhìn màn hình. Cũng không biết có phải là do cảm thấy có người đang nhìn mình hay không, đột nhiên anh thay đổi tầm mắt, ánh mắt hai người cứ như thế mà giao nhau.

Phúc Viên Viên theo bản năng dời mắt đi chỗ khác, rụt bả vai lại. Khí thế của đối phương quá lớn, cô không có cách nào chống lại được!

Lạc Thiên Hựu cũng nhanh chóng dời tầm mắt về phía màn hình trong phòng họp. Hội nghị tiếp tục diễn ra. Phúc Viên Viên cũng đã xác định được thân phận của đối phương, anh là Tổng giám đốc tập đoàn Lạc thị ở khu vực châu Á. Thảo nào lần trước lại đụng phải trong văn phòng Tổng giám đốc, nhưng mà... sao anh ta lại giống tên biến thái... muốn xâm phạm cô lần trước?

Đèn trong phòng họp đã được bật lên, cô cẩn thận đánh giá diện mạo của đối phương. Lúc này cô có thể nhìn rõ đối phương đẹp đến mức ngũ quan có phần hơi biến thái.

Cô vốn dĩ cho rằng anh sẽ kết nghĩa Thượng Quan Quý Hải đã đẹp trai lắm rồi, không ngờ Lạc Thiên Hựu lại hơn một bậc. Làn da tuy không đến mức trắng sáng nhưng cũng trắng ngần mịn màng, lông mi rậm dài như hình chiếc quạt. Mắt phượng xéch lên, thâm thúy mê người. Cái mũi thanh tú cùng đôi môi mọng đỏ hồng giống như trái đào tươi người ta vừa hái xuống. Cả người toát ra vẻ đẹp trung tính. Nếu không phải do đôi lông mày lưỡi mác đen rậm, xác suất nhận nhầm anh là con gái nhất định rất cao!

Trong lúc cô âm thầm đánh giá Lạc Thiên Hựu, anh cũng đồng thời chuyên tâm quan sát cô. Có điều điểm khác biệt đó là anh đã xem qua lý lịch cá nhân của cô mà Lạc thị điều tra được, hiện tại chỉ là chân chính gặp gỡ diện mạo thật của cô mà thôi.

Từ đầu đến chân chính là một chữ tròn! Cũng không hẳn là mập, cô cho người đối diện một cảm giác mượt mà, mềm mại. Đôi mắt to rất đẹp, lấp lánh nước vô cùng đáng yêu. Mái tóc hơi gọn sóng rơi trên mặt làm cho khuôn mặt cô trông nhỏ hơn. Cái miệng nhỏ cong cong, thoát nhìn giống như đang cười. Chợt nhớ đến cảm giác ôm cô trong lòng lần trước, chớp mũi dường như có chút vị ngọt, Lạc Thiên Hựu cảm thấy một luồng khí nóng lướt qua người, lập tức sùng sột!

Trên khuôn mặt tuần mỹ có chút ửng đỏ, anh không dám tin bản thân lại có thể có phản ứng với con heo con này!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Tình Giá Đáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chương 3

Cuộc họp lại kéo dài gần 2 tiếng đồng hồ nữa, Phúc Viên Viên bắt đầu cảm thấy đói bụng. Mấy danh từ kia cô nghe tới hoa mắt chóng mặt, cũng may ghi biên bản cuộc họp có hai người, mà cô cũng không phải là người ghi chính. Tạ ơn trời đất!

Đúng lúc cô cảm thấy đói đến muốn xỉu thì cuộc họp cuối cùng cũng kết thúc. Sau khi có vài người đã đi ra ngoài, lúc này cô mới đứng dậy, vội vội vàng vàng cũng muốn chuẩn đi. Cánh tay bỗng nhiên bị ai đó giữ chặt lại.

“Chị Tiểu Hàm?” Vừa quay đầu, cô liền nhìn thấy chị gái kết nghĩa Liễu Tiểu Hàm đang kéo tay cô.

“Chạy nhanh như vậy làm gì chứ? Lại đây, chị giới thiệu cho em một người.” Nụ cười của Liễu Tiểu Hàm có chút mờ ám, kéo cô đi về phía Thượng Quan Quý Hải.

Phúc Viên Viên đột nhiên có dự cảm không tốt. Có khi nào là...

Liễu Tiểu Hàm cười hi hi kéo tay cô đi đến trước mặt chồng, “Vị này là Tổng Giám đốc tập đoàn Lạc thị khu vực châu Á – Lạc Thiên Hựu. Cậu ấy cũng là đàn em chung trường với anh rể em.”

Quả nhiên! Phúc Viên Viên xấu hổ ngẩng đầu lên, miệng khê cười, “Tổng giám đốc Lạc, xin chào.”

Trên gương mặt tuấn mỹ của Lạc Thiên Hựu cũng có chút kỳ quái, “Chào em, chuyện lần trước, không phải anh cố ý. Chỉ là anh nằm thấy ác mộng, dọa em sợ rồi. Thật xin lỗi.”

“Chuyện lần trước? Là chuyện gì?” Liễu Tiểu Hàm nhìn hai người một cách bí hiểm.

Lạc Thiên Hựu và Phúc Viên Viên bốn mắt nhìn nhau. Phúc Viên Viên ngại ngùng không nói được, chỉ có thể để Lạc Thiên Hựu mở miệng giải thích.

Phúc Viên Viên giờ mới biết, hóa ra lần trước anh thất lễ như vậy là do nằm mơ thấy ác mộng. Thì ra chỉ là hiểu lầm, vì vậy cô cũng không để bụng nữa.

Lạc Thiên Hựu diện mạo khôi ngô, nhưng mắt phượng hơi xéch nhẹ, khiến cho vẻ mặt của anh thoát nhìn có chút lạnh lùng, khiến cô đối với anh có chút sợ hãi.

“Không phải việc gì lớn, chỉ là hiểu lầm nhỏ thôi. Không thì thế này đi, đợi lát nữa cậu mời chúng tôi một bữa cơm?” Nghe xong đầu đuôi câu chuyện, Thượng Quan Quý Hải thân thiết cười, tiến lên vỗ vai Lạc Thiên Hựu. Bọn họ là đồng môn kém nhau một khóa, là học trưởng và đàn em, lại cùng là người châu Á học ở nước ngoài, cảm tình tự nhiên cũng không tệ.

Cô có thể không đi được không? Phúc Viên Viên cúi đầu về mặt đau khổ. Cô cảm thấy vị Tổng Giám đốc họ Lạc này có chút đáng sợ nha!

Lạc Thiên Hựu đảo mắt nhìn cô đang cúi đầu, khóe miệng cười nhẹ, “Đúng là nên như vậy, không biết Phúc tiểu thư có nề mặt không?” Anh khom người đưa tay ra, làm động tác mời.

Từ nhỏ đến lớn, Phúc Viên Viên chưa từng được con trai làm qua động tác như vậy. Nhìn bàn tay trước mặt kia, thanh mảnh thon dài, so với bàn tay ngắn ngủn mũm mĩm của mình đúng là kém xa. Cô không khỏi sùng sốt, mặt lập tức đỏ lên.

“...Ừm, đương nhiên là được. Cảm ơn anh đã mời.” Lực sát thương của trai đẹp đúng là rất lớn, chỉ mới đi lại gần, đã khiến cô đỏ mặt tím đập loạn xạ.

Nhóm người bọn họ đi đến một nhà hàng món Tây có tiếng gần công ty. Phúc Viên Viên ngồi xuống trước, xoay người đặt balo phía sau ghế. Cô vốn tưởng rằng người ngồi bên cạnh hẳn sẽ là Liễu Tiểu Hàm, vậy mà một bóng người to lớn đã đi tới, chỉ thấy Lạc Thiên Hựu ngồi xuống cạnh cô.

Phúc Viên Viên hết hồn, cả người bỗng đông cứng lại, đôi mắt cũng không dám liếc về phía bên cạnh, cứ nhìn chăm chăm Liễu Tiểu Hàm ngồi đối diện. Thượng Quan Quý Hải cùng Liễu Tiểu Hàm nhìn thấy bộ dạng cứng đờ của cô không khỏi buồn cười.

Trong lúc ăn cơm, phần lớn chỉ có hai người đàn ông quen biết nhau nói chuyện. Biểu hiện của Phúc Viên Viên cứ như của một tiểu tức phụ vậy, một câu cũng không nói, ngoan ngoãn ngồi ăn đồ của mình.

Đôi mắt đẹp sáng lấp lánh của Liễu Tiểu Hàm cứ đảo qua đảo lại liên tục trên người hai người bọn họ. Phúc Viên Viên dễ thương ngọt ngào ngồi bên cạnh Lạc Thiên Hựu cao to đẹp trai nhưng lạnh lùng, vậy mà lại có cảm giác cân đối kỳ lạ. Trong lòng cô dần dần xuất hiện một ý nghĩ.

Im lặng hồi lâu, Phúc Viên Viên nghe đến buồn bực, nhàm chán nhìn khắp xung quanh. Sau khi lơ đãng nhìn qua bên trái, cô bỗng ngẩn người, chớp chớp mắt, không khỏi cười thầm một tiếng. Cô nhìn thấy Lạc Thiên Hựu ngồi bên cạnh rõ ràng là đang lựa ớt xanh để sang một bên không ăn. Hi hi, thật giống Tiểu Tân.

Ngước nhìn lên, vừa hay đúng lúc đối diện với ánh mắt của anh, cô nhìn thấy anh có chút lúng túng. Phúc Viên Viên dừng lại một chút, quay đầu lên lên cười. Cứ tưởng người này lạnh lùng như vậy, không ngờ cũng có lúc giống như con nít.

“Em cũng không thích ăn ớt xanh.” Nháy mắt mấy cái, cô nghiêng đầu cười nói với anh.

Khuôn mặt Lạc Thiên Hựu ban đầu có chút cứng ngắc, nghe cô nói như vậy, khóe miệng cong cong, ánh mắt mang theo ý cười, “Anh cũng vậy, thật trùng hợp.”

Hai người ngồi sát nhau, giọng nói của anh cứ như thì thầm bên tai vậy, làm cô nghe xong rồi mà tai cứ ngứa ngứa, vành tai đều đỏ cả lên.

Mị lực của đàn ông đẹp quá lớn. Trong nhà hàng không biết có bao nhiêu người đỏ mặt ghen tị với Phúc Viên Viên, chỉ hận không thể đẩy cô đi để thay thế vị trí. Bị những ánh mắt như sói như hổ nhìn chăm chăm hồi lâu, cô cảm thấy rất không thoải mái.

Cô phục vụ nữ trong nhà hàng chỉ trong vòng 1 phút đã tới 3 lần, làm cô hiểu được sức quyến rũ của người đàn ông bên cạnh lớn cỡ nào.

“Vẫn y chang thời còn đi học.” Thượng Quan Quý Hải trêu đùa nói.

Về mặt Lạc Thiên Hựu thân nhiên, “Toàn là phiền phức.”

Sau khi ăn xong món chính, mọi người chuyển sang dùng món tráng miệng. Phúc Viên Viên chọn một cái bánh gato socola đen, cắt một miếng nhỏ bỏ vào trong miệng. Hương vị ngọt ngào của socola làm cô hạnh phúc nhắm mắt lại. Wow, ngon quá à!

Lạc Thiên Hựu đứng lúc nhìn thấy điệu bộ của cô, giống như mèo con ham ăn liếm liếm lưỡi, rất tự nhiên không hề giả bộ. Đồng thời anh cũng hiểu được, tại sao thân hình cô lại “đầy đặn” như vậy.

Thích ăn đồ ngọt như vậy mà chưa thành người béo cũng hay lắm rồi. Ánh mắt anh nhìn cô bất giác nhu hòa đi rất nhiều.

Chú ý tới hành động qua lại của hai người, Liễu Tiểu Hàm nhìn Thượng Quan Quý Hải, khoe miệng khẽ cười, gương mặt mờ ám chớp chớp mắt ra hiệu với chồng. Thượng Quan Quý Hải ban đầu nhú mày sau đó lại giãn ra, khoe miệng hiện lên ý cười đã hiểu rõ.

Sau khi dùng cơm xong, ba người Thượng Quan Quý Hải, Liễu Tiểu Hàm và Phúc Viên Viên ở trước cửa công ty chia tay Lạc Thiên Hựu. Bớt đi một người khiến cô lúng túng, Phúc Viên Viên lúc này mặt cười toe toét, bắt đầu bỏ lỏ ba la với Liễu Tiểu Hàm.

Lạc Thiên Hựu nhìn bóng lưng cô biến mất khỏi tầm nhìn, khoe miệng khẽ cười. Cùng lúc, một chiếc xe hơi cao cấp dài màu đen không tiếng động dừng ngay bên cạnh anh.

Tề Yến đẩy cửa sau ra, Lạc Thiên Hựu thuận thế khom người leo lên xe. Ngồi ở phía sau, ngoài Tề Yến còn có một người đàn ông trung niên khác.

“Chú Hà.” Lạc Thiên Hựu nhìn ông gật đầu.

Gương mặt Hà Lâm toàn là ý cười, vui mừng vỗ vỗ tay anh. “Thiên Hựu, lần này coi như tìm đúng người rồi.”

Ánh mắt Lạc Thiên Hựu đảo qua trang giấy nằm một bên trên bàn nhỏ. Trên trang giấy khổ A4, viết đầy đủ thông tin lý lịch của Phúc Viên Viên, còn kèm theo một tấm hình chân dung 2cm. Trên hình cô đang nở nụ cười ngọt ngào.

“Chú Hà, sao chú có thể khẳng định là cô ấy?” Anh cảm lấy lý lịch, không biết là đang nghĩ gì, vẻ mặt nặng trĩu.

Hà Lâm cười cười, cầm một tờ giấy khác đặt song song với tờ giấy của Phúc Viên Viên, trên đó ghi đầy đủ ngày tháng năm sinh của Lạc Thiên Hựu, còn có một vài ký tự đặc biệt khác.

“Thiên Hựu, chú biết mấy năm nay cháu sống không dễ dàng gì. Nếu có thể, dĩ nhiên chú sẽ không để cho nghiệp chướng kia quán lấy cháu. Chỉ là, mọi việc đều dựa vào một chữ Duyên, muốn hóa giải phải gặp đúng thiên thời địa lợi nhân hòa.”

Lạc Thiên Hựu cười trào phúng. Không nghĩ tới anh đường đường là người thừa kế tương lai của tập đoàn vận tải Lạc thị, lại có thể tin vào những điều tử vi bói toán, vận mạng này nọ. Nếu như mười năm trước, chú Hà nói với anh những lời này, chỉ e sẽ bị anh coi là kẻ điên. Nhưng hiện tại, anh lại không thể không dựa vào những lời này cứu mình một mạng.

Tất cả những việc này đều là do đoạn nghiệt duyên của mười năm trước!

Nhà họ Lạc từ mấy đời trước đã di cư sang hải ngoại, vì thế Lạc Thiên Hựu từ nhỏ đã sống ở Mỹ. Với bối cảnh của nhà họ Lạc, Lạc Thiên Hựu rõ ràng là con cháu nhà giàu trong miệng thiên hạ. Không những vậy, diện mạo bên ngoài của anh cũng thuộc loại tuấn mỹ hiếm thấy. Nghĩ thôi cũng biết, anh đương nhiên là đối tượng săn đón của những cô gái nhà giàu được cưng chiều.

Kỳ thực từ nhỏ anh đã không thích diện mạo có phần hơi giống con gái của mình. Đối với đám ruồi nhặng suốt ngày bám trên người, anh cũng không thực sự thích. Thế nhưng ruồi nhặng nhiều, anh cũng sẽ phiền, đành phải chọn trong đám ruồi nhặng ấy ra một người làm lá chắn. Người anh chọn cũng là con gái nhà giàu ở Mỹ, tên là Trần.

Hai người ban đầu cùng hợp tác đôi bên cùng có lợi. Cô có được thân phận bạn gái anh, giúp anh đuổi đi đám ong bướm kia; còn anh giúp dòng họ nhà Trần cùng Lạc thị hợp tác thuận lợi. Lúc vừa mới bắt đầu, Trần phát huy tác dụng rất tốt, cộng với tính điều ngoa của cô, quả thực khiến anh yên tĩnh được một thời gian dài. Nhưng dần dần, Trần lại bắt đầu mất kiểm soát.

Đầu tiên là chưa được sự đồng ý của anh đã lục lọi đồ đạc riêng tư của anh. Sau đó lại quấy rầy bạn bè, người nhà anh, thậm chí thuê người theo dõi anh. Đến cuối cùng càng diễn càng khủng khiếp, rốt cục ở nhà cũ của nhà họ Lạc, Trần nhảy lầu tự sát.

Anh vốn dĩ cũng không đem chuyện này để trong lòng, nhưng không ngờ rằng, nó lại biến thành con ác mộng lớn nhất cuộc đời anh. Từ đó về sau, trong giấc mơ của anh đêm đêm đều có một bóng dáng đỏ tươi quần áo, khiến anh không cách nào thờ được. Mỗi khi ngủ đều gặp phải ác mộng, cho dù anh đã gặp qua không biết bao nhiêu bác sĩ tâm lý nhưng mọi việc vẫn như trước, không cải thiện được gì. Cuối cùng, trước khi anh suy sụp, có người giới thiệu chú Hà cho anh.

“Thiên Hựu, vạn vật đều có quy luật riêng của nó, có nhân thì có quả. Giờ phút này, cháu và cô ấy gặp nhau, chính là sự bắt đầu của chữ Duyên. Chú đã xem qua vận mạng của cô bé này, trên người cô ấy không những phúc trạch vững vàng mà dương khí lại tràn đầy, nhất là có thể hóa giải vật trên người cháu.” Hà Lâm thở dài trong lòng. Ông rất hiểu tính tình của Thiên Hựu, là người bình thường nếu bị ác quỷ quần áo 10 năm đều sẽ thay đổi, như Thiên Hựu hiện nay vẫn được xem là tốt rồi.

Từ nhỏ bản thân ông đã có thể cảm nhận được những vật hư vô. Mặc dù là người Đài Loan lớn lên ở Mỹ, nhưng từ nhỏ ông đã được một vị sư phụ trong phố người Hoa nhận làm đồ đệ, chuyên nghiên cứu Âm dương ngũ hành, tử vi tướng số các loại và những chuyện siêu hình. Trong cộng đồng người Hoa ở nước ngoài cũng xem như có chút danh tiếng.

Ông gặp Thiên Hựu là vào tám năm trước. Dưới sự giới thiệu của người khác, ông nhìn thấy Thiên Hựu gầy như bộ xương khô, chỉ cần nhìn sơ qua, ông liền thấy một luồng hắc khí quần quanh người Thiên Hựu. Trong luồng hắc khí ấy lại bí mật mang theo mùi máu tươi nồng nặc. Thiên Hựu lúc đó, căn bản chính là tới không thể ngủ. Anh cũng tự ép buộc bản thân không được phép ngủ, bởi vì chỉ cần ngủ, nhất định sẽ bị ác mộng bủa vây. Những ngày tháng như vậy, anh đã trải qua tận hai năm. Nếu không phải gặp được ông, chỉ sợ là Thiên Hựu đã chết cách đây tám năm rồi.

Ông giúp đỡ Thiên Hựu, kỳ thực cũng có nguyên nhân. Ông với mẹ của Thiên Hựu có thể xem là bạn bè thanh mai trúc mã, chỉ có điều năm đó mẹ Thiên Hựu lựa chọn Lạc Từ Kỳ, cũng chính là cha của Lạc Thiên Hựu. Qua nhiều năm, cuối cùng ông cũng bỏ xuống được chấp niệm trong lòng, chuyên tâm học đạo. Sau đó thông qua người trung gian giới thiệu, ông mới có duyên gặp Thiên Hựu.

“Chú Hà, vậy bây giờ Tổng Giám đốc nên làm gì?” Tề Yển từ nhỏ đã là bạn thân của Lạc Thiên Hựu. Đối với chuyện của Lạc Thiên Hựu anh biết rất rõ, bất kể là việc công hay việc tư, anh đều rất lo lắng cho Lạc Thiên Hựu.

“Chỉ cần ở gần cô bé đó, phúc khí trên người cô ấy sẽ bắt đầu ảnh hưởng đến cháu, từ từ sẽ đuổi đi thứ đồ đang bám trên người cháu kia.” Thật ra Lâm Hà vẫn còn có lời chưa nói ra. Từ lá số tử vi có thể nhìn ra, Lạc Thiên Hựu và cô bé này là duyên trời tác hợp, hơn nữa là mối nhân duyên tốt. Hai người có lẽ sẽ có kết quả viên mãn, chỉ cần hai người ở cạnh nhau, thứ đồ trên người Thiên Hựu sẽ tự nhiên rời đi. Chỉ là, lời nói tiết lộ thiên cơ thế này, ông cũng không thể nói quá rõ ràng, chỉ có thể ở bên cạnh chỉ bảo đôi chút.

Trong đầu Lạc Thiên Hựu thoáng hiện lên sự việc lần trước khi anh vô tình ôm lấy Phúc Viên Viên. Hương vị ngọt ngào, cảm giác êm ái, toàn thân cô mềm mại. .... có thể chống lại loại ác quỷ kia sao?

“Cô ấy có bị ảnh hưởng gì không?” Theo trực giác anh bật hỏi. Nhớ lại mấy năm nay, không phải không có nữ nhân chủ động tiếp cận anh, chỉ có điều anh đều không có cảm giác, thậm chí còn cảm thấy chán ghét. Nhưng thường thì không cần anh ra tay đuổi người, những cô gái đó chỉ cần ở gần anh một thời gian liền bắt đầu gặp xui xẻo không hiểu vì sao. Chú Hà nói, những việc này đều do Trần không cam lòng nên giờ trở quẻ.

“Chắc sẽ có. Có điều cô bé này phúc khí sâu đậm, nhiều lắm cũng là tiểu tai. Hơn nữa, cho dù có gặp, cũng là gặp dữ hóa lành, gặp họa hóa phúc.” Hà Lâm không lo lắng về vấn đề này.

Nghe xong lời Hà Lâm nói, Lạc Thiên Hựu gật đầu, nghiêng đầu nhìn cánh vật lướt nhanh ngoài cửa sổ, không nói gì nữa.

Hôm nay lại là ngày nghỉ. Phúc Viên Viên mặc một bộ đồ thoải mái, đeo theo túi da nhỏ, vui vẻ ra ngoài mua đồ ăn. Chỗ cô ở là khu nhà trọ cũ kỹ như thời trung cổ, không lớn, nhưng lại chính là hang ổ của cô.

Qua ba tiếng đồng hồ, sau khi lựa tới lựa lui đồ trong chợ, cô liền về nhà. Trên đường về, lúc đi trong con hẻm nhỏ, cô có nghe thấy tiếng xe máy. Có điều cô cũng không để ý lắm. Mặc dù tiếng xe máy càng ngày càng gần, nhưng cô cũng không cảm nhận được. Bỗng nhiên một lực kéo mạnh từ phía sau giật lấy túi da của cô.

“A!” Trên vai đột nhiên đau đớn, hai cá người cô té lăn xuống đất.

Cô gần như bị kéo đi một đoạn. Chỉ chớp nhoáng trong mấy giây, túi da vốn dĩ đã khóa kỹ ở trên lưng đột nhiên bị mở ra, cả túi theo thế đều bị người xé toạc!

“Cứu với...” Cô hoảng sợ hét chói tai. Mắt Phúc Viên Viên trong phút chốc đỏ lên, cả người dưới đau đớn như bị lửa đốt, cả vai cũng đau! Đau đến ứa nước mắt. Cô ngẩng đầu, đúng lúc nhìn thấy một chiếc xe máy vọt ra khỏi con hẻm nhỏ.

Vài người thuộc hộ gia đình trong hẻm nhỏ nghe thấy tiếng kêu cứu của cô liền mở cửa sổ ra, có vài bác nhiệt tình đã vội mở cửa chạy đến.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Tình Giá Đáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 4

“Cháu ơi! Cháu có sao không vậy? Có đứng dậy được không?” Một bác tóc húi cua chạy tới, đưa tay muốn đỡ cô dậy. Thế nhưng chỉ vừa mới đụng nhẹ vào tay phải của Phúc Viên Viên đang nằm dưới đất, cô bỗng nhiên hét lớn.

“A! Đau quá! Đau quá! A a...” Trên vai truyền đến từng cơn đau đớn, Phúc Viên Viên đau tới nỗi không thể cử động.

“Đừng đụng vào cô ấy! Hình như tay cô ấy bị gãy rồi!” Cụ bà bên cạnh vội vàng kéo tay bác tóc húi cua lại, bên cạnh đã có người gọi xe cứu thương.

“Cháu cứ nằm một chút đi, đợi xe cứu thương tới!” Cụ bà ngồi xổm bên cạnh nhìn cô đồng tình.

“Trời đất ơi! Đây đã là người thứ ba bị gãy tay rồi. Thật đáng sợ!” Bên cạnh bắt đầu có tiếng bàn tán xôn xao.

Gương mặt vốn dĩ hồng hào của Phúc Viên Viên giờ đã trở nên trắng bệch, trên trán toát đầy mồ hôi lạnh, nước mắt thì không ngừng rơi lã chã. Cô cảm thấy chính mình giống như rơi vào cảnh nước sôi lửa bỏng vậy.

Đột nhiên, tiếng xì xào bàn tán xung quanh bỗng nhiên im lặng. Ngay sau đó, cô được người bế từ dưới đất lên. Cả người cứng ngắt nằm gọn trong lòng ngực vững chãi.

Phúc Viên Viên cố nhin đau, quay đầu lại nhìn, “Tổng, Tổng giám đốc Lạc”. Sao lại có thể là anh?!

“Em ráng chịu đựng một chút, anh đưa em đến bệnh viện.” Một tay Lạc Thiên Hựu cẩn thận tránh đi vai phải của cô, tay còn lại ôm chặt hông cô. Anh ôm cô từ trên đất lên, sau đó nhanh chóng chạy ra phía đầu hẻm.

Lúc này, Phúc Viên Viên cũng không có thời gian tìm hiểu tại sao anh lại xuất hiện ở đây. Thời gian càng kéo dài, tay phải của cô càng đau, đau đến mức không còn cảm giác gì. Mồ hôi lạnh giọt lớn giọt nhỏ thì nhau rơi.

Lạc Thiên Hựu bế cô lên xe, tài xế lập tức nhấn chân ga chạy nhanh tới bệnh viện.

“Em vẫn ổn chứ?” Sắc mặt của cô lúc này trắng như tờ giấy. Trong lòng Lạc Thiên Hựu hơi nhói lại, sắc mặt có chút u ám. Chú Hà rõ ràng đã từng nói, cô sẽ chỉ gặp tai họa nhỏ mà thôi. Thế nhưng bây giờ cô đã bị thương đến thế này, còn là tai họa nhỏ nữa sao?

Sáng sớm hôm nay, không biết vì sao, trong lòng giống như có giọng nói thúc giục, anh đột nhiên rất muốn gặp cô. Do dự một hồi, anh vẫn là kêu tài xế lái xe chờ đến gần khu nhà cô ở. Xe vừa dừng, anh liền chú ý thấy có vài người đang đứng túm tụm ở đầu hẻm. Nhìn vào bên trong, anh ngay lập tức nhìn thấy cô nằm ngả trên đất. Không chút nghĩ ngợi, anh nhanh chóng xuống xe, trong lòng đồng thời cũng nổi lên một cơn tức giận!

Mấy người đó cứ như vậy vây quanh cô, để mặc cô nằm trên đất? Còn nữa, rốt cuộc cô đã xảy ra chuyện gì?

Xe nhanh chóng đi đến bệnh viện. Diện mạo tuấn mỹ của Lạc Thiên Hựu làm nổi lên một trận huyền phong trong phòng cấp cứu. Ngay cả bác sĩ cũng nhìn không được mà nhìn mặt anh đến ngẩn người.

Nể tình bác sĩ vẫn đang giúp cô chữa trị, Lạc Thiên Hựu đành nén nhin cơn tức giận, giả vờ như không nhìn thấy những ánh mắt của người xung quanh đang chăm chú nhìn mình. Sau khi tiến hành kiểm tra, có thể khẳng định cánh tay của Phúc Viên Viên không những bị trật khớp mà xương tay cũng bị nứt. Hai chân trắng nõn vì bị kéo lê trên đường làm xước một mảng da lớn. Nếu như cô mặc quần jeans thì đỡ hơn một chút, thế nhưng xui xẻo là hôm nay cô chỉ mặc một chiếc quần bông mềm để đi mua đồ ăn. Thế cho nên, chiếc quần cũng bị rách te tua, vết máu loang lổ trông rất đáng sợ.

Không ngờ lại nghiêm trọng như vậy, Phúc Viên Viên đau đến mức đầu óc không còn rõ ràng, mơ mơ hồ hồ theo bản năng dựa vào người bên cạnh, để hết mọi chuyện cho anh xử lý.

Đến khi mọi việc đều được xử lý ổn thỏa thì trời cũng đã tối. Cô bị thương vừa đau lại vừa mệt nên nhanh chóng ngủ thiếp đi. Theo yêu cầu của Lạc Thiên Hựu, bệnh viện sắp xếp cho cô ở phòng bệnh đơn, cũng đồng thời tiến hành kiểm tra tỉ mỉ lại lần nữa.

Sự việc xử lý đến mức này vốn dĩ anh cũng có thể rời đi. Có điều, thấy cô một mình nằm trên giường, bước chân anh dừng lại, lấy điện thoại ra dặn dò đơn giản vài chuyện xong liền quay người ngồi xuống ghế bên cạnh, lặng lẽ trông chừng cô.

Mãi cho đến nửa đêm, Phúc Viên Viên mới tỉnh lại. Vết thương ngoài da đã được bác sĩ xử lý ổn thỏa, cũng không có hiện tượng chấn thương não, có thể xuất viện. Tuy nhiên, sau khi về nhà, cần chú ý cẩn thận hơn một chút. Đương nhiên, dưới sự sắp xếp của Lạc Thiên Hựu, việc cô bị giật túi xách sớm đã được báo án. Chỉ đợi cô khỏe lên một chút, có thể đến cục cảnh sát cho lời khai.

Phúc Viên Viên cả người đau do bị thương đương nhiên là được Lạc Thiên Hựu đưa về nhà. Lúc này cô tuyệt đối sẽ không làm anh hùng mà nói mình không sao, trên thực tế, cô cảm thấy mình xui tận mạng.

“Khó hiểu thật? Từ nhỏ đến lớn mình chưa bao giờ xui xẻo như vậy...”

Đi Phúc Viên Viên đi từng bước cà thọt, cà thọt, Lạc Thiên Hựu nghe được lời cô thì thầm, ánh mắt lóe lên. Vừa mới bước vào hẻm nhỏ, ánh đèn xanh đỏ đã đập vào mắt họ.

Trong hẻm nhỏ, có ít nhất sáu chiếc xe cảnh sát, còn có rất nhiều sĩ quan cảnh sát mặc đồng phục đang đi lại xem xét xung quanh. Phúc Viên Viên há hốc miệng tại chỗ, không biết ở đây đang xảy ra chuyện gì.

Lúc bọn họ đi tới cũng gây không ít sự chú ý, trong đó có một bác gái hiện đang ở lầu dưới tòa nhà của Phúc Viên Viên. Bà nói mấy câu với cảnh sát, sau đó vội vàng đi về phía cô.

“Viên Viên à, làm di sọ muốn chết! Di còn tưởng con xảy ra chuyện nữa! Tìm mãi cũng không tìm được con.” Di Trần vừa bước đến đã kéo tay Phúc Viên Viên hô to gọi nhỏ.

“Di Trần!” Đụng trúng chỗ bị thương, cô đau tới mức ứa nước mắt.

Lạc Thiên Hựu đỡ cánh tay trái còn nguyên vẹn của cô, bác gái này lại đi qua kéo tay phải đang bị thương của cô, làm cô đau tới nỗi mặt trắng bệch ra.

“Buông tay!” Anh lập tức kéo tay bác gái này ra, quay đầu nhìn cánh tay phải hôm nay đã phải chịu bao giày vò đau đớn của Phúc Viên Viên. Lại nhìn gương mặt tròn trĩnh bệch của cô cùng một đầu đầy mồ hôi, trong lòng căng thẳng, anh nhủ mảy. Bộ đáng ác liệt kia rất dọa người.

Di Trần đi theo phía sau cảnh sát lại giật cả mình, Phúc Viên Viên chịu đau hé miệng cười cười, “Không sao, không có việc gì. Đúng rồi, di Trần, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao lại nhiều cảnh sát như vậy?”

Kỷ thực đi Trần và Phúc Viên Viên cũng coi như có quan hệ họ hàng xa, né tránh ánh mắt đáng sợ của Lạc Thiên Hựu, đi Trần nhìn cô nói: “Viên Viên à, cũng may tối nay cháu ra ngoài, gia đình ở gần nhà cháu đều bị người ta giết sạch rồi!”

Phúc Viên Viên thờ hốc vì kinh ngạc, không dám tin trọn to mắt, “Cái gì?!”

Khoảng hơn 12 giờ đêm nay, gia đình nhà hàng xóm bên trái Phúc Viên Viên truyền ra một tiếng hét thảm. Những hộ gia đình ở cùng lầu mặc dù cũng có người vì vậy mà tỉnh giấc, nhưng bởi vì không nghe thêm tiếng gì nữa, mọi người liền nghĩ không có chuyện gì nên tiếp tục ngủ.

Hơn 1 giờ sáng, có anh thanh niên đi làm ca đêm trở về đi nhầm lên tầng lầu mà Phúc Viên Viên ở. Phát hiện cửa của nhà nằm ở bên trái mờ lớn, anh nhất thời tò mò, nhìn không được tiến lên xem. Vừa nhìn liền thấy một nhà đầy máu, anh sợ tới mức hét lớn, tông cửa chạy ra, lập tức báo cảnh sát.

Sau khi cảnh sát đến mới phát hiện hóa ra không chỉ gia đình bên trái bị giết người diệt khẩu, mà căn hộ bên phải cùng tầng cũng bị liên lụy. Cửa khép hờ, hai người khách trọ lúc này cũng bị chết thảm, mà cửa chính nhà Phúc Viên Viên cũng có dấu vết bị phá hoại.

Cảnh sát lúc này đã bao vây hiện trường gây án. Vụ án giết người này có chút phức tạp, vì liên quan đến khu nhà trọ kiểu cổ, thêm nữa lại không có camera theo dõi. Ở cửa lớn chỉ có hai camera do phòng giám sát của thành phố lắp. Cũng không biết là do hung thủ gặp may hay thế nào, mà đúng hôm nay camera lại xảy ra vấn đề. Hình ảnh lưu lại đều mờ mờ không rõ, chỉ có thể đem về phòng cảnh sát để chuyên gia xử lý.

Phúc Viên Viên nghe cảnh sát nói xong, trong nháy mắt cả người đều ướt đầm mồ hôi lạnh. Cô không dám tưởng tượng, nếu hôm nay không bị giựt túi phải vào bệnh viện, vậy chắc cô...

Sắc mặt Lạc Thiên Hựu lại thay đổi lần nữa. Việc này xem như ứng với lời chú Hà nói, gặp dữ hóa lành, gặp nạn hóa phúc sao?

Cảnh sát lại hỏi Phúc Viên Viên thêm vài câu đơn giản, cũng đồng ý chờ cho vết thương của cô tốt hơn mới phải lên cục cảnh sát, sau đó liền rời đi.

Cả người Phúc Viên Viên dường như được Lạc Thiên Hựu ôm vào trong ngực, nhưng cô không có chút cảm giác nào, bởi vì cô thực sự sợ hãi rồi, sắc mặt trắng bệch ra.

“Đến nhà anh nghỉ ngơi trước đã.” Cúi đầu nhìn cô, anh biết người nhà cô đều sống ở thành phố Nam, cô chỉ có một thân một mình ở thành phố Bắc. Người duy nhất có thể xem là người thân của cô ở đây là Liễu Tiểu Hàm. Nhưng trễ như vậy rồi đi làm phiền cô ấy cũng không hay, hơn nữa, đây là cơ hội tốt để cô ở bên cạnh anh.

Phúc Viên Viên chưa từng trải qua loại việc như thế này, nhất thời cũng không nghĩ ngợi nhiều. Thêm vào đó cơn đau nhức trên người khiến cô chỉ muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi cho khỏe, thế là ngoan ngoãn theo Lạc Thiên Hựu trở về nhà anh. Vừa đến nhà, leo lên giường, cô liền ngủ thiếp đi.

Không biết qua bao lâu, cửa phòng vốn đang đóng chặt từ từ mở ra một khe hở, một bóng dáng cao lớn từ bên ngoài bước vào, dừng chân ở cửa một lúc mới chậm rãi bước đến bên giường.

Phúc Viên Viên ngủ say như chết, căn bản không biết có người ngồi cạnh giường nhìn cô. Hồi lâu sau, Lạc Thiên Hựu mới đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt non mềm của cô, sự ấm áp từ đầu ngón tay truyền đến, mắt nhắm lại, trong đầu anh lóe lên một chút kiên quyết. Chính vì chút hơi ấm áp này, anh quyết định giữ cô lại!

Mấy ngày sau—

Ngồi trong chiếc xe cao cấp, hai chân cô bị máy lạnh thổi vào có chút rét run. Lạc Thiên Hựu ngồi ở ghế lái chú ý tới phản ứng của cô, từ sau ghế lấy ra một cái áo khoác mỏng đắp lên đùi cô.

“Cám ơn.” Phúc Viên Viên thật lòng vô cùng biết ơn người đàn ông đang ngồi cạnh mình. mấy ngày nay nếu không có anh bên cạnh xử lý mọi việc, cô thực sự cũng không biết nên làm thế nào, cũng không muốn làm người nhà lo lắng. Chị Tiểu Hàm lại đang mang thai nên cô cũng không dám quấy rầy, cũng may có anh bên cạnh.

Chút vướng mắc của cô đối với Lạc Thiên Hựu sớm đã không còn. Thậm chí địa vị của anh trong lòng cô đã nâng lên rất nhiều, Người Cục Tốt – ba chữ này thiếu chút nữa là khắc thành biểu hiệu tặng anh.

Mấy ngày nay tuy cô ở nhờ nhà anh nhưng thực ra thời gian hai người gặp nhau cũng không nhiều. Bởi vì người cô bị thương, nên phải xin nghỉ phép, mà anh dường như rất bận. Bình thường lúc cô thức dậy thì anh đã ra khỏi nhà, mà lúc cô đi ngủ anh vẫn chưa về.

Nhà anh nằm trong khu tòa nhà cao cấp, rất lớn, chính xác mà nói nguyên tầng lầu đều là nhà của anh. Ngày đầu tiên sống ở đây, cô có chút không quen, bởi vì nguyên tầng lầu ít nhiều gì cũng cả trăm mét vuông, chỉ riêng nhà bếp thôi cũng đã to hơn khu nhà ở nhỏ bé của cô rồi.

Hiếm khi thấy anh ở nhà như hôm nay, cô đặc biệt làm phiền anh chở mình về khu nhà trọ một chuyến. Một vài món đồ cá nhân cô cũng không có, ít nhất cũng muốn quay về lấy quần áo để thay. Chỉ là cô thực sự không dám quay về một mình.

“Không cần khách sáo. Em muốn quay về dọn dẹp nhà cửa phải không? Tính dọn về đó ở ư?” Lạc Thiên Hựu chuyển hướng tay lái, vờ như không để ý hỏi. Mấy ngày này là những ngày anh ngủ ngon nhất trong 10 năm trở lại đây. Bây giờ anh càng ngày càng tin lời chú Hà, không cần phải làm bất kỳ việc gì, chỉ cần cùng cô ngủ chung một nhà, ban đêm sẽ không còn bị ác mộng quẩn luyến khiến anh không thể thở được nữa.

Nói đến đây, Phúc Viên Viên cũng rất khổ não, “Em cũng không biết nữa.” Tầng lầu đó bây giờ đã biến thành nhà có ma rồi, muốn cô ở cô cũng không

dám, muốn bán cũng bán không được.

“Đến rồi.” Lạc Thiên Hựu từ trong kính chiếu hậu nhìn thấy gương mặt đáng yêu của cô co rúm lại, khoe miệng không khỏi cong lên, chạy xe vào trong hẻm, tìm một vị trí để đậu xe.

Hai người cùng xuống xe. Khu nhà Phúc Viên Viên ở không có thang máy, khi cô đi thang bộ lên thì Lạc Thiên Hựu phải đi trước cô từng bậc một. Lúc đi tới lầu ba, ngẩng đầu liền có thể nhìn thấy cửa vào của tầng lầu nơi cô ở, trong lòng cô trở nên lo lắng, theo bản năng nắm lấy vạt áo Lạc Thiên Hựu. Bên hông bị căng ra, Lạc Thiên Hựu cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ đang nắm vạt áo kia, mềm mại, nắm thành một nắm tay nhỏ, giống như cái bánh bao tròn quay, rất đáng yêu.

Ý nghĩ này lướt qua rất nhanh trong đầu anh, quay người liền bắt gặp gương mặt dần trở nên trắng bệch của cô. Không nghĩ ngợi nhiều, anh đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ của cô. “Đi thôi.”

Trong lòng Phúc Viên Viên vốn dĩ có chút sợ hãi, lòng bàn tay đã lạnh ngắt, nhưng giờ được anh nắm tay như vậy, nhiệt độ nóng ấm từ từ xuyên qua lòng bàn tay sau đó lan ra, lập tức khiến cô đỏ mặt.

Cuối cùng cũng đi tới trước nhà, đẩy cánh cửa đang khép kín, trong nhà là một đồng hồ hỗn độn. Mỗi ngăn tủ cùng tủ quần áo đều bị kéo ra lục lọi, cô không dám nhìn thêm nữa, tùy tiện tìm một cái bao lớn, nhanh chóng thu gom quần áo cùng đồ đạc cá nhân.

Lạc Thiên Hựu cẩn thận xem xét toàn bộ căn nhà, phát hiện kẻ đột nhập phá hoại đồ đạc trong nhà một cách có hệ thống. Đầu tiên là vách tường và tủ giày sau cửa, sau đó mới là tủ quần áo trong phòng. Tất cả những chỗ có thể giấu người đều bị lục soát qua, mà đồ đạc quý giá lại bị quăng rải rác khắp nơi. Điều này nói rõ mục đích của đối phương, chính là cô mà thôi.

Phúc Viên Viên bình thường sẽ không giữ im lặng như vậy, có điều nghĩ tới án mạng giết người phát sinh ở tầng lầu này, không khỏi lạnh cả người. Trong lòng sợ hãi, cô nhanh chóng thu gom xong đồ đạc, mang theo túi đồ đi đến phòng khách chỗ Lạc Thiên Hựu đang đứng.

“Đã xong hết chưa?” Lạc Thiên Hựu hỏi. Sau khi thấy cô gật đầu, mới đưa tay cầm túi đồ trên vai cô rồi kéo tay cô cùng nhau rời đi.

Lúc xuống lầu thì đúng lúc có người đang đi lên. Đó là ba người đàn ông khoảng 30 tuổi, thân hình hơi gầy và nhỏ con. Họ khẽ lách người đi qua Lạc Thiên Hựu và Phúc Viên Viên chỗ cầu thang. Lạc Thiên Hựu đột nhiên quay đầu, vừa vặn nhìn thấy bóng đen hiện lên chỗ rẽ vào cầu thang, anh nhíu nhíu mày.

“Sao thế?” Phúc Viên Viên thấy anh đứng lại, thuận theo ánh mắt anh quay đầu lại, nhưng ở góc cầu thang không có gì hết.

Lạc Thiên Hựu rũ mắt xuống, đầu đi ánh mắt lo lắng kia, kéo tay Phúc Viên Viên. “Không có gì, đi thôi.”

“Cái đó... Tổng Giám đốc Lạc.” Hai người ra khỏi khu nhà đi một đoạn đường ngắn, tay của cô vẫn bị anh nắm chặt, có chút xấu hổ lại có chút thẹn thùng.

“Ừ?” Lạc Thiên Hựu không hiểu nhìn cô, còn nín thở tay cô.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Tình Giá Đáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 5

Cái nắm tay này khiến cho hai gò má nóng bừng lên, cô vội vàng muốn rút tay lại, “Tổng giám đốc Lạc, cái này, anh có thể buông tay rồi.” Cô chỉ là người bình thường mà thôi, không dám mơ tưởng nhiều.

Lúc buông tay cô ra, cảm giác bàn tay trống không làm anh có chút mất mát, ánh mắt lóe sáng, lúc ngẩng đầu, biểu tình trên gương mặt anh giống như bị đá kích đôi chút vậy.

“Anh tưởng chúng ta là bạn bè...” Giọng nói nhẹ nhàng, nghe ra có chút đáng thương.

“Hả?” Ngắn người một chút, Phúc Viên Viên nhìn về mặt có chút mất mát của anh, trong lòng cũng không thoải mái. “Ừm, đương nhiên chúng ta là bạn bè rồi! Đã làm phiền anh cả mấy ngày nay, không phải bạn bè sao có thể để anh chăm sóc như vậy, hi hi.” Cô có chút xấu hổ pha trò, định cứ như vậy mà lo đi.

Lợi ích của việc giữ cô bên mình đã bày ra trước mắt, rõ ràng nhất chính là nửa đêm anh không còn bị ác mộng quấy rầy nữa. Ngày tháng như vậy, anh mong mỏi đã lâu lắm rồi! Bây giờ là cơ hội tốt để hai người càng thân thiết hơn nữa!

“Nếu đã là bạn bè, gọi anh Thiên Hựu là được.” Từng bước từng bước một, anh sẽ chậm rãi đem cô đưa đến bên cạnh mình.

Phúc Viên Viên nghe xong mặt đỏ ửng lên. Thiên Hựu? Có thân mật quá hay không? “Chuyện này.....”

“Tiểu Viên” Lạc Thiên Hựu đột nhiên tiến lại gần cô.

“Hà?” Cô ngẩng đầu hí mắt nhìn anh. Anh lại bất ngờ cúi đầu xuống, gần như áp vào trán của cô.

Khuôn mặt tuần tú hiện rõ trước mặt, tim của Phúc Viên Viên như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, đột nhiên có cảm giác miệng đắng lưỡi khô. Đòi mạng a... Đầu óc bay lên tận mây xanh, thế này mới hiểu được cảm giác “Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu”.

Nhìn anh gần như vậy, cô mới phát hiện, hóa ra con người của anh không chỉ có màu đen mà còn lẫn một chút xanh đậm. Ánh mắt sâu thẳm đó, lấp lánh chuyển động, trong nháy mắt khiến cô có chút ngây ngốc. Sao lại có người có ánh mắt đẹp như vậy?

Người thấy hương vị ngon ngọt từ người cô truyền đến, Lạc Thiên Hựu bỗng bình tĩnh. So với tất cả những người đẹp mà anh đã từng gặp, gương mặt trước mắt này thật sự không tính là gì. Thế nhưng đôi mắt to tròn hiện lên sự si mê lại khiến lòng anh cảm thấy vui sướng. Lần đầu tiên anh không bức mình vì bị người khác nhìn không đời mắt.

“Đi thôi” Chỉ cần khiến cô thích ứng với anh, hai người tự nhiên sẽ ở cạnh bên nhau. Anh hoàn toàn tin chắc như vậy.

Lần này, anh nắm tay cô đi, cô cũng không nói gì nữa, chỉ ngoan ngoãn đi theo sau anh.

Lạc Thiên Hựu nở nụ cười hài lòng. Chỉ cần có cô, anh liền có thể đạt được sự yên bình mà anh mong muốn, thế nên đã cố tình quên đi sự bất an nhỏ nhỏ trong nội tâm kia. Dù sao anh cũng là thật lòng nỗ lực, không phải đùa giỡn với cô.... Không sai. Việc anh làm không hề sai.

Đi bên cạnh một người đàn ông anh tuấn là một mỹ nhân, người khác nhìn thấy, nhiều lắm sẽ nói: “A, thật là trai tài gái sắc, rất xứng đôi.”

Đi bên cạnh một người đàn ông anh tuấn là một người đàn ông cũng anh tuấn như vậy, sẽ làm kích động tâm tư của những hủ nữ: “Công và thụ rất xứng đôi nha!”

*Hủ nữ, gọi đầy đủ là Hủ nữ tử (腐女子, ふじょし, Fujoshi), dùng cho các nhân vật nữ trong truyện tranh Nhật Bản, mà các nhân vật này lại thích BL (Boy's love), sống trong mơ tưởng tình yêu giữa nam với nam.

*Nhân vật trong Đàm mỹ được chia ra là Công (top) và thụ (bottom). Trong tiếng Trung, công có nghĩa là cho đi, thụ mang nghĩa nhận lấy. Thông thường, công thường mang nhiều nét nam tính hơn thụ và thường là người chủ động trong mối quan hệ.

Nhưng khi đi bên cạnh người đàn ông anh tuấn là một cái bánh bao trắng trắng mập mập, thì sẽ có một đồng lời nói mỉa mai.

Phúc Viên Viên cũng không hiểu vì sao lại đến Lạc Hàng làm việc, chỉ sâu sắc cảm thấy bị điều đến đây công tác là chuyện thống khổ nhất trên đời.

Chuyện là ba ngày trước, khi vết thương đã đỡ nhiều rồi, cô định huỷ phép để đi làm lại. Không ngờ lại nhận được điện thoại thông báo của công ty, nói cô được phái đến Lạc Hàng làm việc, phụ trách hỗ trợ việc gửi nhận và bảo mật tài liệu văn kiện đang hợp tác, v.v.

Sau đó, cô liền bị công ty đóng gói chuyển phát tới Lạc Hàng...

Tất cả việc này đều do Lạc Thiên Hựu quyết định, đương nhiên không thể thiếu sự giúp đỡ hữu nghị của Thượng Quan Quý Hải. Có điều mấu chốt quan trọng nhất chính là vợ của Thượng Quan Quý Hải—Liễu Tiểu Hàm, là cô quyết đoán đóng gói Phúc Viên Viên đem đi ký gửi.

Có từng thấy cô nhân viên nào lại cùng đi làm rồi tan sở cùng Tổng giám đốc chưa? Có từng thấy một trợ lý bé nhỏ một ngày ba bữa đều ăn cơm cùng Tổng giám đốc? Có từng thấy cô nhân viên nào gọi Tổng giám đốc là Thiên Hựu? Có! Chính là cô!

Càng gần đến giờ trưa, không khí trong phòng thư ký lại càng quỷ dị. Phúc Viên Viên cảm thấy bản thân sắp chịu không nổi những ánh mắt ghen tị này, trên lưng không biết đã cắm tới mấy trăm cái mũi tên rồi.

Vừa đến 12 giờ, ngoài hành lang từ xa liền truyền tới tiếng bước chân, đến gần cửa phòng thư ký thì dừng lại. Tề Yến - trợ lý Tổng giám đốc đẩy cửa ra, đưa tay đẩy nhẹ mắt kính trên mặt lên, “Ăn cơm thôi, mọi người cũng nên nghỉ ngơi đi.”

Thư ký trưởng – chị Ngô cùng hai vị trợ lý thư ký khác đồng thời ngẩng đầu lên “Trợ lý”

Tề Yến gật đầu cười với ba người, sau đó nhìn sang Phúc Viên Viên, “Viên Viên, cơm trưa đã đưa đến phòng làm việc của Tổng giám đốc rồi. Mau đi thôi, Tổng giám đốc đang đợi cô cùng ăn đó.”

“Dạ, em lên ngay đây.” Trước khi rời khỏi phòng làm việc, tiếp nhận ánh mắt như lửa đốt của ba người kia, Phúc Viên Viên cảm thấy hết sức khó xử.

Sau khi rời khỏi phòng thư ký, cô bắt thang máy lên lầu cao nhất của toà nhà. Đã từng đến phòng làm việc này mấy lần, thế nhưng cô vẫn cảm thấy thần phục. Cửa thang máy vừa mở, bước trên gạch sứ trắng tinh đi vào, phía trong cửa kính trong suốt có thể nhìn thấy đồ ăn nóng hổi hơi bốc lên trên bàn, còn có Lạc Thiên Hựu đang ngồi sau bàn làm việc cách đó không xa.

Người đàn ông ngẩng đầu lên, đúng lúc nhìn thấy ánh mắt cô, bèn sắp xếp tài liệu trên bàn đặt sang một bên, đứng dậy đi đến bên cạnh bàn khách giữa phòng rồi ngồi xuống.

“Ăn com thôi.”

Cô thuận theo ngồi đối diện với anh. Tình huống thế này đã là lần thứ ba rồi. Cô tới đây làm việc đã được ba ngày, mỗi ngày đến giờ nghỉ trưa đều cùng Tổng giám đốc ăn com do nhà ăn đưa tới. Nghĩ thế nào cũng cảm thấy có chút kỳ quái.

Phúc Viên Viên có chút không tập trung, cầm chén com nhưng chỉ khảy khảy com trong chén. Cô đang tự hỏi có cần phải nói với Lạc Thiên Hựu một tiếng, không cần phải chiếu cố cô như vậy.... Chiều cố đến mức ánh mắt toàn bộ người trong công ty nhìn cô đều có chút không bình thường.

“Ăn không quen sao? Anh kêu nhà ăn đưa tới món khác.” Nhìn cô không đụng đến đĩa rau, Lạc Thiên Hựu tưởng cô không thích ăn mấy món này, đưa tay muốn gọi điện thoại.

“Không có, Thiên Hựu, em chỉ đang nghĩ ngợi chút chuyện.” Phúc Viên Viên đặt đũa xuống, do dự một hồi, vẫn là mở miệng nói: “Thiên Hựu, bắt đầu từ ngày mai, em vẫn nên xuống nhà ăn dưới lầu ăn com thì tốt hơn.”

Lạc Thiên Hựu vừa nghe, lông mày lười mác giương lên, ánh mắt có chút lạnh lùng, “Là có ai nói gì sao?” Vốn dĩ công việc bận rộn, anh chỉ có lúc ăn com mới có thể dành thời gian bồi đắp tình cảm với cô, là ai dám tới phá hoại?

Nhìn sắc mặt anh biến đổi, Phúc Viên Viên sợ tới mức run lên, lập tức lắc đầu xua tay, “Không có! Không có! Em chỉ là đột nhiên nghĩ tới mà thôi. Ăn com, ăn com thôi!” Cô bung chén lên, và mạnh hai miếng com, gấp một đũa cá với cà tím bỏ vào trong miệng.

“Vậy thì tốt.” Lạc Thiên Hựu ngoài mặt thì thản nhiên, trong lòng lại vì bộ dáng run lẩy bẩy như thỏ con bị kinh hoàng của cô mà thấy buồn cười.

“Ăn nhiều một chút, đây là món cà rốt mà em thích ăn.” Anh gấp một đũa cà rốt xào trứng bỏ vào trong chén của cô, rất vui vẻ nhìn biểu tình rối rắm của cô.

Trên cơ bản không có món nào cô không thích ăn, ngoại trừ ớt xanh và cà rốt. Tên xấu xa trước mặt này rõ ràng biết cô không thích ăn cà rốt mà! Chu miệng lên, thức ăn trên bàn đương nhiên không có món ớt xanh mà anh không thích, dùng đũa một chút, không nghĩ ra được cách chinh anh, cô đành quay lại chén com của mình, giận dỗi mà ăn.

Đôi mắt to của Viên Viên vẫn không cam lòng trừng lớn nhìn anh. Nhìn khuôn mặt tức giận của cô, anh liền cảm thấy buồn cười, lại gấp một miếng sườn kho tàu mà cô thích ăn vào trong chén.

Ánh mắt hình trăng khuyết mới nãy lập tức biến thành trăng rằm. Khóe miệng cũng cong lên, lại bắt đầu giống như chú cún con tham ăn, vẻ mặt thoả mãn lúc gặm xương.

“Anh cũng ăn đi.” Phúc Viên Viên cũng gấp một đũa thức ăn vào trong chén của anh. Khóe miệng cô dính hạt com cũng không biết anh như thế nào lại đưa tay ra lấy, rồi bỏ vào miệng ăn luôn. Sau đó đối diện với gương mặt đỏ bừng của cô cười cười.

Cũng không phải là nụ cười rõ ràng, anh chỉ là hơi nhếch miệng. Có điều, chỉ là như vậy thôi liền khiến Phúc Viên Viên nhìn thấy có chút choáng váng.

Cô cố gắng trấn tĩnh, sợ bản thân dao động trước nụ cười mê hoặc của anh. Cô thực sự cảm thấy anh như cố ý hoặc vô ý quyến rũ cô, tuyệt đối không phải ảo giác!

Tuy rằng bị quyến rũ, cô cũng rất xao động, nhưng không được! Cô phải làm một người bình thường! Không thể bị sắc đẹp mê hoặc!

Phúc Viên Viên có chút khờ sở ăn hết bữa com này. Sau khi ăn xong, đột nhiên lại có người đi vào thu dọn, đồng thời cũng mang món tráng miệng vào.

Miếng bánh ngọt khéo léo đáng yêu thơm phức mùi ca cao và socola, lại còn có sữa đông lạnh màu hồng phấn, mỗi một thành phần đều rất mê người, lại thật tự nhiên đặt trước mặt cô.

Cô đấu tranh một lúc, cuối cùng vẫn chịu không nổi sự cám dỗ, uống một ngụm lớn ca cao phía trên, rồi lại cầm cái bánh ngọt nhỏ hung hăng cắn một miếng to làm bơ dính quanh miệng cô. Được ăn đồ ngọt, tâm tình của cô cũng trở nên tốt hơn.

Lạc Thiên Hựu ngồi đối diện với cô, bụng ỳ ừ cả phê khê uống từng ngụm. Nhìn bộ dáng thoả mãn khi ăn đồ ngọt của cô, ngay sau đó tâm tình anh cũng tốt lên. Phúc Viên Viên không hề chú ý đến ánh mắt của anh, đưa đầu lưỡi ra từ từ liếm lấy bơ dính trên miệng, đầu ngón tay không cẩn thận cũng dính một ít, không nghĩ ngợi gì cũng mút lấy.

Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của người đàn ông trong nháy mắt trở nên sâu thẳm, con ngươi đen láy xen lẫn chút màu xanh đảo qua cái miệng nhỏ cong lên của cô. Yết hầu không khỏi chuyển động, đem hơi nóng đó cùng ngụm cà phê nuốt xuống.

Con thỏ trắng nhỏ ngồi trước mặt lảo nhão không hề cảm thấy một chút nguy hiểm nào, nhắm nháp vị ngon của món tráng miệng, cười vui sướng tới khóe mắt cũng cong cong.

“Thật là ngon, tiếc là anh không ăn đồ ngọt.” Sau khi thỏa mãn nhét cái bánh ngọt nhỏ vào trong bụng, cô tiếp tục cầm lấy dâu tây lạnh chiến đấu. Có thể hưởng thụ thức ăn ngon như vậy, cho dù có mập cô cũng chấp nhận.

“Em ăn là được rồi. Đứng rồi, hôm nay tan sở anh chở em đến cục cảnh sát nhé.”

Miệng còn đang ngậm thìa, cô không hiểu nhìn anh, “Đi cục cảnh sát?”

“Em quên là còn phải đi cục cảnh sát để cho lời khai sao? Vụ giết túi xách đó.”

Phúc Viên Viên đương nhiên là không quên vụ giết túi xách. Nghĩ đến đây, cô cúi đầu nhìn xuống hai cẳng chân tròn mẫm của mình. Đùi và bắp chân đều có vết xước lớn, bây giờ đã kết vảy rồi nên nhìn có vẻ giống một miếng vải trắng bị nhuộm nâu.

“Thảm rồi, em chỉ có làn da này còn nhìn được chút, không biết có bị sẹo không nữa?” Cô tự biết bản thân cũng không phải người đẹp hoàn mỹ gì, thế nhưng từ nhỏ đến lớn duy chỉ một thứ nhìn được mắt chính là làn da trắng này. Lúc nào nhìn cũng như da em bé, không ngờ cái này cũng bị hủy hơn phân nửa rồi.

Bởi vì trên đùi bị thương nên chỉ có thể mặc quần short, cặp chân trắng nõn cứ như thế mà bày ra cho người khác nhìn. Cô tự cho là rất dọa người, kỳ thực tỉ lệ đôi chân cô rất cân đối, lại thêm làn da mịn màng có thể vắt ra nước, khiến cho mấy người đàn ông trong tòa nhà nhìn không được cứ liếc mắt nhìn.

Điều này làm Lạc Thiên Hựu cực kỳ khó chịu. Cô không có đầu óc lại cho rằng người khác thấy chân cô vừa ngắn vừa mập nên chê cô, chỉ có anh mới nhìn ra được tâm tư háo sắc đó của đàn ông, đây cũng chính là nguyên nhân chủ yếu anh không cho phép cô một mình xuống nhà ăn dưới lầu dùng cơm. Chỉ nghĩ tới việc có người đàn ông khác nhìn chằm chằm vào chân cô không thôi, hàm răng anh lại bắt đầu nghiến chặt, trong lòng không có chút tự vị nào.

“Đừng nghĩ nhiều quá, đợi vết thương khỏi rồi, anh lại đưa em đi gặp bác sĩ, lấy ít thuốc liền sẹo chắc là không có vấn đề gì.”

“Ừm, Thiên Hựu, em ăn no rồi, cùng ra ngoài đi dạo đi?” Ăn nhiều đương nhiên là muốn vận động chút, Phúc Viên Viên vốn cho rằng tầng cao nhất này là phòng làm việc, nào biết còn có một cánh cửa ngầm. Một vườn hoa nhỏ giấu ở trong đó, từ trên cao nhìn xuống, phong cảnh rất đẹp.

Lạc Thiên Hựu rất tự nhiên dắt tay cô đi vào vườn hoa nhỏ. Lúc mới đầu Phúc Viên Viên còn thấy không quen với hành động này của anh, nhưng liên tiếp ba ngày như vậy, thần kinh thô ráp của cô đã tự động quen với động tác thân mật này, thuận theo anh cùng nhau ra ngoài tản bộ. Lạc Thiên Hựu nhẹ nhàng buông tay ra, hai người một trước một sau tản bộ trong vườn hoa.

Trong vườn hoa nhỏ, một bóng dáng cao lớn cùng một bóng dáng nhỏ nhắn đứng sát nhau. Phúc Viên Viên thỉnh thoảng lại lúi rúi nói chuyện, trên mặt Lạc Thiên Hựu luôn mang theo nụ cười nhàn nhạt. Nghe giọng nói nhẹ nhàng ngọt ngào của cô, tâm tình anh cũng buông lỏng hơn. Càng dựa càng sát, sát đến nỗi anh có thể ngửi thấy mùi hương ngọt ngào trên người cô truyền đến, khóe miệng không khỏi giương lên.

Tề Yến dựa vào cạnh cửa, nhìn bóng dáng thân mật của hai người cách đó không xa. Chú ý tới vẻ mặt thả lỏng kia của Lạc Thiên Hựu, trên gương mặt tuấn tú của anh mang theo nụ cười. Xem ra chú Hà nói đúng, chỉ cần cô nàng họ Phúc này ở bên cạnh Tổng giám đốc, anh sẽ không bị ác mộng phiền nhiễu nữa. Như vậy thật sự rất tốt.

Sau khi hết giờ làm việc, Lạc Thiên Hựu đưa Phúc Viên Viên đi ăn tối trước, sau đó mới đưa cô tới cục cảnh sát gần khu nhà cô. Cả hai ở cục cảnh sát hơn một tiếng đồng hồ mới có thể rời đi. Trước khi ra về, cảnh sát còn có lòng tốt nhắc nhở cô.

“Cô Phúc, vụ án giết người xảy ra với hàng xóm của cô đến bây giờ vẫn chưa tìm được hung thủ, cô nên cẩn thận một chút. Có một số tên hung thủ đầu óc biến thái, chúng sẽ cảm thấy nếu không giết sạch sẽ không hoàn thành được việc bọn chúng nên làm.”

“Thiên Hựu, anh nói xem, là ai lại có thể tàn nhẫn như vậy?” Phúc Viên Viên vốn không muốn nghĩ tới vụ án giết người kia, chẳng qua là mấy ngày này sau khi cuộc sống đã dần trở lại bình thường, trong đầu lúc nào cũng nhin không được mà nhớ lại. Đầu tiên là gia đình đối diện với nhà di Trần, một nhà ba người đều bị giết. Hai người thuê nhà sát vách nhà cô cũng thật không may bị vạ lây. Mặc dù thường ngày cô cùng họ không có quen thân gì, nhưng cô cảm thấy con người bọn họ cũng rất tốt, tại sao lại gặp phải chuyện này?

Bạn đang đọc truyện *Phúc Tình Giá Đáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Chương 6

Lạc Thiên Hựu sớm đã căn dặn người của mình đi điều tra rõ chuyện này, chẳng qua là cho tới bây giờ cũng không có manh mối nào. Gia đình 3 người cùng 2 khách trọ bị giết kia, bắt luận là trong sinh hoạt hàng ngày hay trong công việc đều giống như cuộc sống của những người bình thường khác, không có gì khả nghi, què quán cũng không có gì đặc biệt.

“Chuyện này có cảnh sát phụ trách rồi, em không cần nghĩ ngợi nhiều.” Những cánh nhà báo muốn thăm dò tin tức từ cô đã bị anh ngăn cản rồi, bây giờ chỉ còn đợi tới lúc cảnh sát tìm được hung thủ.

Gật gật đầu, cô cũng không biết bản thân có thể làm gì, chỉ là có chút sợ hãi. “Em hơi sợ, hi vọng tên hung thủ kia sớm bị đem ra công lý.” Lúc nhàn rỗi không có việc gì làm, cô cũng thích luyện phim bom tấn nước ngoài. Những thứ như hiện trường tội phạm hay gì gì đó cô cũng xem không ít, rất hiểu

được tâm lý biến thái mà cảnh sát nói đến là gì.

“Bảo vệ bên khu của chúng ta quản lý rất nghiêm ngặt, em không cần lo lắng.” Lạc Thiên Hựu nói. Bên cạnh anh cũng không phải không có vệ sĩ, thân là người phụ trách Lạc thị, sao anh lại có thể một mình đi đi lại lại mà không có người bảo vệ? Chỉ là họ đều ản mình hết thôi.

Hai người trở về nhà, đơn giản rửa mặt chải đầu rồi tự mình đi nghỉ ngơi. Nằm trên giường mềm mại, Phúc Viên Viên cảm lấy đồng hồ báo thức trên đầu giường, chính 5 giờ rưỡi sáng.

Mấy ngày gần đây đều được ăn ngon, cô sợ mấy cục thịt mỡ vì quá hạnh phúc mà điên cuồng phát sinh, vẫn nên dậy sớm xuống khu trung tâm dưới lầu vận động một chút thì tốt hơn.

Vỗ vỗ gối, nhiệt độ không khí từ máy điều hòa vừa phải, cô vén chăn lên nằm xong, hạnh phúc nhắm mắt lại, tắt đèn! Đi ngủ!

Ngày cứ như vậy nhẹ nhàng trôi qua, thấm thoát cô đã ở nhà Lạc Thiên Hựu được hơn nửa tháng. Mà nửa tháng này, Lạc Thiên Hựu đều không bị ác mộng quấy nhiễu lấy một lần. Đây là khoảng thời gian mà tinh thần anh thoải mái nhất trong mấy năm gần đây.

Ban ngày làm việc, Phúc Viên Viên cũng rất chăm chỉ. Mặc dù chỉ là trợ lý thư ký, nhưng việc gì giao xuống cô đều hoàn thành. Thường cùng Lạc Thiên Hựu tăng ca tới tám chín giờ cô cũng không than khổ.

Kỳ thực, đây là một sự hiểu lầm hoàn hảo. Cô chính là ở nhà anh, anh không đi, cô có thể rời đi sao? Đương nhiên cô chỉ có thể ngoan ngoãn ở lại công ty bán mạng. Cũng may, đại ca này làm việc rồi làm việc nhưng vẫn còn nhớ rõ giờ ăn cơm, chưa từng bỏ đói cô.

Về phần ba người thư ký khác trong văn phòng, ngay từ lúc mới bắt đầu quả thực không thích lính nhảy dù như cô, cũng gây rối cô không ít. Nhưng thấy cô cũng không tức giận, người ta nói gì thì làm đó, lại bán mạng tăng ca như vậy, lâu dần, liền không còn ghét cô nữa.

Lạc Thiên Hựu đương nhiên biết chuyện mấy người thư ký làm khó làm dễ cô. Quan sát mấy ngày, anh thấy cô bị mắng cũng không hề cáu trạng, chỉ tiếp tục cố gắng làm những việc được giao. Đối với biểu hiện của cô, anh cũng cực kỳ hài lòng.

“Mấy bữa nay làm việc đã quen chưa?”

Phúc Viên Viên đang bùng cà phê đến bên bàn, nghe anh hỏi, gật gật đầu: “Quen rồi ạ, chị Ngô và mọi người rất quan tâm em.”

Anh đưa mắt nhìn kỹ cô, thấy khuôn mặt cô vui vẻ, lời nói đều là lời thật lòng, liền cúi đầu xuống, tiếp tục xem tài liệu trong tay mình.

Phúc Viên Viên đơn giản thu dọn đồ đạc bày lộn xộn trong văn phòng. Nói thật, văn phòng này đẹp giống như phòng mẫu trên tạp chí vậy, màu trắng chiếm phần lớn, chỉ cần có một vết dơ hoàn toàn có thể nhận ra. Cô cũng không ngại mệt, nhân tiện cầm lấy dụng cụ vệ sinh lên dọn dẹp.

Trên tủ thủy tinh có một vết ố, cô thật nghiêm túc cầm lấy tờ báo vừa lau vừa chà. Bởi vì lao động chân tay, gương mặt nhỏ liền đỏ hồng lên. Lau không được vết bẩn, cô cong miệng hà hơi cố gắng lau đi, miệng khẽ cười. Càng làm càng nhập tâm, bất giác cô còn nổi hứng ngâm nga hát.

Ngẩng đầu lên, anh liền có thể nhìn thấy điệu bộ cười mỉm của cô, khẽ hát, cái đầu lắc qua lắc lại, mái tóc uốn nhẹ rớt bên má, đôi mắt sáng lấp lánh cực kỳ đáng yêu, con ngươi tròn xoe, cái miệng nhỏ nhắn. Kỳ thực cô rất đẹp, nếu không phải đáng người hơi tròn một xíu, không biết sẽ có bao nhiêu người theo đuổi cô.

Nghĩ đến đây, anh liền có chút không vui, đôi mắt sâu thăm nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của cô, trong lòng chộn rộn. Anh luôn luôn hạ quyết tâm sẽ cố gắng trở thành người làm mọi việc đầu ra đó. Nếu anh đã cần cô, trong lòng cũng nghĩ tới cô, nên việc đem cô ở bên cạnh là đương nhiên, không phải sao?

Vì thế dưới sự cố tình vun đắp của Lạc Thiên Hựu, hai người càng ngày càng quen thuộc. Cảm giác của anh đối với Phúc Viên Viên càng ngày càng sâu đậm, cũng càng cảm thấy cô đáng yêu. Chỉ cần cô ở bên cạnh, anh liền cảm thấy rất thoải mái. Hai người sống chung cũng càng ngày càng tự nhiên, mãi đến một buổi tối. Sau khi Phúc Viên Viên đứng trên cân một hồi lâu, sắc mặt liền trắng bệch ra.

Á! Không! Cô có nhìn nhầm không vậy? Cân nặng của cô lại tăng thêm 3kg! Cô hít sâu một hơi, bóp bóp hai bên hông mềm mại của mình. Thảo nào cô cảm thấy quần càng ngày càng chật.

Nắm chặt tay, trên mặt cô hiện lên vẻ kiên định hiếm thấy! Không được! Cô phải giảm cân! Phải chống lại thức ăn ngon! Không thể mập thêm nữa! Mới nghĩ như vậy....

“Ăn khuya thôi.” Lạc Thiên Hựu đứng ở phòng khách gọi một tiếng.

Chính là anh! Hung thủ hại cô mập thêm 3kg, chính là anh!

Bất kỳ người bình thường nào, chiều theo ba bữa lại thêm một bữa khuya, không mập cũng lạ.

Nắm chặt tay, Phúc Viên Viên thờ phỉ phỉ đi ra phòng khách, muốn ngăn lại hành động nuôi heo của Lạc Thiên Hựu. Nhưng vừa mới bước vào phòng khách, đúng lúc anh quay đầu lại.

Sắc mặt Lạc Thiên Hựu vẫn lạnh nhạt như cũ, ánh đèn chiếu vào khiến gương mặt anh tuấn của anh dường như cũng phát sáng vậy. Trong nháy mắt, tim

cô bỗng thất lại, có chút không thở được. Hơn nữa đối diện với đôi mắt sâu thẳm của anh, cô không khỏi ngượng ngùng, mặt nóng bừng, kim lòng không được tránh đi ánh mắt của anh.

Đôi mắt chột lóe, Lạc Thiên Hựu giả vờ không thấy về mắt tự nhiên của cô, “Anh mua bánh bao hấp lòng mà em thích nè, nhanh tới ăn đi.” Mấy ngày nay anh tập thành thói quen mới, cảm giác nuôi cô ăn rất có thành tựu.

Phúc Viên Viên lập tức nhớ ra 3kg thịt mỡ kia, ấp a ấp úng nói “Em nghĩ cái này...” Không biết từ khi nào, anh đã đi đến phía sau cô. Thân hình cao lớn áp sát vào lưng cô, cánh tay vòng qua ra trước người cô. Hơi thở ấm áp nhẹ nhàng phả vào tai cô, hai tai cô đỏ hết lên, tim đập cũng bắt đầu loạn nhịp khác thường.

Cô hoảng hốt, trực giác thuận theo người phía sau. Bên tai truyền đến giọng nói trầm thấp khiến đầu óc cô càng thêm mơ hồ. Sau đó trên tay dường như bị nhét vật gì đó, đợi cô hoàn hồn lại, mới phát hiện bánh bao hấp lòng thơm mùi thịt đã được đút vào trong miệng từ lúc nào, còn bị nước thịt nóng làm bỏng một chút.

“Haa haa haa....” Cô há miệng liếc mình hà hơi, muốn làm giảm nhiệt độ trong miệng.

“Mau uống nước.”

Ly nước lạnh đưa tới bên miệng, cô tham lam uống một ngụm lớn, thè lưỡi còn dùng tay quạt quạt, cứu vớt đầu lưỡi bị nóng.

Nhìn thấy cái miệng nhỏ của cô co co mở mở trước mắt mình, mặc dù hơi thở không đến mức thơm như hoa lan nhưng thân mình vừa mới tắm xong lại tản ra hương thơm nhẹ nhẹ, Lạc Thiên Hựu theo bản năng của mình phủ chính xác lên đôi môi đỏ mọng kia.

Miệng vừa chạm, đầu tiên là cảm giác lạnh lạnh, sau đó xông lên mũi là vị thơm của thịt, giống như đang ăn bánh bao thịt vậy. Anh kim lòng không được cắn lấy đôi môi đỏ mọng thơm mềm kia, đầu lưỡi khẽ di chuyển, mùi thơm ngọt ngào trên người cô tự nhiên len vào mũi, cảm dỗ anh muốn nhiều hơn nữa. Đầu lưỡi tham lam tiến sâu vào trong miệng cô, khiến khích cái lưỡi non nớt của cô, khẽ cuộn trêu đùa.

Phúc Viên Viên ngây ngốc mở to mắt nhìn anh, trong đầu đã biến thành một hũ keo, cứng đờ để mặc anh hôn. Hôn một hồi lâu, sau khi nếm đủ tư vị trong miệng cô, Lạc Thiên Hựu mới chậm rãi lui ra. Nhìn cô ngây ngốc như mất hồn, anh nhin không được mỉm cười.

“Đồ ngốc.” Giọng nói thuần hậu vang lên bên tai cô, lúc này cô mới hoàn hồn lại.

Đỏ mặt, cô mở to mắt nhìn anh. Khuôn mặt càng lúc càng đỏ, càng lúc càng đỏ. Ngay lúc Lạc Thiên Hựu hoài nghi cô có vì đỏ mặt mà ngắt đi không, cô lại đột nhiên đứng lên, làm anh giật cả mình.

Phúc Viên Viên không biết nên đối mặt với tình cảnh trước mắt thế nào, hai tay ôm mặt, thét chói tai chạy về phòng.

Lạc Thiên Hựu chỉ hơi ngạc nhiên, ngay sau đó liền ôm bụng cười. Biết là cô xấu hổ nên anh cũng không đuổi theo. Anh hiểu rõ không thể dồn ép cô quá, phải cho cô chút thời gian thích ứng với mối quan hệ mới của hai người.

Hồng rồi, anh dường như thật sự động lòng. Vốn dĩ anh cũng rất có thiện cảm đối với cô, nhưng có lẽ chính sự ấm áp trên người cô thu hút anh. Càng ở gần cô, anh càng động lòng. Suy nghĩ đơn thuần của cô, ánh mắt ngượng ngùng, đều làm trái tim anh xao động.

Dường như anh..... thật sự có hơi hơi yêu cô Viên Viên tròn tròn này. Anh tỉ mỉ thưởng thức sự ngọt ngào thoảng qua trong lòng, cảm giác như vậy cũng thật tốt.

Khỏe mắt lơ đãng đảo qua một góc trong phòng khách, phảng phất như có bóng đen hiện qua. Anh cẩn thận nhìn kỹ lại không thấy nữa, trong lòng đột nhiên trùng xuống, có cảm giác rất không thoải mái.

Một đêm ngon giấc đến tận sáng, 5 giờ rưỡi, tiếng đồng hồ báo thức tích tích tích vang lên. Phúc Viên Viên ngọ nguậy tỉnh dậy, một tay sờ soạn tủ đầu giường hồi lâu, mới tìm thấy đồng hồ báo thức, ấn tắt.

Toàn thân lười biếng từ trên giường ngồi dậy, mái tóc uốn cong lộn xộn rũ xuống hai bên má. Cô còn buồn ngủ nên sau khi ngồi đờ đẫn trên giường một hồi lâu, mới nhớ ra mình muốn dậy sớm như vậy để làm gì.

Đúng rồi! Cô muốn dậy sớm để tập thể dục, vì cô đã mập lên 3kg rồi.

Đấu tranh muốn ra khỏi chăn bông ấm áp, nhưng thân thể và ý chí lại trái ngược nhau, lờ lờ kéo kéo chính là không muốn dậy. Ngay lúc này bên tai đột nhiên nghe thấy âm thanh kỳ quái.

Dừng một chút, cô mở to mắt nhìn xung quanh, bên tai cứ truyền đến âm thanh ú ú ó ó đứt quãng. Ở đâu tới vậy? Cẩn thận gióng tai nghe một hồi, cô xóc chân lên bước ra khỏi phòng. Đi đến trước cửa phòng Lạc Thiên Hựu, âm thanh đứt quãng kia càng rõ ràng hơn.

Lường lự một hồi, cô đưa tay lên gõ cửa. “Thiên Hựu? Thiên Hựu?”

Không có ai trả lời, nhưng âm thanh lại càng lúc càng dồn dập hơn. Phúc Viên Viên đột nhiên nghĩ đến lần đầu bọn họ gặp nhau, Lạc Thiên Hựu cũng nằm thấy ác mộng, thống khổ giãy dụa, không phải là....

Cô nắm lấy tay nắm cửa nhẹ nhàng mở ra. Cửa không khóa? Xuyên qua khe hở, cô nhìn vào trong phòng. Bên trong phòng ánh mặt trời nhàn nhạt chiếu vào trên người Lạc Thiên Hựu đang nằm ở trên giường. Trên người anh dường như bị bao phủ bởi một đám sương mù màu đen.

Đôi mắt của cô trong phút chốc tròn to, hít một hơi khí lạnh. Đó là cái gì? Trong nháy mắt cả người sồn gai ốc, Phúc Viên Viên tái xanh cả mặt, bịt chặt miệng để không hét lớn.

Bóng đen kia dường như nhận thấy sự tồn tại của cô, không biết vì sao, cô chính là cảm thấy bóng đen kia dường như nhìn cô một cái. Mặc dù bóng đen kia không có mắt, nhưng cô lại có cảm giác này, sau đó bóng đen liền từ từ tan biến.

Tuy rằng bóng đen đã tan đi nhưng cô sớm đã bị dọa cho chân tay mềm nhũn.

Lần đầu tiên! Đây là lần đầu tiên cô thấy rõ như vậy..... Thấy rõ cái đó! Quá đáng sợ mà!

Trong giấc mơ Lạc Thiên Hựu vẫn phát ra tiếng rên rỉ thống khổ, âm thanh này làm cô hoàn hồn lại, đẩy cửa vội vàng bước vào trong. Cô nhìn thấy cả người anh nằm trên giường đầy mồ hôi, sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt thống khổ.

“Thiên Hựu? Thiên Hựu?” Kêu hai tiếng cũng không thấy anh trả lời. Phúc Viên Viên đành phải tiến lên đẩy đẩy anh. “Lạc Thiên Hựu, Lạc Thiên Hựu!” Bàn tay mềm mại đặt trên vai anh lắc lắc, một giây sau, bỗng nhiên trời đất ngã nghiêng.

“A!” Lại giống như lần đầu tiên, cô bị Lạc Thiên Hựu ôm chặt trong lòng. Theo bản năng cô muốn giãy dụa, nhưng bàn tay khi chạm vào người anh lại lạnh ngắt. Cô sững sốt, ngược mắt nhìn anh gần trong gang tấc.

Giọt mồ hôi lạnh từ trên trán rớt xuống, xướt qua cánh mũi thanh tú của anh, lông mày đang nhíu chặt cũng thả lỏng ra rất nhiều, lời mê man thống khổ cũng từ từ chậm lại. Nhìn thấy sự biến hóa rõ ràng của anh, Phúc Viên Viên ngăn người, nắm yên bất động. Quả nhiên, sắc mặt của anh tốt lên vài phần. Cô thử vùng vẫy, anh lại bắt đầu nói mê man, về mặt thống khổ.

Xấu hổ nằm trong lòng anh, cô giãy dụa cũng không được, không giãy dụa cũng không được, chỉ cần cô khẽ động anh lại bắt đầu ú ớ ớ ớ. Bị anh ôm quá chặt lại không có bất kỳ tâm tình gì, cô thử gọi vài tiếng, nhưng cũng không thấy anh có chút phản ứng tình lại nào.

Làm sao bây giờ? Buồn rầu suy nghĩ cả nửa ngày, nghĩ tới nghĩ lui tới khi mí mắt cô trùng xuống, từ từ, cô lại ngủ thiếp đi.

Không biết qua bao lâu, đôi mắt đang nhắm chặt của Lạc Thiên Hựu giật giật, chậm rãi mở to. Mũi người thấy hương quần áo thơm ấm nhàn nhạt, cảm giác trong lòng có thêm một thân người mềm mại, anh cúi đầu, nhìn thấy Phúc Viên Viên vẫn đang ngủ. Ánh mắt không khỏi lóe lên.

Anh còn nhớ rõ, tối qua lúc ngủ được một hồi, anh lại bắt đầu bị đẩy vào không gian tăm tối. Lúc này so với ngày xưa còn thống khổ, mãnh liệt hơn, đây là vì sao? Mãi cho đến sau khi ôm cô vào lòng, anh mới bức được sự lạnh lẽo tới tận xương cốt này ra khỏi cơ thể.

Khẽ biến sắc, anh nhẹ nhàng bước ra khỏi giường, cầm lấy di động đi ra khỏi phòng, nhanh chóng bấm số điện thoại.

“Chú Hà.”

Người ở đầu bên kia điện thoại nghe thấy giọng của anh, lập tức ngồi thẳng người dậy. “Thiên Hựu, có phải xảy ra chuyện gì không?”

Lạc Thiên Hựu ngừng một chút, “Chú Hà, chú sớm biết sẽ thế này sao?”

Phía bên kia bỗng trầm lặng một hồi, Hà Lâm hồi lâu mới thở dài, “Thiên Hựu, cháu còn nhớ chú từng nói, năm nay là năm tuổi của cháu, cũng là thời cơ duy nhất thoát khỏi vướng mắc với oan hồn kia không?”

“Cháu nhớ.”

“Oan hồn đó dây dưa với cháu, ngày qua ngày, năm qua năm, thời gian mười năm trôi, cô ta đã không còn là oan hồn nữa, mà đã là ma, là yêu. Chú để cháu từ thuật bói toán mà tìm quý nhân phù trợ, cháu thực sự đã tìm được rồi. Chỉ là, sức mạnh của oan hồn này càng ngày càng mạnh, chấp nhất là loại sức mạnh đáng sợ nhất. Có phải cháu.... đang ở cùng Phúc tiểu thư không?”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Tình Giá Đáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Chương 7

“Đúng vậy. Nếu thế chuyện gì sẽ xảy ra?” Thời điểm lên tiếng hỏi, trong lòng anh đã lờ mờ đoán được.

“Vốn dĩ cô ta chỉ ẩn náu xung quanh cháu, không có xuất hiện bởi vì phúc khí trên người Phúc tiểu thư ảnh hưởng tới cháu. Có điều, sau khi cháu cùng Phúc tiểu thư ở cạnh nhau liên hình thành vận thể nhân duyên. Nhân duyên bình thường là hai người bổ trợ cho nhau, vì thế cháu mới có thể thoát khỏi sự

quấy rầy của oán linh kia. Nhưng cô ta vốn dĩ chỉ bởi vì yêu không được mới hận cháu, bây giờ cháu cùng Phúc tiểu thư là một đôi, nên sự hận thù của cô ta đã vượt hơn hẳn lực lượng giam cầm cô ta. Khi thời cơ tới, chỉ sợ cho dù phải đánh cược toàn bộ sức mạnh của mình, cô ta cũng phải đem cháu rời khỏi thế giới này, cùng cô ta vĩnh viễn trầm luân trong bóng tối.”

“Thiên Hựu, qua một thời gian ngắn chính là ngày giỗ của cô ta, cũng đúng vào tháng cô hồn của người Đài Loan. Chú sẽ quay về trước lúc đó. Mấy ngày này cháu phải cẩn thận nhiều hơn, cố gắng đừng rời khỏi Phúc tiểu thư.”

“Cháu biết rồi, cảm ơn chú, chú Hà.”

Sau khi cúp điện thoại, Lạc Thiên Hựu ngồi trong phòng khách một lúc, nhìn đồng hồ, sau đó mới đứng dậy quay vào trong phòng. Anh ngồi trên mép giường nhìn Phúc Viên Viên vẫn đang say giấc nồng, khuôn mặt hồng hồng, cái miệng nhỏ lắm râm. Tầm mắt dời xuống, anh nhìn thấy áo ngủ của cô hở một góc, lộ ra bụng trắng nõn, cảm đồ anh muốn cắn một cái.

Cười cười, ánh mắt phức tạp nhìn cô, anh vén mái tóc rối trên gương mặt cô sang hai bên, “Tiểu Viên.... anh bắt đầu hối hận rồi.” Anh hối hận vì làm cô liên lụy, cũng may không ảnh hưởng lớn đến cô, còn may.

Cúi đầu, Phúc Viên Viên nhìn mắt cá chân sưng tấy của mình, còn có cánh tay phía trên mắt cá kia, theo cánh tay nhìn lên trên, là gương mặt nghiêm túc của Lạc Thiên Hựu. Mắt cá chân nhói nhẹ, rút lại một chút.

“Đừng nhúc nhích.” Nắm lại cái chân đang muốn trốn tránh kia, tay Lạc Thiên Hựu hơi hơi dùng sức, xoa xoa chỗ bị sưng tấy.

“Thiên Hựu, anh nói xem em gần đây có phải nên đi lên miếu thấp nhang không?” Ngơ ngác nhìn chằm chằm chân mình một lúc lâu, cô đột nhiên thốt ra câu này.

Khó trách cô lại nói như vậy, thời gian này cũng không biết vì sao, cô như biến thành sao quả tạ trong đám sao quả tạ vậy. Ăn một cái đùi gà cũng bị mắc xương nhỏ, uống ly nước, ly của Đức dày cộm cũng đột nhiên bị vỡ, đóng cửa ngón tay cũng có thể bị cửa kẹp cho bầm tím. Ngay cả lau cửa sổ, cửa sổ cũng đột nhiên rơi ra, may mắn bên ngoài là vườn hoa nhỏ, cửa sổ rơi xuống đất cũng không làm ai bị thương.

Chẳng lẽ ông trời cảm thấy trước đây cô chưa từng bị xui, bây giờ gom hết một lần cho cô xui tận mạng luôn?

Lạc Thiên Hựu cũng không biết nên nói gì, chỉ là nhìn chân cô, lại đảo qua ngón tay bị bầm tím của cô, còn có vết thương trên cánh tay bởi vì thủy tinh vỡ văng trúng, trong lòng vừa chua xót vừa đắng chát.

“Cũng được, em muốn đi ngôi miếu nào, anh đi cùng em.” Không cầu thần Phật phù hộ cho anh, chỉ hi vọng đủ để cô ít bị ảnh hưởng một chút.

Phúc Viên Viên nhìn thấy sự đau lòng trong đáy mắt anh, trong lòng dâng lên sự ngọt ngào, “Em chỉ bị thương nhẹ thôi, không đau đâu.” Kéo kéo tay áo anh, cô ngẩng đầu lên cười ngọt ngào.

Lạc Thiên Hựu không dám nhìn thẳng vào mắt cô, cẩn thận đi giày vào cho cô xong, giang tay ôm lấy cô, “Chú ý nhiều một chút, đừng để lúc nào cũng bị thương.” Bàn tay phía sau thắt lưng cô nắm chặt lại thành quyền. Những vết thương này đều do anh gây ra cho cô, có phải ngay từ đầu đã sai rồi không? Anh không nên cương quyết lợi dụng lòng tốt của cô để tiếp cận, không nên.

“Em cũng không phải cố ý, chân bị trượt --- Đúng rồi, người bị em đè trúng không sao chứ?” Sự tình lúc này cũng không phải việc cô có thể không chế được.

Cô chỉ là ôm tài liệu đi xuống phòng hành chính trao đổi mà thôi, nào có biết lúc xuống cầu thang chân bị trượt, té từ trên té xuống. Cũng may có cái ‘đệm lưng’, nên cô chỉ bị trẹo chân một chút, nhưng ‘đệm lưng’ kia thì xui xẻo rồi. Bởi vì cô trực tiếp té từ trên lầu té xuống đè lên người anh ta, nghe nói xương sườn vì thế bị gãy mất một cái.

“Không sao, Tề Yên đưa cậu ta đi bệnh viện rồi. Anh sẽ cho cậu ấy nghỉ phép dưỡng thương vài ngày.” Lạc Thiên Hựu trấn an cô. Cũng may có người kia làm đệm lưng, không thì không biết cô sẽ ngã thành bộ dạng gì nữa.

“Anh nói xem, em có phải nên giảm cân không? Em không ngờ lại đè gãy xương anh ta.” Phúc Viên Viên rất rầu rĩ, cô cũng không biết mình mập đến mức có thể đè người bị thương.

Lạc Thiên Hựu nhìn bộ mặt buồn thảm của cô, cười cười, “Em ngã từ trên lầu xuống, trọng lực cộng thêm tốc độ mới làm người bị thương, không cần nhắc tới chuyện giảm cân.” Theo anh thấy, cô bây giờ phúng phính rất đáng yêu, ôm vào mềm mềm, cảm thấy rất tốt.

“Haiz... anh không hiểu nha.” Mặc thù thân hình từ nhỏ đến lớn của cô cũng không phải là gầy ốm, nhưng cô cố gắng duy trì sự mềm mại đáng yêu. Ai ngờ, ở cùng anh chỉ có một tháng cô đã tăng lên 3kg, mà đây còn là thành quả sau khi cô đã cố gắng cảnh giác không chế ăn uống.

Mập và đáng yêu vẫn có chút khác nhau, cô hi vọng bản thân có thể mềm mại đáng yêu, cho dù kiếp này không có duyên với thân hình mảnh dẻ, ít nhất cũng có thể làm một cô bé đáng yêu mềm mại. Cô không muốn bỏ cuộc.

“Em nghỉ nhiều rồi, đi nghỉ ngơi đi, anh có việc phải làm.” Lạc Thiên Hựu cười một cách cứng chiều, một chút tâm tư của cô nhóc này cũng không đặt vào trong mắt.

“Ừ.” Cô nhón đầu mũi chân, có chút cà thọt cà thọt đi ra khỏi phòng làm việc. Lúc ra khỏi cửa, vừa khéo đụng phải Tề Yến đang quay trở về.

“Trợ lý.”

Tề Yến gật đầu cười, “Vẫn tốt chứ?” Quan tâm nhìn chân cô một chút.

“Không sao, em về phòng thư ký trước đây.” Khoát khoát tay, Phúc Viên Viên cười cười.

“Vây anh vào trước nhé.”

“Ừm.” Cô bước vào thang máy, cười vẫy tay bye bye với anh.

Tề Yến nhìn cửa thang máy đóng lại xong, nụ cười trên mặt thu lại, nhanh chóng đi vào phòng làm việc.

Lạc Thiên Hựu đứng bên cửa sổ, thần sắc âm u, đáy mắt vẫn mang theo chút buồn bực, “Người vẫn ổn chứ?”

Người bị thương là vệ sĩ anh an bài phụ trách bảo vệ Phúc Viên Viên. Nếu không phải anh ta nhìn thấy Viên Viên ngã xuống, liều mạng nhảy bổ về phía trước, sợ là Viên Viên đã ngã gãy cổ rồi.

“Không sao cả, chỉ phải ở bệnh viện theo dõi vài ngày.” Tề Yến trả lời, nhìn ra sự bất an của anh, dừng một lúc mới mở miệng nói: “Có cần phái người bảo vệ Phúc tiểu thư không?”

“Phái hai người ở bên cạnh bảo vệ cô ấy. Có tin tức gì của chú Hà không?” Từ sau hôm anh gọi điện thoại, chú Hà đã cắt đứt liên lạc, làm thế nào cũng không tìm được người, khiến anh rất lo lắng.

“Không có. Tổng giám đốc, chú Hà chắc không....” Tề Yến có suy nghĩ không hay, nhưng không dám nói thẳng ra.

Lạc Thiên Hựu trầm mặc không nói gì. “Không đâu, chú Hà biết tự bảo vệ mình. Thời gian sắp đến rồi, qua vài ngày nữa là ngày giỗ của Trần. Chú Hà đã từng nói, chú ấy sẽ nhanh chóng quay về trước ngày đó.”

Anh có thể cảm nhận được mấy ngày gần đây mặc dù không bị ác mộng quấy nhiễu, nhưng giờ giờ phút phút đều cảm giác được một ánh mắt, loại... ánh mắt làm lòng người lạnh lẽo. Dường như không có lúc nào là không nhìn anh, mà anh lại không tài nào chống trả lại được.

Anh có một loại dự cảm không tốt lành, lúc nào cũng tiềm tàng trong lòng, thật giống như sự yên tĩnh trước cơn bão lớn, không biết lúc nào sẽ bùng nổ.

“Có Phúc tiểu thư ở bên cạnh, Tổng giám đốc sẽ không có chuyện gì đâu.” Tề Yến rất tin tưởng điều này, ít nhất hơn một tháng này, có thể nhìn thấy tình hình của anh thật sự có cải thiện.

“Nhưng không phải dùng cô ấy chịu thay tôi. Là tôi hại cô ấy.” Lạc Thiên Hựu không có cách nào gạt được chính mình. Nhìn thấy vết thương trên người cô ngày một nhiều, tim anh đau đớn như bị dao đâm, lửa dối cùng tự trách cùng lúc giày vò anh.

“Tổng giám đốc....” Tề Yến còn muốn nói điều gì, đột nhiên toàn bộ cửa sổ xung quanh tòa nhà rung lắc mạnh. Một giây sau đó tất cả đều vỡ toang.

“Cẩn thận!” Anh bỏ nhào che chắn cho Lạc Thiên Hựu, hai người cùng nhau lăn tròn ra phía sau bàn.

Xề! Cùng lúc cửa sổ vỡ, gió bên ngoài cũng thổi vào trong phòng. Cả căn phòng đều bị gió lớn thổi qua, tiếng gió thổi qua cửa sổ bị phá hủy giống như tiếng cười chói tai.

Lạc Thiên Hựu kéo Tề Yến chạy về phía thang máy, lúc gần đến cửa thang máy, anh nhìn thấy một bóng đen ở góc tối mà ánh mặt trời không chiếu đến được.

Bỗng chốc, anh nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc hiện ra trong bóng đen. Trái tim như bị bóp chặt, cả khuôn mặt trong nháy mắt trắng bệch! Tề Yến đứng phía sau không dám tin tưởng lớn mắt, anh cũng nhìn thấy!

“Thiên Hựu!” Giọng nói Phúc Viên Viên đột nhiên vang lên phá vỡ không gian yên lặng. Màn sương đen trong góc tối nhanh chóng tan đi, tiếng gió trong phút chốc cũng biến mất không chút tăm hơi.

Tất cả mọi thứ trong chớp mắt khôi phục lại yên tĩnh, hai người Lạc Thiên Hựu và Tề Yến vẫn còn trong trạng thái hoảng hồn.

Một thân thể mềm mại đột nhiên bổ nhào vào trong ngực, anh giật mình cúi đầu xuống, bàn tay khẽ run lúc này mới cử động được. Người trong lòng ngẩng đầu lo lắng nhìn anh.

“Thiên Hựu, anh không sao chứ?” Phúc Viên Viên khẩn trương quan sát anh, hai bàn tay nhỏ sờ tới sờ lui trên người anh. Cô chỉ vừa mới đi xuống phòng thư ký đã nghe thấy trên lầu truyền đến âm thanh như tiếng nổ mạnh, dọa cô đến cả thang máy cũng không đi, trực tiếp cà thọt leo lầu đi lên.

Lạc Thiên Hựu cười khổ, “Anh không sao.” Vừa nói xong, thái dương liền chảy xuống một tia máu đỏ.

“A! Chảy máu rồi!” Phúc Viên Viên lật đặt vọt tới sàn nhà, nhặt khăn giấy bị rơi ở một bên lên, vội vàng rút ra một ít khăn giấy che lên đầu anh.

Tề Yến chỉ huy đám người vừa mới lên dọn dẹp văn phòng, phân phó tài xế lái xe đưa Phúc Viên Viên cùng Lạc Thiên Hựu đi bệnh viện.

Trên đường đi, Lạc Thiên Hựu nhẹ nhàng an ủi Phúc Viên Viên vành mắt đã đỏ lên, trong lòng trầm mặc. Rốt cuộc anh phải làm thế nào mới tốt....

Lau mồ hôi rơi trên trán, Phúc Viên Viên đưa tay che đi ánh nắng chói chang, đứng ở đường cái lẳng lặng chờ đèn xanh. Cũng không biết vì sao, tòa nhà Lạc Hàng hôm nay đều bị chập điện, cả tòa nhà vì vậy mà phải dừng hoạt động.

Đúng lúc có văn bản cần photo, phòng thư ký chỉ có cô là mới nhất, đương nhiên do cô ôm tài liệu chuẩn bị đi đến cửa hàng tiện lợi đổi điện photo.

Trời nóng tới mức muốn nướng chín người, bên cạnh còn có không ít người đang đứng, vừa nóng vừa chen chúc. Phúc Viên Viên có chút lo lắng kéo cổ áo lên hóng gió, bất giác nghĩ đến chuyện trước đây.

Sự tình nhìn thấy sáng hôm đó, còn cả chuyện toàn bộ cửa kính ở phòng làm việc vô duyên vô cớ bị vỡ, cô nghĩ thế nào cũng cảm thấy không đúng, còn cả bóng đen kia....

Hai ngày trước, cũng vào khoảng 5 giờ rưỡi sáng cô len lén thức dậy, chạy tới cửa phòng của anh. Nhưng ngồi ở ngoài cửa nửa tiếng đồng hồ, cũng không nhìn thấy gì, không lẽ cô bị hoa mắt sao? Không, không, không, cô thật sự nhìn thấy mà!

Hay là hôm đó cô nhìn nhầm rồi? Phúc Viên Viên cố gắng nhớ lại, nghĩ thế nào bóng đen kia cũng không giống như do cô bị ảo giác mà ra....

Đang mãi suy tư, phía sau đột nhiên có một lực đẩy mạnh truyền đến, cả người cô không khỏi vì thế mà bị đẩy về trước mấy bước. Chính là giống như trong phim, toàn bộ không gian trong phút chốc đều trở nên yên lặng, cô loạng choạng ngã nhào xuống đất. Tiếng thét chói tai vang lên bên tai, cô cả kinh hai mắt trừng to, trước mắt một chiếc xe tải nhỏ đang lao nhanh về phía cô!

“Aaaaa----” Cô theo bản năng lùi người lại thét chói tai, chờ con đau đón ập tới! Giây phút này, trong đầu cô hiện lên rất nhiều khuôn mặt, trong đó cuối cùng là gương mặt tuần tú lạnh lùng nhưng đang cười với cô của Lạc Thiên Hựu.

Thiên Hựu....

Đúng lúc xe chỉ còn cách cô vài bước, lớp xe đột nhiên bị nổ!

“Bùm” một tiếng, cả chiếc xe tải nhỏ trượt ra ngoài, xoay liên mấy vòng, quét ngã toàn bộ những người đang đứng chờ qua đường. Nhất thời tiếng kêu khóc, tiếng kêu rên không ngừng vang bên tai, toàn bộ hiện trường lộn xộn náo loạn.

Bị mất khống chế hàng hóa trên xe tải toàn bộ rơi ra ngoài, Phúc Viên Viên cũng không tránh khỏi bị mấy hộp giấy đập vào đầu ngất đi.

Hồi lâu sau, tiếng còi xe cảnh sát cùng xe cứu thương vang dội mà tới, Phúc Viên Viên đương nhiên cũng được đưa lên cáng cứu thương đưa tới bệnh viện.

Nằm trên giường bệnh trong phòng cấp cứu, thái dương Phúc Viên Viên thâm một màu. Cô y tá đang giúp cô rửa vết thương trên đầu gối, nhân viên y bác sĩ bên cạnh cũng vô cùng bận rộn.

Những người bên đường lúc này bị xe tải đụng phải hoặc quệt trúng dường như đều được đưa tới bệnh viện này, lúc nào cũng có tiếng kêu rên rồi tiếng trẻ con khóc. Phúc Viên Viên cũng về mặt kinh hồn chưa kịp bình tĩnh lại.

“A! A a....Mẹ ơi!” Cô bé nằm ở giường bên cạnh, có vẻ là học sinh trung học, cánh tay bị cong khác thường, bác sỹ đang kiểm tra, đau đến nỗi cô bé khóc thét.

Phúc Viên Viên co người rùng mình, đột nhiên cảm thấy mình cũng không đến nỗi xui xẻo như vậy, chỉ là bị đụng vào đầu và xước da chân thôi. So với những người khác, cô bị thương nhẹ nhất.

Lạc Thiên Hựu từ lúc nhận điện thoại trong lòng đã bắt đầu điên cuồng tự trách. Đến bệnh viện, cũng không đợi tài xế dừng xe ổn thỏa, anh đã vội vàng xuống xe lao vào phòng cấp cứu, hoảng loạn tìm kiếm xung quanh, mới nhìn thấy Phúc Viên Viên đang nằm trong góc.

“Tiểu Viên!” Mãi đến lúc ôm cô vào lòng, anh mới biết bản thân đã sợ hãi thế nào!

Phúc Viên Viên bị anh ôm chặt, chặt đến nỗi sắp không thở được, nhưng cô cũng không dám đẩy anh ra. Dựa vào anh, cô mới có thể cảm nhận được cơ thể anh lạnh thế nào, hơn nữa cả người đều đang run lên.

“Thiên Hựu, em không sao, anh đừng lo lắng. Em chỉ là bị quệt qua thôi.” Hai tay vòng qua ôm lấy eo anh, cô nhỏ giọng an ủi cảm xúc của anh. Mặc dù cô có chút hoảng sợ, nhưng trong lòng lúc này lại cảm thấy ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Tình Giá Đáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9: Chương 8

Lạc Thiên Hựu thực sự sợ rồi, nếu không phải chiếc xe đó bị nổ lốp, cô bây giờ không phải là đã..... Nhìn chăm chăm vết bầm tím bên thái dương cô, anh tự hỏi đây đã là lần thứ mấy rồi? Lần thứ mấy anh thấy cô bị thương như vậy?

Không thể thế này, không thể tiếp tục thế này nữa! Nhìn ánh mắt nghi hoặc khó hiểu của cô, tim anh như bị một sợi dây đàn nào đó siết lại, có chút đau đớn, có chút nghẹt thở.

Không thể lần nào cũng may mắn như vậy được, anh không thể đánh cược, anh không thể!

“Ý? Viên Viên? Cô quay lại rồi à? Lạc Hằng vui không?” Từ phòng thông tin đi ra, Phúc Viên Viên đã bị vài người đồng nghiệp quen thuộc ngày trước vây lại hỏi.

Phúc Viên Viên có chút thất thần, đồng nghiệp vừa hỏi xong mới ngẩng mặt lên cười, “Cũng tốt, thực ra cũng không khác Áo Nhĩ Đề Tư lắm.” Bề ngoài cô là lấy danh nghĩa đi hỗ trợ, mặc dù không ít người buồn bực cô lấy danh nghĩa phòng thông tin đi qua đó làm gì, nhưng lại ngại cô là em kết nghĩa của Tổng giám đốc, đám người cũng thức thời không truy vấn thêm.

“Sao cô đột nhiên quay về vậy?” Đồng nghiệp hiếu kỳ hỏi, cô còn cho rằng Viên Viên sẽ được điều tạm cho đến khi dự án hợp tác hoàn thành.

“Công ty thông báo tôi quay trở lại.” Nụ cười có chút miễn cưỡng, cô so với những đồng nghiệp này còn buồn bực hơn. Tối qua đột nhiên nhận được thông báo của công ty, muốn cô hôm nay quay lại Áo Nhĩ Đề Tư trình diện, không cần đến Lạc Hằng nữa.

Không chỉ điều này khiến cô nghi hoặc, mà từ tuần trước sau khi cô xảy ra tai nạn xe, Lạc Thiên Hựu cũng trở nên rất kỳ quái. Đi làm tan sở cũng không chờ cô, lúc nào cũng cho tài xế chở cô về trước, sau đó mấy ngày nay cũng không thấy bóng dáng anh đâu, điện thoại không nghe. Không phải rất lạ sao? Người trốn đi đâu rồi chứ?

Hỏi trợ lý Tề, anh cũng chỉ đơn giản trả lời cô là công ty có việc, đi công tác phía nam rồi, nhưng cô lại cảm thấy Lạc Thiên Hựu dường như giấu diếm có chuyện gì đó.

“Không cần làm việc nữa sao? Hà? Công ty mời mấy người tới đây không phải để ăn cơm, nói chuyện, uống trà.” Giám đốc phòng thông tin bước ra ngoài liền nhìn thấy một đám người vây quanh Phúc Viên Viên, đang lúc tâm tình không thoải mái, tay chống nạnh bắt đầu mắng người.

Tất cả mọi người nhất thời tản ra, Phúc Viên Viên cũng ôm xấp tài liệu vừa mới lấy quay trở về vị trí của mình.

Quay trở lại phòng làm việc, trong khoảng thời gian ngắn cô vẫn chưa quen được, chỉ có điều công việc tồn đọng quá nhiều, sờ sờ mũi, cô phải chuyên tâm làm việc thôi.

Có việc để làm, thời gian dường như trôi qua rất nhanh, một ngày cứ như vậy mà trôi qua. Đến lúc tan sở cũng không thấy Lạc Thiên Hựu đâu, vẫn là anh tài xế tiểu Vương tới đón cô, trong lòng không khỏi có chút mất mát.

“Tiểu thư, về thẳng nhà hay sao?” Tài xế Tiểu Vương quay đầu hỏi.

Nghĩ một hồi, “Trở về khu nhà ngày trước của tôi đi, tôi muốn thu dọn lại chút đồ đạc.” Loại việc cón con này căn bản không tới phiên cô làm, chị Tiểu Hàm sớm đã cho người đi dọn dẹp đồ đạc rồi, bây giờ cô chỉ là quay về xác định xem đồ nào không cần nữa mà thôi.

Căn nhà đó thực sự đã biến thành cái ổ gà, cô cũng không biết nên xử lý thế nào mới tốt, may mắn anh rể Thượng Quan đã đồng ý giúp đỡ. Nghĩ tới những chuyện lộn xộn tán loạn này, suy nghĩ của cô có chút rối bời, lại nghĩ tới Lạc Thiên Hựu.

Không phải là anh đang trốn tránh cô chứ? Phúc Viên Viên lắc đầu, anh không giống người lấy chuyện tình cảm ra đùa giỡn, mặc dù hai người bọn họ ngoài miệng vẫn chưa chính thức nói chuyện yêu đương, nhưng hôn cũng đã hôn rồi, vậy không phải là có tình cảm hay sao?

Hơn nữa, cô cảm thấy ánh mắt Lạc Thiên Hựu nhìn cô cũng không giống như đang đùa giỡn cô. Ánh mắt anh lúc nào cũng cho người khác cảm giác lạnh lùng, nhưng thỉnh thoảng, cô sẽ từ trong ánh mắt anh nhìn mình tìm thấy được sự dịu dàng.

Bất luận thế nào, cứ cho là anh muốn đùa giỡn tình cảm của cô.... cũng vẫn đùa chưa tới! Ngoài những hành động hơi thân mật ra, hai người lúc đó vẫn còn rất trong sáng.

Nghĩ tới đầu cô đều đau hết lên, xoa xoa thái dương, thờ dài. Quên đi, hai ngày nữa về quê, nhờ ông nội xem giúp cô mối nhân duyên này, dù sao ông nội cũng thích làm nguyệt lão như vậy.

Nghĩ tới ông nội, Phúc Viên Viên đột nhiên nhớ ra lời ông nội dặn dò cô trong chuyến về quê lần trước. Cô đột nhiên ngồi thẳng người dậy, mở ba lô lục qua lục lại, cầm lên một cái hộp nhỏ màu đỏ, mở ra, miếng ngọc bội ông nội tặng cô đang nằm yên trong đó.

Bởi vì miếng ngọc bội này rất quý giá, cô cũng hiểu rõ tính tình bừa bộn của mình, sợ làm hỏng mất, vì thế vẫn không đeo lên người, ngược lại đặt trong ba lô.

Nhân duyên kèm máu đỏ, cô nghĩ tới lời ông nội từng nói, đột nhiên cảm thấy, hóa ra ông nội không phải thầy nói bừa, thực sự cũng có chút tài năng, hình như đều đã nói trúng rồi.

Cẩn thận suy nghĩ, từ sau khi cô biết Lạc Thiên Hựu, dường như rất thường xuyên bị thương, không bị thương cũng bị té nhẹ, ỷ? Đúng rồi! Hình như chính là lần trước sau khi cô bị thương nhập viện, Lạc Thiên Hựu mới trở nên là lạ, sau đó cô mới bắt đầu dần dần không tìm thấy anh.

“Tiểu thư, tới rồi.” Tài xế tiểu Vương dùng xe nói.

Phúc Viên Viên bỏ đi suy nghĩ miên man trong đầu, thuận tay đeo ngọc bội lên người, mang theo ba lô xuống xe.

“Tôi đi dọn đồ đạc một chút, đại khái tầm một tiếng sau anh hãy quay lại.”

“Cần tôi giúp không?” Tiểu Vương quan tâm hỏi một câu.

“Không cần đâu, tôi lên lầu đây.” Cô khoát khoát tay rồi đi lên.

Trở lại nhà cũ, trong lòng vẫn có một chút bồn chồn. Nghĩ đến lần trước quay về còn có Lạc Thiên Hựu đi cùng, hôm nay chỉ còn một mình cô, đột nhiên cảm thấy rất tủi thân.

Cô không dám nhìn xung quanh, chỉ chăm chăm mở cửa nhà mình, dọn dẹp lại đồ đạc của bản thân. Đồ đạc trong nhà đã được người của công ty dịch vụ chuyển đồ thu dọn từng cái một, một vài vật phẩm lộn xộn được gom lại ở bên cạnh, cô cầm lấy một hộp giấy đang để một bên, bắt đầu chăm chú dọn dẹp đồ đạc.

Lúc năm, sáu giờ, ánh mặt trời ngày hè vẫn còn rất sáng, vì thế cô cũng không mở đèn, ánh nắng từ từ men theo phía tây hạ xuống, cô không hề chú ý, vẫn cứ chăm chú phân loại đồ bỏ đi và đồ muốn giữ lại.

Lúc này cánh cửa đang khép phía sau lưng cô từ từ bị đẩy ra, một bóng đen đang đứng ở cửa chính, trong tay cầm một thứ đồ vật, chậm chậm bước về phía cô, càng bước càng gần, càng bước càng gần. ... Đúng lúc bóng đen kia đứng sát phía sau cô, căn phòng u tối trong phút chốc sáng lên!

“Ông làm gì đó?!” Tài xế tiểu Vương đợi ở dưới lầu hơn một tiếng đồng hồ cũng không thấy người xuống, không khỏi sốt ruột, khóa kỹ xe rồi lên lầu xem xem. Không ngờ vừa lên tới lầu liền nhìn thấy có một người đàn ông lén lút bước vào trong nhà, anh vội vàng ba chân bốn cẳng xông lên phía trước, bật đèn quất lớn.

Phúc Viên Viên bị giọng nói bất thành linh cùng ánh đèn sáng làm giật thót cả tim, vừa quay đầu lại liền nhìn thấy bóng người đứng sát ngay phía sau mình lại giật thót thêm lần nữa, tim đập bình bịch bịch loạn xạ.

“Trần, Trần tiên sinh?” Cô nhìn kỹ, phát hiện là Trần tiên sinh ở tầng trên.

Trần tiên sinh tướng mạo nhã nhặn, trong tay còn cầm một bình chữa cháy nhỏ, có chút xấu hổ nhìn cô, vội vàng quăng bình chữa cháy xuống bên cạnh.

“Ông muốn làm gì Phúc tiểu thư?” Tiểu Vương vọt tới trước mặt che chắn cho Phúc Viên Viên.

Trần tiên sinh luống cuống vẫy vẫy tay, mặt đỏ rần rần, “Không, không không phải, các người hiểu lầm rồi! Là tôi hiểu lầm rồi! Xin xin xin lỗi!” Vì quá căng thẳng, ngay cả lời nói ra cũng lắp ba lắp bắp.

“Chú cầm bình chữa cháy đứng ở sau lưng cháu làm gì vậy?” Phúc Viên Viên trốn ở sau lưng Tiểu Vương, nếu không phải Tiểu Vương đứng lúc lên lầu, cô nhất định đầu rơi máu chảy.

Trần tiên sinh khẩn trương tới mức mặt đều đỏ lên, “Không phải, các người hiểu lầm rồi. Tôi vừa tan ca về nhà, lúc đi ngang qua phát hiện cửa chính không khóa, lại nghe thấy tiếng động. Tôi nhớ tầng này không có ai ở, nghĩ rằng gặp phải kẻ trộm, đẩy cửa ra lại thấy một bóng người ngồi xồm lục lọi đồ đạc trong buồng, mới thuận tay cầm đồ lên, tính đánh ngất người trước rồi mới báo cảnh sát!”

“À, thì ra là như vậy.” Sợ bóng gió một hồi, hai người Phúc Viên Viên và Tiểu Vương xấu hổ cười cười, biết là hiểu lầm người ta rồi.

“Thật xin lỗi, lúc nãy tôi tưởng là người xấu muốn làm hại tiểu thư. Xin lỗi, thật xin lỗi.” Tiểu Vương nghĩ ngợi một chút, tình huống đó đích thực cũng giống như Trần tiên sinh nói.

“Là cháu không tốt, lười đứng dậy bật đèn, thật ngại quá.” Phúc Viên Viên lúc này mới chú ý đến đã sắp bảy giờ rồi, ánh mặt trời cũng đã xuống núi.

Trần tiên sinh ngại ngùng khoát khoát tay, “Là tôi nhìn không rõ, cũng may chưa nện xuống. Phúc tiểu thư, cô quay lại thu dọn đồ đạc hả? Chuẩn bị dọn đi rồi sao?”

“Không có, chỉ là quay về dọn dẹp lại chút đồ đạc mà thôi.” Phúc Viên Viên bất giác sờ sờ đầu mình, gần đây nó thực sự rất hay gặp tai nạn, vết bầm trên thái dương vẫn còn chưa hoàn toàn tan hết.

Đơn giản nói xã giao với đối phương thêm vài câu, Trần tiên sinh đã rời đi trước, Phúc Viên Viên nhìn thấy đồ đạc được dọn dẹp cũng khá khá rồi, liền cùng Tiểu Vương khóa kỹ cửa rồi rời đi.

“Nước!” Mắt mờ to, Lạc Thiên Hựu hớp lấy từng hơi thở, sắc mặt trắng bệch gần như trong suốt, môi tím tái, thoát nhìn cực kỳ đáng sợ.

Tề Yến đau lòng nhìn anh, đỡ anh từ trên giường ngồi dậy, “Tổng giám đốc, anh vẫn ổn chứ?” Nhìn thấy Tổng giám đốc ngày từng ngày tiêu tụy đi, anh thực sự cũng không biết làm thế nào mới tốt.

Lạc Thiên Hựu đỡ đầu nhìn trần nhà một hồi, “Lần này tôi ngủ bao lâu rồi?”

Rời khỏi Phúc Viên Viên, anh càng có thể cảm nhận được thời điểm chú Hà nói sắp tới rồi có nghĩa là gì. Thời gian anh ngủ càng ngày càng dài, chỉ cần vào giấc mộng, xung quanh vĩnh viễn là bóng tối, muốn tỉnh cũng không tỉnh nổi.

“Hai mươi mấy tiếng, Tổng giám đốc, anh cứ tiếp tục thế này không được, chúng ta quay về bên cạnh Phúc tiểu thư đi.” Tề Yến thuyết phục.

Lạc Thiên Hựu lắc đầu, “Tề Yến, tôi mệt rồi, cũng không muốn liên lụy người khác.”

Anh thật sự mệt mỏi rồi. Mười năm, thời gian mười năm trời chịu ác mộng giày vò, nếu không có ý chí kiên cường thì không thể chống đỡ nổi. Nhưng ý chí có mạnh mẽ tới đâu cũng chống đỡ không khỏi thời gian dài mà dần trở nên hao mòn.

Anh biết bản thân đối với Phúc Viên Viên vẫn chưa yêu tới mức khắc cốt ghi tâm, nhưng mà, anh thật sự thích cô, thích sâu đậm. Sự xuất hiện của cô giống như ánh mặt trời trong nơi tăm tối vậy.

Có ý giữ cô bên cạnh mình quả thực giúp bản thân tốt hơn rất nhiều, chỉ là nhìn cô một ngày lại một ngày tăng thêm thương tích, anh thực sự không cách nào chấp nhận được. Hơn nữa mỗi lần nhìn ánh mắt trong veo của cô, anh càng cảm thấy chột dạ không thôi.

“Tổng giám đốc, không thì chúng ta cứ thành thật nói rõ cho Phúc tiểu thư, nói không chừng cô ấy sẽ đồng ý giúp anh.” Tề Yến không hiểu suy nghĩ của anh. Theo như anh thấy, Phúc tiểu thư thích Tổng giám đốc, do đó vì Tổng giám đốc chống đỡ những điều này cũng nên mà. Cho dù biết rõ, theo tính cách của Phúc tiểu thư, chắc cũng sẽ đồng ý thôi, tại sao Tổng giám đốc lại không chịu nói ra?

Lạc Thiên Hựu im lặng. Anh cũng từng nghĩ qua sẽ nói rõ sự tình cho tiểu Viên, nhưng mà hậu quả đó sẽ giống như bọn họ dự đoán sao? Có lương thiện thế nào cũng có giới hạn của nó, nếu như để tiểu Viên biết được, lúc bắt đầu anh tiếp cận cô là có mục đích, vậy cô có đau lòng hay không?

Anh không dám đối mặt với cô lúc cô đau lòng, dù sao anh cũng đã chịu đựng lâu như vậy rồi, qua được lần này, chỉ cần qua được lần này, anh sẽ có thể quay về bên cạnh tiểu Viên.

Anh không tin! Lạc Thiên Hựu anh lại không được trời xanh chiếu cố! Anh cũng không tin anh không thể đánh cuộc với ông trời một lần! Anh tuyệt không bỏ cuộc! Cho dù không dựa vào sự che chở của tiểu Viên, anh nhất định cũng có thể vượt qua cửa này!

Đồng thời lúc này, tại quê nhà của Phúc Viên Viên---

“Choang” một tiếng, tấm hình toàn gia đình đang treo trên tường đột nhiên rơi xuống đất, khung hình đều vỡ toang.

“Ây ya! Sao lại rơi xuống rồi? Đang yên đang lành lại bị hư.” Bà nội Phúc đau lòng nhìn bức hình trên sàn, vội vàng đi lấy cây chổi, muốn quét dọn mảnh thủy tinh vỡ trước.

Ông nội Phúc từ trong sân hóng mát vừa vặn đi tới, nhìn thấy lão bà nhà mình khom người nhặt đồ, “An Trảo? Đồ gì bị hư vậy?”

Bà nội Phúc ngẩng đầu nhìn ông, bàn tay vô ý bị mảnh thủy tinh đâm trúng, “A!” Tay bị đau nhắc lên, “Lão già thú vị, tự dưng nói chuyện với tôi, hại tôi bị đâm rồi này.”

Ông liếc mắt khinh thường, “Bà tránh ra, tôi tới đây. Đang yên đang lành, tự mình không chú ý còn nói do tôi nữa.” Ngồi xổm xuống đang định nhặt tấm hình lên, đột nhiên phát hiện, trong tấm hình đầu Phúc Viên Viên bị nhỏ vài giọt máu. Trong lòng đột nhiên cảm thấy rất không thoải mái, ông bấm bấm ngón tay, nhăm nhăm tỉnh, mặt bỗng biến sắc!

“Chết yểu! Sao lại để tiểu Viên nhà tôi gặp chuyện này. Lão bà, đồ đạc để bà thu dọn, tôi phải đi tìm tiểu Viên đây!” Động tác của ông nội Phúc hoàn toàn không giống như ông già bảy mươi tuổi, rất nhanh đã đứng dậy vọt lên trên lầu.

Bà nội Phúc cầm lấy khăn giấy lau vết máu, thấy ông chạy tới rồi chạy lui, “Đi tìm tiểu Viên làm gì cơ chứ?” Thật không biết ông đang muốn làm gì?

“Cứu người a!” Ông nội Phúc cầm túi đồ đã được cất gọn, cầm cây kiếm gỗ đào vào bên hông rồi vội vàng quýnh quýnh chạy.

“Cuộc gọi của bạn sẽ được chuyển đến hộp thư thoại...” Quảng điện thoại, Phúc Viên Viên ngồi trên bộ sofa màu trắng không vui bầu môi, thuận tay

cầm điều khiển mở ti vi lên xem

“Người rút cuộc chạy đi đâu rồi?” Kỳ lạ, đã hai ngày rồi cô hoàn toàn không có tin tức gì của Lạc Thiên Hựu, ngay cả trợ lý Tề cũng không nghe máy, đây rốt cuộc là thế nào?

“Phúc tiểu thư! Phúc tiểu thư!” Vừa nghĩ tới trợ lý Tề, giọng của anh đã vang lên ngoài cửa, giọng điệu vô cùng gấp gáp, dường như đã xảy ra chuyện gì.

Phúc Viên Viên lập tức từ sofa đứng lên, vọt tới mở cửa, “Trợ lý Tề? Xảy ra chuyện gì?”

Tề Yến đỏ mặt, không trả lời cô, trực tiếp kéo cô chạy đi. Phúc Viên Viên vô duyên vô cớ bị kéo đi, trên chân vẫn còn mang đôi dép lê trong nhà.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Tinh Giá Đảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chương 9

“Trợ lý Tề, trợ lý Tề, anh sao vậy? Mau buông em ra.” Phúc Viên Viên giãy dụa muốn giựt tay ra khỏi tay Tề Yến.

“Đừng động đây!” Sắc mặt Tề Yến điên cuồng rống lên một câu. Phúc Viên Viên nhìn anh như vậy, không dám nói nữa, thất tha thất thểu theo anh đi tới bãi đỗ xe, lại bị anh nhét mạnh vào trong xe.

Cô hoàn toàn không có chuẩn bị tâm lý gì đã bị quăng vào xe, xoa xoa cánh tay bị đau do anh nắm phải, rất nhanh ngồi đằng hoàng lại rồi thắt dây an toàn. Cô còn chưa kịp nói gì, xe đã rồ lên một tiếng lao đi.

“Trợ lý Tề, anh sao vậy, anh muốn đưa em đi đâu?” Kiểm chế không được, Phúc Viên Viên thật cẩn thận hỏi một câu. Cô cảm thấy trợ lý Tề kỳ lạ sao đó.

Tề Yến không trả lời cô, xe cấp tốc chạy thẳng một đường. Ngồi trên xe, Phúc Viên Viên cũng không dám nói gì, nhưng chỉ cảm thấy lồng ngực co thắt liên tục, mơ hồ có chút suy nghĩ nhưng không dám nói ra.

Không biết xe đã chạy bao lâu, lâu đến nỗi Phúc Viên Viên dựa vào kính xe mà ngủ. Bỗng nhiên một tiếng “két” chói tai vang lên, xe đồng thời dừng lại, cả người cô đều bị dọa cho tỉnh dậy.

Tề Yến đỏ mặt, ngồi trên xe nhìn cô, nhìn thấy sự sợ hãi của cô, đôi mắt cũng sắp đỏ lên rồi.

“Có phải Thiên Hựu gặp chuyện gì rồi không? Anh mau nói đi!” Cả đường đi cô đã nghĩ tới chuyện này, nhưng Tề Yến không nói, cô cũng không dám hỏi nhiều.

Tề Yến chậm rãi mở miệng. ...

Ngoài cửa xe bắt đầu mưa, mưa từ từ càng rơi càng lớn, mà Tề Yến ngồi phía trong xe, đối mặt với Phúc Viên Viên kể lại sự tình. Sắc mặt Phúc Viên Viên lúc bắt đầu từ lo lắng đến kinh ngạc, sau đó chuyển sang đau lòng.

Sau nửa tiếng đồng hồ, cô mang theo sắc mặt trắng bệch cùng Tề Yến xuống xe. Nhìn khắp xung quanh, bọn họ hình như đang ở trên núi, bên cạnh chỉ có một căn nhà duy nhất. Cô theo Tề Yến cùng nhau bước vào.

Xuyên qua phòng khách, bước lên bậc thang tới lầu hai, bọn họ bước tới căn phòng gần nhất. Tề Yến thối lui vài bước, Phúc Viên Viên nhìn anh một cái, tiến lên đẩy cửa liền nhìn thấy người nằm trên giường.

Lạc Thiên Hựu nằm trên giường, tướng mạo vốn dĩ tuấn mỹ đã có chút biến dạng, trở nên rất gầy. Màu da trắng như tuyết so với lần đầu gặp nay đã là một mảng xanh xao, thoạt nhìn có chút dọa người.

“Đồ lừa đảo. .... Đồ lừa đảo.” Phúc Viên Viên đau lòng ngồi bên cạnh giường, không biết mình nên tức giận xoay người bỏ đi hay là phần nộ lao vào đánh cho tên lừa đảo này một trận.

Trợ lý Tề đã nói với cô rồi, cô nói mà! Rõ ràng bản thân chỉ là một cái bánh bao, sao có thể lọt vào mắt trai đẹp? Hóa ra chỉ vì cô là phúc tinh, là quý nhân của anh, anh mới tiếp cận cô, đối xử tốt với cô. ....

Ngay từ lúc bắt đầu biết chuyện này, cô thực sự rất tức giận. Từ nhỏ đến lớn chưa từng đau lòng như vậy, không dễ dàng gì yêu thương một lần, vốn dĩ mang theo sự bất an, bây giờ lại khiến cô biết được, người cô thích là có mục đích tiếp cận cô, cô thật sự rất buồn. .... Huhuhu. ....

Đáng giận nhất chính là, nhìn thấy bộ dạng anh nằm trên giường như vậy, cô lại còn lo lắng, đau lòng!

“Thiên Hựu, Thiên Hựu, anh tỉnh dậy đi.” Cho dù đau lòng thương tâm, cô vẫn không muốn nhìn thấy bộ dạng anh nằm trên giường nửa sống nửa chết.

“Mong em đừng trách Tổng giám đốc, anh ấy đã bị tra tấn 10 năm rồi. Anh ấy không phát điên đã xem như một kỳ tích. Sự xuất hiện của em giống như người chết đuối vớ được khúc gỗ, cho dù là ai cũng sẽ không buông tay.” Tề Yến một lần nữa thấy Lạc Thiên Hựu rơi vào mê man không thể tỉnh lại, cuối cùng nhịn không được nói ra.

Lúc này Tổng giám đốc đã mê man hơn hai mươi mấy tiếng đồng hồ, anh thật sự rất sợ anh ấy cứ như vậy bị bắt đi trong giấc ngủ. Tổng giám đốc không muốn nói, không sao hết, để anh nói! Chỉ cần có thể cứu Tổng giám đốc, cho dù tội nghiệt gì anh cũng đồng ý gánh chịu!

Nếu Phúc tiểu thư không đồng ý giúp Tổng giám đốc, vậy cũng đừng trách anh sử dụng thế lực của Lạc thị, bức cô vào khuôn phép!

Cũng may, mặc dù Phúc tiểu thư rất tức giận, rất đau lòng, nhưng vẫn buông không được Tổng giám đốc.

“Kỳ thực, sau khi Tổng giám đốc phát hiện gây ra thương tích cho em ngày càng nhiều, anh ấy không đành lòng nhìn thấy em như vậy, vì thế mới rời xa em, muốn một mình đối mặt.” Chỉ là Tổng giám đốc rất ngốc, nếu như một mình anh có thể thắng được ác linh kia, sao lại có thể kéo dài tới 10 năm không thoát ra được.

Phúc Viên Viên nghe xong, cúi đầu cắn chặt môi. Cô cũng không biết bản thân có thể giúp Lạc Thiên Hựu việc gì, cô cũng không phải thầy phong thủy, đạo sĩ gì đó, sao có thể giúp?

Thầy phong thủy? Trong đầu lóe lên tia sáng! Cô móc ra ngọc bội đeo trên cổ, hai tay chấp lại nói, “Tổ mẫu nương nương, cầu xin người cứu anh ấy.” Đây là bùa hộ mệnh ông nội cho cô, hi vọng có tác dụng.

Cô từ từ đeo ngọc bội lên cổ anh.

Cảnh tượng khủng khiếp xuất hiện----

Đèn trong phòng trong phút chốc đều tắt hết, rồi lại đột nhiên chớp lóe loạn xạ. Tiếp đó một tiếng sóng điện từ chói tai vang lên, giường của Lạc Thiên Hựu cũng rung lắc liên tục.

“A!” Phúc Viên Viên trừng lớn mắt, cô sợ hãi nuốt nước miếng một cái, liếc mắt nhìn Tề Yến.

Kế tiếp giống như đất rung núi chuyển, giường của Lạc Thiên Hựu bắt đầu rung lên kịch liệt, trong phòng bỗng chốc trở nên rất lạnh, rất lạnh.

Hết thảy những chuyện xảy ra trước mắt khiến hai người Tề Yến và Phúc Viên Viên đều sợ hãi. Phúc Viên Viên liều mạng ôm lấy Lạc Thiên Hựu không buông, cô có cảm giác, nếu buông tay bây giờ, Lạc Thiên Hựu sẽ không quay lại nữa!

Tề Yến đứng ở cửa, nhìn thấy cảnh tượng làm anh sồn hết gai ốc. Dường như có một bóng đen từ người Lạc Thiên Hựu thoát ra, bóng đen đó giống như bị bắn ra vậy, xuyên qua cửa sổ bay đi mất.

Ánh đèn huỳnh quang vốn đang chớp tắt không ngừng bỗng nhiên tắt hẳn, sau đó lại từng chiếc từng chiếc sáng lên, tất cả dường như khôi phục lại bình thường. Đúng lúc bọn họ tưởng rằng không có chuyện gì nữa, đèn huỳnh quang lại chớp chớp lên vài cái.

“Bụp!” Từng chiếc tiếp từng chiếc toàn bộ đều nổ tung, cả căn phòng trở nên yên tĩnh đến đáng sợ. Một tràng thét chói tai từ ngoài cửa truyền đến.

Phúc Viên Viên đang che chắn trên người Lạc Thiên Hựu, cho dù toàn thân đều run rẩy, nhưng cũng không buông tay.

“Thiên Hựu... Thiên Hựu...” Không biết qua bao lâu, trên đỉnh đầu cô truyền tới một lực nhẹ, dịu dàng xoa xoa đỉnh đầu cô.

Khuôn mặt nhỏ đang khóc thê thảm ngẩng lên, nhìn thấy Lạc Thiên Hựu đã mở mắt, cô kìm không được ôm lấy anh khóc lớn.

“Anh dọa chết em rồi.... huhu... Thiên Hựu...” Bây giờ cô chỉ nghĩ tới sự tình đáng sợ gặp phải lúc này, tại thời điểm sống chết, tất cả những thứ khó chịu không còn là vấn đề, chỉ quan tâm anh có bình an hay không.

Lạc Thiên Hựu đau lòng vỗ về lưng cô, “Đừng khóc, anh xin lỗi.” Trong thời điểm mê man, anh từ từ cảm giác được sinh mệnh đang rời đi. Vốn tưởng rằng lần này mình sẽ ra đi, không ngờ cô lại xuất hiện, anh vẫn là ở bên cạnh cô mới tránh được một kiếp này.

Phúc Viên Viên chôn trong lòng ngực anh khóc thút thít, lắc đầu quầy quậy. Vừa nãy tận mắt chứng kiến tất cả những chuyện kia đã đủ rồi, Lạc Thiên Hựu đã phải chịu đựng sự việc kinh khủng kia nhiều năm như vậy, sao cô có thể trách anh chứ? Đó là sự tra tấn đáng sợ biết dường nào...

Trước ngực truyền đến sự ẩm ướt làm đôi mắt Lạc Thiên Hựu cũng có chút chua xót, hai tay ôm chặt lấy cô, ghé vào tai cô không ngừng nói nhỏ, “Anh xin lỗi... Anh xin lỗi...”

“Chỉ cần anh còn sống là tốt rồi.” Phúc Viên Viên khê khàng nói. Cô không quan tâm việc anh cố ý tiếp cận cô, bây giờ chỉ hi vọng anh có thể bình an vô sự.

“Bây giờ phải làm sao đây?” Cô rất sợ thứ đồ kia sẽ quay lại quẩn lấy Lạc Thiên Hựu.

“Chúng ta rời khỏi đây trước rồi nói.” Tề Yến bước tới nói. Đèn ở biệt thự này đều đã hư hết rồi, thân thể Tổng giám đốc cũng không thích hợp ở lại đây, vẫn là đến bệnh viện trước kiểm tra một chút thì tốt hơn.

“Được.” Hai người Phúc Viên Viên cùng Tề Yến đỡ Lạc Thiên Hựu yếu ớt rời khỏi biệt thự.

Ở trên xe, Phúc Viên Viên đau lòng lau mồ hôi cho Lạc Thiên Hựu, “Thiên Hựu, anh không sao chứ?” Tình hình của anh dường như rất tệ, sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

Lạc Thiên Hựu cố ép bản thân cười cười, đưa tay vuốt ve mặt cô, “Tiểu Viên, nếu như... Em đừng quan tâm anh nữa.” Vừa rồi anh nhắm tính thời gian, ngày mai, ngày mai chính là ngày giỗ của Trần rồi.

“Sao em có thể bỏ mặc anh không quan tâm chứ! Anh đừng nói lung tung, đừng dọa em sợ.” Nước mắt không dễ gì mới ngừng lại được giờ lại rơi như mưa, đau lòng đến mức không biết phải làm sao, cô hận bản thân bất lực, rốt cuộc ai có thể giúp anh đây?

Trong đầu đột nhiên lóe lên một ý tưởng.

Không! Vẫn còn một người có thể giúp anh! Phúc Viên Viên đột nhiên nhớ tới lời ông nội nói, còn có ngọc bội.

Có phải ông nội sớm đã biết được sự việc này sẽ phát sinh? Đây không phải biểu hiện ông nội có thể giúp anh sao? Nhất định là như vậy!

“Em biết còn có người có thể giúp anh, ông nội em” Cô ngược mắt nhìn anh.

Lạc Thiên Hựu dừng một chút, “Ông nội em?” Trên tư liệu của cô có đề cập qua, ông Phúc đã từng là một đạo sĩ có tiếng của Đài Loan, nhưng mà, nếu như tìm đạo sĩ có tác dụng, không phải chú Hà có thể giải quyết sao? Nhìn thấy ánh mắt mong chờ của cô, anh cũng không biết mở miệng ra nói chuyện này thế nào.

Như nhìn thấy trong đáy mắt anh có chút không tin tưởng, cô nắm lấy tay anh, “Anh tin em! Ông nội em thật sự rất lợi hại!” Cô nhớ đã từng nghe mẹ kể, trước đây ông nội đích thực là một đạo sĩ vô cùng nổi danh.

Lạc Thiên Hựu cũng không muốn kéo thêm một người xuống nước, nhưng nhìn thấy bộ dạng của cô, nhin không được vẫn thuận theo gật đầu, “Anh biết rồi, chúng ta thử xem, đợi quay về Đài Bắc, chúng ta sẽ đi mời ông nội em tới.”

“Ừm!” Phúc Viên Viên kéo tay anh, đau lòng nhìn khuôn mặt tiêu tụy của anh.

Cô tin ông nội nhất định sẽ có cách.

Từ trên núi trở về nhà, Phúc Viên Viên rất kinh ngạc phát hiện ông nội đã đứng đợi trước cửa khu nhà bọn họ. Cô nhớ mình chưa hề nói với ai trong nhà chỗ ở hiện tại, không biết ông nội sao có thể tìm tới? Như vậy xem ra, ông nội thật sự có mấy phần bản lĩnh.

Sau khi ông nội bước tới, nhìn Lạc Thiên Hựu thật lâu không nói gì, chỉ thờ dài, nói đúng một câu, “Oan nghiệt mà.”

Bây giờ đã hơn 12 giờ đêm rồi, theo dân gian, hôm nay cũng là ngày cửa quỷ môn quan mở ra. Quay trở về phòng, không biết vì sao, rõ ràng là buổi đêm mùa hè, cô cứ nhiên lại cảm thấy lạnh lẽo. Trong phòng không hề mở máy lạnh, thế nhưng xung quanh lại tràn ngập khí lạnh buốt người, khiến cô cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Ông a Liệt.....Nhất a Am a.....” Ông nội mặc một bộ đạo bào màu vàng, trên đầu đội đạo quan, một tay cầm kiếm gỗ đào đứng ở phía trước bàn tế đã được bài trí sẵn, tay còn lại chỉ vào mũi kiếm, cất giọng khê ngâm.

Hai người Phúc Viên Viên và Lạc Thiên Hựu đứng ở một bên, im lặng nhìn ông. Phúc Viên Viên lòng tràn đầy kinh ngạc, bên tai truyền đến giọng niệm chú không giống giọng điệu nói quốc ngữ Đài Loan buồn cười thường ngày của ông, là giọng điệu rất thoải mái, khiến cho người ta nhẹ nhõm.

Không khí lạnh lẽo vốn đang áp bức bốn phía, bởi vì lời niệm chú này tựa hồ đã bị đánh tan ra. Không biết qua bao lâu, tiếng niệm chú mới dần dần kết thúc. Ông Phúc mở mắt ra, thần sắc chăm chú nhìn về phía trước. Phúc Viên Viên cùng Lạc Thiên Hựu cũng theo ánh mắt ông nhìn về phía trước.

Một màn sương đen mờ mịt từ từ ngưng tụ lại thành một hình người, hình dáng từ mơ hồ trở nên rõ ràng. Một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi dần dần hiện rõ trước mắt ba người.

Toàn thân Lạc Thiên Hựu chấn động, không dám tin nhìn đối phương, “Trần?!”

Cảnh tượng này khiến người ta có chút sồn tóc gáy, Phúc Viên Viên không khỏi kéo tay anh, lùi lại phía sau anh.

“Chúng ta đi thôi.” Giọng nói của Trần vang lên trong hư vô mờ mịt, một chút cũng không để ông Phúc vào trong mắt. Thân ảnh thoáng thả lướt về phía Lạc Thiên Hựu, nghiêng đầu, nở nụ cười ngọt ngào.

“Yêu nghiệt! Cô và cậu ta vốn dĩ không có duyên, hà tất phải khổ sở cưỡng cầu? Mau chóng quay về nơi cô nên đi đi, nếu cứ cố chấp, vĩnh viễn sẽ không có cơ hội đầu thai!” Ông Phúc cầm cây kiếm gỗ đào chắn trước mặt hai người bọn họ, tay còn lại nắm lên một xấp bùa vàng đặt ở trên bàn, ném lên trời---

Lá bùa màu vàng ở giữa không trung bay tán ra, chậm rãi rơi xuống đất. Khuôn mặt trắng bệch vốn dĩ đang nở nụ cười ngọt ngào, nhưng đến khi cô ta bước lên trên phạm vi lá bùa vể ra, sắc mặt càng ngày càng quái dị, ngừng mạnh đầu phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương.

“A....a.....”

Phúc Viên Viên sợ đến mức cả mặt không còn giọt máu. Tiếng kêu thảm thiết của Trần khiến lỗ tai người ta đau nhức. Lạc Thiên Hựu vội vàng bịt tai cô lại, hai người cùng lúc lùi về phía sau, mãi đến khi gần sát tường mới dừng lại.

Tiếng thét chói tai trong phút chốc dừng lại, Trần chậm rãi ngừng đầu, đôi mắt đã biến thành một màu đỏ tươi, như răng trợn mắt, bộ mặt dữ tợn, rừ ngón tay xuống hai bên, móng tay mọc dài ra, hét lớn một tiếng, cả người bỏ nhào về phía trước ---

Ông Phúc cầm lấy gương bát quái trên bàn tế, xoay người liền chắn ngay trước mặt cô. Ngón tay Trần vừa đụng vào gương bát quái, giống như đụng phải đồ gì đó nóng rực liền hét lên, cô thống khổ rút tay lại, trông mắt đỏ như máu mở thật to.

“Lão già thôi tha! Ông đừng xen vào việc của người khác! Anh ấy là của tôi!” Đôi mắt u oán nhìn thẳng Lạc Thiên Hựu, hết sức cố chấp.

Trong lòng Lạc Thiên Hựu run lên, mặc dù sợ hãi nhưng lại không né tránh, nhìn cô, bàn tay to lớn theo bản năng đem Phúc Viên Viên che ở phía sau.

Hành động này giống như kích động đến Trần, cô hét lên một tiếng.

“Bụp bụp bụp bụp!” Bóng đèn bị nổ mấy cái, số còn lại bắt đầu chớp tắt không ngừng.

“Trần quy trần, thổ quy thổ, cô sớm đã không còn là người trên thế gian, sao lại có thể cùng cậu ta ở cùng một chỗ. Hơn nữa, trời đã định cậu ta không phải là người có duyên với cô, nhân cơ hội quý môn mở ra, cô nhanh chóng chờ về Minh giới, nói không chừng còn có cơ hội đầu thai lại làm người.” Ông Phúc cầm kiếm gỗ đào chia về phía cô, gương bát quái trong tay không ngừng xoay tròn.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Tình Giá Đáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Chương 10

Đôi mắt Trần rơi ra những giọt lệ màu đỏ, theo gò má trắng nhợt chảy xuống, cô cười giả tạo, móng tay giờ lên, nắm lấy cây kiếm gỗ đào, tay còn lại huy động. Bộ sofa lúc này bị chuyển qua một góc phòng khách bỗng phát ra tiếng kêu kít kít, giống như bị một lực nào đó kéo lấy, đột nhiên bay về hướng hai người Lạc Thiên Hựu.

Thấy vậy, Lạc Thiên Hựu dùng sức đẩy Phúc Viên Viên ra. Phúc Viên Viên phản ứng không kịp té ngã trên sàn, một mình anh bị bộ sofa trắng đập mạnh trúng, còn bị dính chặt vào tường, không thể động đậy.

“Thiên Hựu!” Phúc Viên Viên từ dưới đất bò dậy, nóng ruột chạy tới bên cạnh anh, dồn hết toàn bộ sức lực đẩy bộ sofa ra nhưng làm thế nào cũng không đẩy được.

“Cô không nghe lời khuyên bảo thì cũng đừng trách lão đạo không khách khí!” Ông Phúc xoay chuyển cây kiếm gỗ đào, chặt đứt toàn bộ móng vuốt của Trần, gương bát quái trực tiếp dán thẳng lên ngực cô!

“A! A a----” Trần hét lên thảm thiết thê lương, ngực toát ra từng đợt khói trắng

Lúc này sofa nhẹ đi một chút, Phúc Viên Viên dùng lực đẩy ra. Bên hông Lạc Thiên Hựu truyền đến một cơn đau nhức, đau đến nỗi quỳ rạp xuống đất.

“Anh ấy là của tôi!” Trần không cam tâm thét chói tai, nước mắt đỏ như máu từ khóe mắt cô rơi xuống càng nhiều. Cô không bỏ cuộc, ngược lại dùng lực đánh về phía ông Phúc.

Ông Phúc bị cô dồn ép ra đòn chết người cũng lùi lại vài bước. Nhân cơ hội này, bóng dáng của Trần lóe lên, xoay người đánh úp về phía Lạc Thiên Hựu và Phúc Viên Viên.

Chao đèn trên trần nhà vừa lúc nổ vang, choang một tiếng vỡ tan, toàn bộ chao đèn rơi xuống. Lạc Thiên Hựu không để ý đến cơn đau nhức của mình, ôm lấy Phúc Viên Viên lần một vòng.

“Ầm” một tiếng, chao đèn vừa vụn rơi đúng vị trí lúc này của bọn họ.

Lạc Thiên Hựu không kịp đứng dậy, một bóng đen lóe qua, chỉ nhìn thấy Trần đang đánh tới phía Phúc Viên Viên đang nằm trong lòng ngực anh. Anh không chút nghĩ ngợi đẩy cô qua một bên.

“Thiên Hựu!” Phúc Viên Viên hoảng sợ nhìn Trần xuyên qua thân thể Lạc Thiên Hựu, sau đó toàn thân anh run lên, hai mắt nhắm lại ngất đi.

Những việc này xảy ra chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, ông Phúc cũng không kịp ngăn cản. Mặt biến sắc, ông kéo tay Phúc Viên Viên quý bên cạnh Lạc Thiên Hựu.

“Tiểu Viên! Mau gọi tên cậu ta! Gọi lớn vào!” Ông đồng thời rút từ trong tay áo ra lá bùa màu vàng dán lên đỉnh đầu Lạc Thiên Hựu, khước miệng lắm bầm niêm chú.

“Thiên Hựu! Thiên Hựu! Thiên Hựu. ....”

Giọng nói bên tai từ từ nhỏ dần, Lạc Thiên Hựu cảm thấy bản thân lại đi đến một nơi tăm tối. Bóng tối rất quen thuộc. Trong phút chốc cảnh tượng thay đổi, bóng tối rất nhanh từ bốn phía rút đi, giọt mưa lạnh ngắt rơi trên mặt anh, trên quần áo anh.

“Đừng” một tiếng, lại là tiếng sấm vang lên, mưa phùn rơi xuống ào ào, âm thanh xung quanh có chút âm ỹ. Anh lúc này mới nhìn rõ mình đang đứng trên sân thượng, trên mép sân thượng là một bóng người quen thuộc. Trong nháy mắt, anh dường như lại quay trở về thời điểm 10 năm trước.

“Hahaha – Anh thật sự không thấy tấm chân tình của em sao? Em yêu anh như vậy, tại sao anh không yêu em?”

Lạc Thiên Hựu đứng cách đó không xa nhìn Trần, mưa lớn làm ướt toàn bộ quần áo của anh, đáy mắt dấy lên sự nghi hoặc, không hiểu bây giờ rốt cuộc là chuyện gì.

“Trần, em gây sự đã đủ chưa? Mau xuống đây!” Miệng của anh vô thức nói ra lời nói giống như cách đây 10 năm.

Trần đứng sát mép sân thượng thần sắc hoảng loạn, đôi mắt ngây dại nhìn anh, “Em không có gây sự...” Lời nói mê nhỏ xíu bị át đi hết trong làn mưa lớn.

“Em mau đi xuống đi, đừng có gây sự vô lý nữa! Tình cảm là chuyện của hai người, anh không thích em chính là không thích. Cho dù em có dùng cái chết để uy hiếp, anh cũng sẽ không đồng ý”. Lạc Thiên Hựu nghe thấy giọng mình nói lời nói 10 năm trước, chỉ là lần này không giống nữa.

“Lạc Thiên Hựu... đi với em. .... đi với em đi. ....” Trong làn mưa gió, giọng nói của Trần như mang theo ma lực, khiến anh ngây ra một chút.

Ngước mắt nhìn thấy cô đang nhìn anh cầu xin, ánh mắt quý dị hằn lên một tia đỏ.

“Đi với em. ....”

Phảng phất như bị thôi miên, ánh mắt trầm tĩnh của anh dần dần nhòe đi, bước về phía cô một bước. Giọng nói của cô từng bước từng bước lên vào lòng anh, bây giờ anh chỉ có một ý niệm trong đầu --- đi với cô.

Khi bóng dáng của anh bước đến trước mặt cô, tất cả mọi thứ xung quanh đều biến mất, chỉ còn lại anh và cô. Anh thất thần giơ tay lên, đúng lúc tay anh chuẩn bị đặt vào lòng bàn tay cô-----

“Thiên Hựu!” Trong không gian yên tĩnh vang lên một giọng nói.

Là Phúc Viên Viên! Toàn thân anh chấn động, đôi mắt thất thần trong phút chốc chợt tỉnh, anh rút tay về, vội vàng lùi lại mấy bước.

Trần cười gian ác, “Anh là của tôi!” Vươn tay về phía anh.

Anh gắng hết sức mình nhưng chính là không thể động đây! Muốn kêu lớn nhưng yết hầu lại giống như bị chặn lại không phát ra được chút âm thanh nào, chỉ có thể giương mắt nhìn bàn tay cô dán lên mặt anh.

Đúng lúc này, cơ thể Trần đột nhiên toát ra một ngọn lửa đỏ thẫm từ gót chân cô rất nhanh cháy lên, xung quanh còn kèm theo tiếng chuông cổ và tiếng tụng kinh!

“Không---” Cô không dám tin tưởng lớn mắt, trong nháy mắt, toàn bộ bóng dáng cô đều bị ngọn lửa nuốt trọn.

Bốn phía lại một lần nữa rơi vào tối đen, Lạc Thiên Hựu không biết mình phải làm thế nào mới có thể thoát khỏi bóng tối này.

“Thiên Hựu... Thiên Hựu... Thiên Hựu...” Bên tai đột nhiên truyền đến giọng nói của Phúc Viên Viên, trong giọng nói ẩn chứa sự lo lắng cùng tiếng khóc nức nở, khiến anh đau lòng.

Theo tiếng nói, anh bắt đầu cất bước đi về phía trước. .... sau đó anh nhìn thấy trong góc âm u có một tia sáng nhu hòa chớp động. ....

.....

“Tang tang!” Cánh cửa phòng bệnh được đẩy ra, một khuôn mặt mướt mà cười ngọt ngào từ phía sau cửa xuất hiện.

Lạc Thiên Hựu nằm trên giường bệnh đặt cuốn tạp chí trong tay xuống, “Sao em lại tới? Không phải là không cho em chạy tới chạy lui như vậy sao?”

Phúc Viên Viên cầm một bó hoa thủy vu bước vào phòng bệnh, thuận tay cắm vào lọ hoa bên cạnh, sau đó xoay người ngồi xuống bên cạnh giường anh.

“Cũng không mệt, anh một mình ở bệnh viện, em sợ anh buồn chán.” Cười hi hi ngồi xuống, đôi mắt to tròn neho neho, bộ dạng làm xấu.

Người đàn ông đưa tay ra nhéo nhẹ mặt cô, “Không nghe lời.” Chính là hết cách với cô.

“Bác sĩ nói thế nào?” Căn thận giúp anh kéo chân lên cao một chút, điều cô quan tâm nhất vẫn là điểm này.

Nghĩ đến ngày đó, trong lòng cô vẫn còn có chút sợ hãi.

Lúc đó Thiên Hựu nằm trên sàn, cô gọi thế nào, cô kêu thế nào, anh cũng không có phản ứng. Sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, hô hấp càng lúc càng yếu ớt, cô rất sợ anh cứ như thế mãi mãi rời xa cô.

Đột nhiên bóng đen trên người anh không thấy nữa! Sau đó bọn họ mới biết, vào thời khắc nguy cấp, chú Hà bị mất liên lạc bữa giờ cuối cùng cũng tìm thấy hũ tro cốt của Trần, đồng thời gửi cô đến tự miếu, mời người niệm kinh siêu độ, cuối cùng cũng giải trừ được oán niệm của cô ấy. Nhờ vậy mới kịp cứu một mạng của Thiên Hựu.

“Qua mấy ngày nữa anh có thể xuất viện rồi, em không cần lại chạy tới chạy lui nữa.” Phần eo của Lạc Thiên Hựu bị va đập, dây thần kinh cột sống có chút tổn thương, vì thế phải nhập viện để quan sát.

“Hôm qua đi cục cảnh sát, cảnh sát có nói gì không?” Hôm qua cô nói với anh sẽ đi cục cảnh sát, bởi vì vụ án trước đây ở khu nhà cô cảnh sát đã có chút đột phá. Hình ảnh do camera ghi lại ban đầu bị hỏng cuối cùng đã sửa được rồi, vì thế thông báo cô đến một chuyến.

Lắc đầu, sắc mặt cô có chút kỳ quái. “Cảnh sát nói với em, sự việc phát sinh tối hôm đó, khu nhà không hề có người ngoài đi vào, vì thế không loại trừ hung thủ là người trong khu nhà. Nói em cẩn thận suy nghĩ lại xem hộ gia đình ở tầng bọn em có phải là làm gì đắc tội người ta không.” Nếu không phải hôm đó cô xảy ra chuyện bị thương phải nằm viện, cô sẽ bị cảnh sát liệt vào diện tình nghi.

Lạc Thiên Hựu trầm tư, “Trước khi phá án xong, em đừng quay về nữa.” Cũng đã qua gần hai tháng rồi, cảnh sát tới bây giờ mới chỉ có một chút tiến triển.

“Ngoài em ra, những người ở khu nhà cảnh sát đều tìm rồi, hiện tại rất nhiều người đều biết hung thủ có thể là một trong số những chủ hộ đang sống trong khu nhà này, sợ tới mức không dám ở đó nữa.” Hôm qua lúc cô đi, vừa vặn gặp dì Trần, cả nhà dì Trần cũng đã chuyển đi rồi.

Ôi! Tòa nhà đó thật đáng tiếc mà, khu vực tốt, hôm nay lại phát sinh án mạng, đã thế vẫn chưa bắt được hung thủ, chỉ sợ giá cả sẽ tụt dốc không phanh.

“Mấy hộ gia đình sống ở tầng đó, có từng cãi nhau với người khác không?”

Phúc Viên Viên cúi đầu cẩn thận nhớ lại, “... Không có, mọi người đều là hàng xóm, em cũng chưa thấy họ cãi nhau với ai bao giờ.”

“Mấy ngày này em tạm thời đừng có chạy lung tung, nếu hôm nay đã có manh mối, cảnh sát muốn phá án chắc sẽ có cơ hội.” Xem ra hung thủ là chủ hộ trong khu nhà kia, mặc dù anh không rành lắm về phương thức phá án của cảnh sát Đài Loan, nhưng đã có phương hướng hẳn là không khó.

Phúc Viên Viên bĩu môi, “Em có chạy lung tung đâu, em đều ngoan ngoãn ở trong nhà. Ông nội hỏi anh khi nào có thời gian về quê em một chuyến.” Nghĩ đến đây, cô liền không vui.

Ông nội lại có thể đem chuyện cô có bạn trai nói cho tất cả mọi người thân bằng hữu thuộc, kết quả mẹ cứ hai ba ngày lại gọi điện thoại cảm râm, nói là muốn gặp con rể tương lai.

Hai má nóng bừng lên, dưới hàng mi đang rũ xuống cô lén nhìn anh một cái. Cái gì mà con rể tương lai? Không biết người ta có ý này hay không, nghĩ tới nguyên nhân ban đầu hai người ở bên nhau, trong lòng cô không khỏi có chút ai oán.

Lạc Thiên Hựu nhìn thấy biểu tình trên mặt cô biến đổi liên tục, một hồi xấu hổ, một hồi cười, sau đó lại biến thành vẻ mặt có chút mất mát, cảm thấy vô cùng thú vị.

“Đang nghĩ gì đó?”

“Không có. Khi nào anh có thời gian cùng em quay về?” Bỏ qua phiền não, cô quay về chủ đề ban đầu.

“Tuần sau đi, ngày kia anh xuất viện vừa hay đúng thứ sáu, về nhà thu dọn một chút, chúng ta sẽ về quê em.” Lạc Thiên Hựu nghĩ tới ông Phúc, liền hơi đau đầu.

Cũng không biết vì lý do gì, ông Phúc chính là không thích anh. Hôm đó sau khi cứu anh xong, mỗi lần cứ cách vài ngày lại cùng tiểu Viên vào bệnh viện thăm anh, sau đó liền âm ỷ muốn đưa cô quay về miền nam, còn nói anh sau này đừng đến làm phiền tiểu Viên. Cũng may tiểu Viên không buông tay anh được, không chịu đi.

“Còn nữa, ông nội muốn em chuyển đến nhà chị Tiểu Hàm” Phúc Viên Viên đỏ mặt. Mặc dù bạn trai bạn gái sống chung với nhau ở xã hội này đâu đâu cũng có, nhưng ông nội cực kỳ không hài lòng đối với việc cô vẫn chưa kết hôn với đối phương mà đã ở chung một nhà.

Lạc Thiên Hựu dừng một chút, ngẩng mắt nhìn cô, “Em muốn chuyển ra ngoài sao?” Anh cũng không tính đến việc này, hơn nữa, hai người cũng đã ở với nhau lâu như vậy, cô dọn hay không dọn ra ngoài có gì khác nhau?

“Ông nội nói như vậy.” Cúi đầu, nhỏ tiếng trả lời. Cô không dám làm trái lời ông nội.

Ngón tay thon dài của người đàn ông đưa tới trước mắt, nâng cằm cô lên, dung mạo tuấn mỹ hơi hơi sát lại. Hơi thở nóng rực phả trên mặt cô, hại cô có chút ngửa ngửa, màu đỏ ửng trên gương mặt cũng càng lúc càng đậm.

“Tiểu Viên muốn vứt bỏ anh sao?” Hai cánh môi mỏng gần trong gang tấc khẽ động, trong lòng có chút khó chịu, cô đương nhiên là muốn ở bên cạnh anh, cũng chỉ có thể ở bên cạnh anh. Mắt nhắm lại, anh nhắm vào đôi môi nhỏ của cô ra sức hôn.

Một luồng khí nóng thẳng hướng vào gáy Phúc Viên Viên, cảm nhận được môi anh hôn lên có chút lạnh băng, có chút thô bạo, như một hòn đá rơi vào trong mặt hồ tĩnh lặng, khiến cô cảm thấy trái tim muốn nhảy khỏi lồng ngực.

Chỉ là hôn môi vẫn không đủ, anh dùng lưỡi tách môi cô ra, tham lam tiến vào bên trong... Anh thích hương vị ngọt ngào này, khiến anh nhin không được một lần nữa nhắm nháp. Thân hình mềm mại mượt mà dựa sát vào anh, dễ dàng cảm nhận được sự mềm mại trước ngực cô, lửa cháy trong lòng càng nồng nhiệt.

Rất lâu sau anh mới rời khỏi môi cô, nhưng vẫn luyến tiếc không buông cô ra, đôi môi mỏng lướt trên mặt cô, từng chút từng chút một hôn nhẹ, “Tiểu Viên. ....” Hơi thở có chút bất ổn, cơn đau mơ hồ bắt đầu xuất hiện từ phía sau thắt lưng nhắc nhở anh bây giờ cái gì cũng không được làm, anh không khỏi cảm thấy có chút đáng tiếc.

“Ừm?” Phúc Viên Viên chỉ ngây ngốc nhìn anh, ngây thơ không biết cái miệng nhỏ nhắn đã bị hôn tới sưng đỏ.

Lạc Thiên Hựu rất hài lòng với bộ dạng này của cô, ghé sát bên tai cô, cắn nhẹ vành tai cô, cảm nhận được toàn thân cô run lên: trong lòng bỗng nhiên nổi lên vẻ tiếc rẻ, ôm chặt hông cô.

“Tiểu Viên, em đành lòng để bệnh nhân như anh một mình ở nhà?” Giọng nói hồn hậu trầm thấp, mang theo sự quyến rũ khó nói nên lời.

Bên tai bỗng ngột ngột, dần dần ngấm vào trong lòng, Phúc Viên Viên khó tránh khỏi ngượng ngùng cúi mắt xuống, trong mũi lúc này ngửi thấy mùi hương quen thuộc của anh, khiến cô không biết phải làm sao.

“Em...” Mặc dù có chút lo lắng cho thương thế của anh nhưng ông nội.....

“Tiểu Viên, anh không xa em được, tiếp tục ở lại bên cạnh anh đi?” Nhìn hai gò má trắng nõn của cô giống như bánh bao hấp, khiến anh nhin không được cắn một cái.

Cô rụt bả vai lại. Gương mặt tuấn tú to lớn sát lại gần, đôi mắt đen sâu phát ra tia điện trăm ngàn volt, làm cô choáng váng đầu óc, chỉ có thể ngây ngốc gật đầu.

Lạc Thiên Hựu hài lòng nhếch môi cười, cánh tay đang ôm cô siết chặt lại, sự mềm mại của cô lại làm cho ngọn lửa nào đó trong đáy mắt anh càng cháy bùng hơn. Nhìn chằm chằm cánh môi sưng tấy của cô, anh kim lòng không đành lại áp lên lần nữa, khiến cô hoàn toàn chìm đắm vào nụ hôn của anh.

Đợi đến lúc cô tỉnh táo lại, trong lúc vô tri vô giác đã đồng ý với anh vô số điều kiện, bao gồm cả việc sau khi xuất viện phải giúp anh tắm rửa.

Che mặt lại, gương mặt nhỏ nhắn đỏ lựng như tôm luộc, cô ghen lời nhìn anh trần trối, “Em không thèm!” Sao anh lại dám nói ra những lời này! Đáng ghét chết đi được!

Trên mặt Lạc Thiên Hựu lộ ra vẻ lưu manh hiểm trá. “Em đã đồng ý với anh, đừng có quên.” Nhìn cô chớp chớp mắt, “Anh đợi em giúp anh tắm rửa, muốn tắm. .... thật, sạch, sẽ!” Anh liếc mắt trên chọc cô.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Tinh Giá Đáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Chương 11

Cô nói không lại anh, mặc cỡ đồ mặt, giận bưng bưng ngồi ở một bên, quay đầu đi không thèm để ý đến anh.

“Tiểu Viên, tiểu Viên của anh.” Lạc Thiên Hựu thích nhìn điệu bộ ngượng ngùng đỏ mặt của cô, khiến lòng anh đặc biệt thỏa mãn, tùy ý rút một cành hoa mà cô đặt trong bình tặng cô.

“Đừng giận, anh đùa với em thôi.” Nếu thực sự để cô giúp anh tắm rửa, thế thì tiêu à? Trước khi vết thương ở lưng anh còn chưa khỏi, phúc lợi như thế tạm thời để qua một bên. Muốn tắm rửa? Đợi anh khỏi rồi tính.

“Hừ, không đứng đắn gì hết!” Biểu tình trên mặt cô còn có chút giận dỗi, nhưng sau khi nhận hoa, sự ngọt ngào trong đáy mắt đã sớm tràn mi, bản thân

lại không hề biết.

Cô vốn tưởng rằng anh là một người vừa lạnh lùng vừa nghiêm túc, nhưng quen nhau lâu rồi mới phát hiện, kỳ thực anh cũng có lúc giống như con nít vậy. Thảo nào chị tiểu Hàm mới nói với cô, đàn ông đều là những đứa trẻ to xác.

Lạc Thiên Hựu nhú mày, “Đồ đạc trong nhà em đợi chúng ta từ miền Nam về rồi hãy thu dọn.” Trước khi chưa bắt được hung thủ, anh vẫn không yên tâm.

“Đều đã thu dọn rồi, chỉ cần chuyển qua nữa thôi.” Căn nhà đó cô hoàn toàn từ bỏ rồi. Từng tìm qua công ty môi giới nhà đất, đối phương rất thẳng thắn nói với cô, bốn năm năm nữa căn nhà của cô cũng đừng mong bán được, trừ khi có công ty xây dựng nào muốn mua lại toàn bộ khu nhà đó.

Cô vốn định ngày mai tìm công ty dịch vụ dọn nhà để chuyển đồ đạc sang nhà anh.

“Nghe lời anh.” Sờ sờ mái tóc ngắn của cô, sợi tóc mềm mại lướt qua lòng bàn tay anh, khóe miệng giương cao khuyên nhủ cô.

“Em biết rồi.” Biết là anh có lòng tốt, Phúc Viên Viên cũng không tức giận, ngoan ngoãn gật đầu đồng ý.

Qua hai ngày, Lạc Thiên Hựu phải chống nạng xuất viện. Ngày xuất viện, sau khi thu dọn xong hành lý, anh liền theo Phúc Viên Viên về quê cô ở miền Nam.

Toàn bộ thân bằng quyến thuộc của cô đều tụ họp ở nhà họ Phúc, chờ gặp mặt bạn trai của cô.

Nhà họ Phúc đến đời này chỉ có một mình Phúc Viên Viên là con gái, vì thế chuyện chung thân đại sự của cô vẫn luôn là tiêu điểm được tất cả mọi người trong nhà chú ý. Bây giờ không hề gì có một đối tượng, mẹ Phúc và cha Phúc đều cực kỳ vui vẻ.

Mẹ Phúc bung thức ăn từ trong bếp đi ra, sau khi đặt thức ăn lên bàn, chùi chùi tay vào tạp dề, vẻ mặt có chút khấn trương nhìn về phía cửa chính.

Trong phòng khách nhà họ Phúc đã có không ít người ngồi, mọi người đều không nói chuyện, mấy người trẻ tuổi thì cứ nhìn chăm chăm đồng hồ. Tại Phúc Duyên Duyệt nghe thấy tiếng xe, lập tức từ ghế sofa ngồi dậy, một bước lao nhanh ra ngoài.

Mẹ Phúc với cha Phúc hai người trao nhau ánh mắt, sau đó căng thẳng nhìn chăm chăm cửa chính.

Một hồi sau, cửa chính truyền đến giọng nói của Phúc Viên Viên và Phúc Duyên Duyệt, ánh mắt tò mò của tất cả mọi người đều hướng về phía cửa.

Phúc Viên Viên nhìn thấy cảnh tượng này liền cảm thấy nhộn nhạo, có chút xấu hổ quay đầu nhìn người đàn ông phía sau. Lạc Thiên Hựu cười nhẹ, đưa tay ra nắm lấy tay cô, muốn cô yên tâm.

Phúc Viên Viên cảm thấy trong lòng ấm áp, có chút thẹn thùng, có chút vui sướng, nắm lại tay anh. Hai người sánh vai cùng nhau tiến vào phòng khách.

Mất mẹ Phúc càng mở càng to, vốn tưởng rằng đối tượng của con gái chắc chỉ là một người bình thường, không ngờ đến, người bước vào phòng bây giờ là một thanh niên trẻ tuổi, ngoại hình so với ngôi sao trên tivi còn đẹp hơn! Còn nữa, quần áo mặc trên người xem ra cũng không phải loại rẻ tiền!

Cha Phúc cũng sững sốt một hồi, đợi con gái dẫn người đến trước mặt, vẫn không dám tin đối phương là bạn trai của con gái mình. “Viên Viên à, cậu này là?”

“Tiểu tử thôi! Sao đến bây giờ mới tới?” Ông nội Phúc mới từ nhà sau đi đến, liếc mắt đã nhìn thấy Phúc Viên Viên và Lạc Thiên Hựu, cũng nhìn thấy bàn tay nắm chặt của hai người, gương mặt lập tức xầm xuống, tiến lên dùng sức gỡ chỗ bàn tay bọn họ đang nắm ra. Mặc dù ông biết chuyện tiểu tử thôi này năm viện, nhưng ông chính là nhìn anh không vừa mắt. Cho dù là năm viện, trưởng bối triệu kiến, có phải bỏ cũng phải bỏ tới.

“Ông nội!” Phúc Viên Viên có chút giận dữ nhìn ông.

“Cậu trai trẻ, đừng có động tay động chân trước mặt tôi, hừ!” Ông Phúc kiêu ngạo ưỡn ngực, ánh mắt khinh thường quét qua cây nạng của Lạc Thiên Hựu, cố tình làm khó làm dễ anh.

Lạc Thiên Hựu không để ý tới hành động ấu trĩ của ông, tự nhiên phóng khoáng gật đầu chào cha mẹ Phúc, “Bác trai, bác gái, con họ Lạc, tên là Lạc Thiên Hựu, là bạn trai của Phúc Viên Viên. Rất vui được gặp hai bác.”

Phong độ nhẹ nhàng của đối phương so với ông nội Phúc quả thực đối lập quá mạnh. Cha Phúc và mẹ Phúc nhìn nhất cử nhất động của đối phương liền biết xuất thân của anh nhất định rất tốt, so với gia thế nhà họ Phúc vừa thuần khiết vừa đơn thuần, hai người đều cảm thấy có chút bất an, sợ con gái mình trào cao với không tới.

“Được, được, hai bác cũng rất vui được gặp cháu.” Cha Phúc ngừng một hồi mới trả lời một câu như vậy.

Phúc Viên Viên nhìn ra được cha mẹ không được tự nhiên, chủ động bước qua kéo tay Lạc Thiên Hựu, giới thiệu những người khác trong phòng cho anh.

“Thiên Hựu, đây là chú hai và thím hai của em, đây là chú út, còn có thím út, còn lại đều là em họ của em.” Phúc Viên Viên đơn giản giới thiệu những người khác trong nhà họ Phúc vẫn còn đang hóa đá.

Lạc Thiên Hựu lịch sự chào hỏi qua những người khác trong nhà họ Phúc, bọn họ vẫn còn trong tình trạng sững sốt, vì vậy cứ thế ngây ngốc đáp lời. Sự chất phác của nhà họ Phúc làm anh cảm thấy rất thú vị.

“Mẹ, ăn cơm trước đã.” Phúc Duyên Duyệt nhìn đoàn người đang có chút thất thần, mở miệng nhắc nhở.

“Đúng rồi, ăn cơm đã.” Mẹ Phúc lúc này mới hoàn hồn, cả đại đội nhà họ Phúc nghe thấy mệnh lệnh, lúc này liền toàn bộ đi vào phòng ăn.

Bởi vì người đông nên chia thành hai bàn, Phúc Viên Viên và Lạc Thiên Hựu ngồi ở bàn chính, ngồi cùng bàn đều là trưởng bối. Còn em trai cô và những người em họ khác đương nhiên được phân ngồi bàn còn lại.

Lúc ăn cơm, cha Phúc và mẹ Phúc không ngừng trao đổi ánh mắt, ánh mắt chú hai còn có chú ba cũng liếc qua liếc lại. Ông nội Phúc xem ra là người có biểu hiện bình thường nhất trong nhà.

Phúc Viên Viên rất tự nhiên gấp một miếng cá để vào chén của anh, Lạc Thiên Hựu cũng làm động tác giống y như vậy, sau đó hai người nhìn nhau cười. Hai người gấp qua gấp lại như vậy, giống như sớm đã quen với việc này.

“Viên Viên thôi! Ông cũng muốn!” Ông nội Phúc ngồi một bên nhìn thấy cực kỳ bức mình, phải mở miệng tranh thủ.

Phúc Viên Viên vừa buồn cười vừa bức mình nhìn ông nội, vẫn thuận lời gấp một miếng cá to để vào trong chén ông. Ông nội Phúc lúc này mới hài lòng tiếp tục ăn cơm, lại còn cố tình lắc lắc miếng cá trước mặt Lạc Thiên Hựu.

Lạc Thiên Hựu thản nhiên nhìn, phát hiện ông nội Phúc không hề đụng đũa vào đĩa khô qua bên cạnh, anh cười cười gấp một đũa to khô qua đặt vào trong chén ông.

“Ông nội, ăn nhiều một chút.” Anh không có ý tốt, cười cười nói.

Ông nội Phúc bĩu môi, mặc dù ghét món này, nhưng nhìn thấy ánh mắt khiêu khích của Lạc Thiên Hựu. ... Hừ! Lão già ta đây sẽ ăn hết nó! Thế nào!

Phúc Viên Viên không nói gì nhìn hai người bọn họ đấu khí, không khỏi khinh thường.

Thật là trẻ con mà!

Bầu không khí sáng sớm ở vùng quê thật trong lành, khiến tinh thần người ta cảm thấy sáng khoái.

Mẹ Phúc mở cửa, cầm chổi quét lá rụng ở sân trước. Cha Phúc cầm thùng nước, ở một bên tưới bồn hoa yêu thích của ông, nhìn có vẻ rất thành thạo.

“Mẹ xấp nhỏ, bà thấy cậu kia thế nào?” Cha Phúc nhặt mấy cọng lá khô, nghĩ ngợi mở miệng hỏi.

Mẹ Phúc tay đang quét dọn đột nhiên ngừng lại, sau đó mới tiếp tục. “Là một người có xuất thân tốt, Viên Viên nhà chúng ta. ... cũng không biết có xứng không.”

Vừa nghĩ tới Lạc Thiên Hựu gặp ngày hôm qua, cha mẹ Phúc đều cảm thấy có chút lo lắng. Thân làm cha mẹ, đương nhiên coi con gái mình là tốt nhất, nhưng điều kiện của đối phương thực sự quá ưu tú, bọn họ thực sự lo sợ bất an.

Không nói đến tướng mạo, chỉ là gia thế, sao mà so được với nhà người ta? Mặc dù trước mắt thấy cậu kia đối với con gái mình không tệ, nhưng nếu thực để hai người kết hôn, dường như không được thỏa đáng, dù sao làm dâu nhà giàu có cũng không dễ dàng gì. Hơn nữa, đối phương có phải nhất thời cảm thấy mới mẻ, lâu ngày chán rồi, liền vứt bỏ Viên Viên của bọn họ?

“Không thì... nói với con, chúng ta không tán thành?” Mẹ Phúc là sợ con gái đau lòng. Theo quan sát trước mắt của bà, con gái rất thích đối phương, không sai, nhưng tình cảm hiện tại chỉ mới bắt đầu, cứ cho là cắt đứt cũng sẽ không quá thống khổ. So với sau này bị vứt bỏ vẫn tốt hơn?

Cha Phúc không nói gì, một lúc sau mới nhẹ thở dài. “Con chúng ta đã quyết tâm rồi, bà không phải không biết. Cha cũng thật là, hai đứa nhỏ rõ ràng không phù hợp, sao cũng không ngăn cản.”

Tâm tình cha mẹ Phúc hai người cũng không tốt lắm, mặc dù bây giờ hai đứa nhỏ đang thăm thiết ngọt ngào, nhưng bọn họ đều cảm thấy, đàn ông như Lạc Thiên Hựu, không phải kiểu đơn thuần như Viên Viên có thể trời buộc được. Bây giờ phải làm thế nào mới tốt?

“Ba, mẹ, hai người nghĩ nhiều rồi, chị hai thích không phải là được rồi sao?” Phúc Duyên Duyệt vừa tập thể dục trở về, vừa lau mồ hôi trên trán vừa khuyên.

Tối hôm qua nhìn thấy, mặc dù Lạc Thiên Hựu kia khí thái của công tử nhà giàu, nhưng người cũng xem như hiền hòa, không ra vẻ gì, tình cảm với chị cũng rất tốt, như vậy không phải đủ rồi sao.

“Con nít biết gì mà nói? Qua bên kia.” Mẹ Phúc tức giận trừng mắt liếc cậu một cái. Cái tên phản đồ này, tối qua nói chuyện với Lạc Thiên Hựu thì vui rồi, mới đó đã bị mua chuộc.

Phúc Duyên Duyệt bĩu môi, ngoan ngoãn chà chà mũi né ra. Xem ra mẹ không tán thành, cậu có nên nói trước với chị một tiếng?

Tâm tư mẹ Phúc một lòng đặt ở Phúc Viên Viên, muốn bí mật hỏi cô một số chuyện, lại không đành lòng gọi cô thức dậy, đành phải ôm mối suy nghĩ bất an, đi chợ mua thức ăn trước. Sau khi quay lại nhìn đồng hồ, cũng đã 7 giờ hơn rồi, đúng lúc trên lầu hai truyền đến tiếng bước chân, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Lạc Thiên Hựu và con gái đang cùng nhau đi xuống.

“Ba, mẹ.”

“Bác trai, bác gái.” Hai người đồng thanh gọi một lời.

Phúc Viên Viên dụi dụi hai mắt vẫn còn buồn ngủ, “Ý? Mẹ, mẹ không nấu bữa sáng hả?” Cô còn tưởng xuống lầu sẽ có thể được ăn món cháo tình yêu của mẹ, ngày trước cô về nhà, mẹ đều nấu cháo khoai lang làm bữa sáng.

“Hả? Sáng mẹ bận, quên mất.” Mẹ Phúc thật sự quên mất, vội vàng nhét đồ ăn mới mua xong vào tủ lạnh, “Giờ mẹ nấu.”

Cha Phúc lẳng lặng đẩy con trai một cái, Phúc Duyên Duyệt đang chăm chú xem tivi ngừng lại một chút, khẽ cười ngẩng đầu lên. “Mẹ không cần nấu đâu, anh Lạc, hay là chúng ta ra ngoài đầu ngõ mua về đi?”

Lạc Thiên Hựu gật đầu, “Anh đi mua đồ ăn sáng, em ở nhà với hai bác nhé.” Chắc là có điều muốn nói, anh nên nghe lời cùng Phúc Duyên Duyệt ra ngoài mua đồ ăn sáng.

Đợi cho Lạc Thiên Hựu đi xa rồi, mẹ Phúc lập tức tiến lên lời con gái ngồi xuống sofa trong phòng khách. “Viên Viên, mẹ hỏi con, cậu Lạc đối với con rốt cuộc có thật lòng hay không?”

“Mẹ, sao mẹ lại hỏi vậy? Con với Thiên Hựu đương nhiên là thật lòng rồi.” Lời của mẹ giống như chiếc kim châm đâm vào trong lòng cô. Hai người làm sao đến được với nhau, chuyện này lúc nào cô cũng ghi nhớ trong lòng, không ngờ rằng mẹ lại đột nhiên hỏi ra. Kỳ thực bản thân cô cũng rất bất an, dù sao nguyên nhân thúc đẩy hai người đến với nhau đã không còn nữa rồi, cô cũng không biết tình cảm Lạc Thiên Hựu dành cho cô còn lại mấy phần.

Mẹ Phúc không phải đồ ngốc, từ nhất cử nhất động của con gái liền có thể biết cô đang nghĩ gì. “Viên Viên à, cả đời mẹ không mơ mộng xa vời con có thể gả vào nhà giàu, làm thiếu phu nhân gì đó, chỉ hi vọng có một người thật lòng yêu thương con, mẹ cảm thấy cậu Lạc này..... không phù hợp với con.” Bà thà rằng con gái đau lòng lúc này, còn hơn để sau này yêu quá sâu đậm rồi lại bị ruồng bỏ.

“Đúng vậy, con gái à, con xem tin tức trên tivi ngày nào cũng phát tới tận khuya, mấy cậu công tử nhà giàu hờ hững ra là có vợ bé. Cứ cho là bản thân họ không tìm đến, người ta cũng chủ động tìm tới cửa. Con gái, con có cần suy nghĩ lại không?” Cha Phúc cũng đứng bên cạnh khuyên bảo.

“Mẹ, ba, hai người yên tâm, Thiên Hựu không phải loại người như vậy.” Phúc Viên Viên cảm thấy Thiên Hựu sẽ không làm chuyện có lỗi với cô. Chỉ có điều, hai người có thể ở bên nhau bao lâu, bản thân cô cũng không có lòng tin.

Nhưng mà, cô thích Thiên Hựu, rất thích, rất thích, thích nụ cười rạng rỡ như ánh mắt trời của anh, làm lòng cô giống như muốn bay lên vậy, thích sự dịu dàng lo lắng của anh, mấy lần anh xoa đầu cô, có thể nhìn thấy ánh mắt sâu sắc làm tim cô dao động đến cỡ nào. Cô rất thích Thiên Hựu, cho dù... cho dù đối với tình cảm này không có gì chắc chắn, hiện tại cô cũng không muốn buông tay.

“Viên Viên à, mẹ không nói cậu ấy không tốt, chỉ là, haiz! Con nghe lời mẹ, làm bạn bình thường với cậu Lạc là được rồi.” Mẹ Phúc vẫn là sợ con gái bị tổn thương.

“Viên Viên, ba nói cho con nghe, hai người các con bây giờ nhìn có vẻ rất tốt, nhưng sau này thì sao? Cậu ấy có tính kết hôn với con không? Cậu ấy có vì dự định kết hôn trong tương lai mà qua lại với con không? Ba biết con đã hạ quyết tâm rồi, một khi thích ai sẽ thích tới cùng, nhưng mà, con cũng phải xem xem đối phương có nghĩ như vậy hay không.”

Cha Phúc mẹ Phúc hai người hợp lại oanh tạc cô, nói đến nỗi trong lòng Phúc Viên Viên cũng bị dao động, bất an vụn vụn cả hai tay.

“Con.... Thiên Hựu anh ấy.....” Cô nói không nên lời, không biết phải nói đỡ lời giúp Thiên Hựu thế nào.

“Chúng con về rồi đây!” Phúc Duyên Duyệt cố ý lớn tiếng nói.

Lúc Lạc Thiên Hựu giờ đồ ăn sáng đã mua xong bước vào nhà, liền nhận thấy được bầu không khí có chút không đúng, ngược mắt nhìn Phúc Viên Viên, bình thường cô đều sẽ cười nhìn anh, lần này đột nhiên tránh đi ánh mắt của anh.

Có chút sững sờ, trong lòng anh cảm thấy là lạ.

“Ăn sáng thôi.” Phúc Duyên Duyệt có thể khẳng định cha mẹ cậu đã nói gì, thật là, rõ ràng lời cậu nói trước đó không lọt vào tai cha mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Tình Giá Đáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Chương 12

Bữa ăn sáng này cứ qua đi trong bầu không khí kỳ quái. Ăn sáng xong, Lạc Thiên Hựu kéo Phúc Viên Viên trong lòng không yên ra ngoài, lý do là đi tản bộ, thực tế là nói chuyện một chút.

Thời tiết bắt đầu từ từ chuyển nóng, cũng may bên đường có không ít cây lớn che mát, một đám con nít hi hi ha ha chạy ngang qua bọn họ, không ít hàng xóm đều đưa ánh mắt dò xét về phía bọn họ - cặp đôi mới tới.

“Sao thế?” Anh chỉ ra ngoài mua đồ ăn sáng mà thôi, cô đã biến thành bộ dạng này.

Phúc Viên Viên là người không giấu gì được trong lòng, sớm đã vướng mắc chuyện này, lại bị cha mẹ nhảy ra giảng giải một lần, cô quyết định nói ra vấn đề.

Dừng bước lại, cô ngược mắt chăm chăm nhìn anh, “Cha mẹ em cảm thấy chúng ta không thích hợp.” Vốn dĩ là một câu đúng tình hợp lý, vừa đối diện với ánh mắt anh, liền trở nên bực bội.

“Vậy em thấy sao?” Gân xanh bên trán giật giật, Lạc Thiên Hựu cố nén cơn tức giận nổi lên trong lòng. Cô gái nhỏ này lại có thể nói những lời này với anh! Biểu hiện của anh đối với cô còn chưa đủ sao? Lại phải nói những lời làm anh đau lòng như vậy!

“Em không biết.....” Đau lòng khê cúi đầu, cô muốn nghe không phải những lời này, cũng không phải giọng điệu giống như trách cứ của anh.

Lạc Thiên Hựu bực mình muốn bỏ tay cô ra, chợt nghe thấy lời nói thì thảo như lằm bằm lâu bầu của cô.

“Em không biết, anh tiếp cận em... không phải vì thích em..... là vì em hữu dụng, nhưng mà, bây giờ em chẳng còn tác dụng gì nữa rồi, sau này anh còn ở bên cạnh em sao? Anh rốt cuộc đã từng thích em chưa..... em thực sự không biết.....”

Anh sững sờ, lòng bàn tay truyền tới cảm giác lạnh lẽo, từ gương mặt nhỏ nhắn rũ xuống của cô rơi xuống một giọt nước mắt trong suốt, vừa vắn rơi vào mu bàn tay anh.

Thờ dãi một hồi, anh đưa tay kéo cô vào trong lòng. Đồ ngốc này! “Ngốc quá.” Mặc dù vẫn có chút không vui, nhưng lại đau lòng nhiều hơn, anh đưa tay lau nước mắt cho cô, một tay nhẹ nhàng vỗ lưng an ủi cô.

“Anh mới là đồ ngốc.” Cô đỏ hoe mắt, không cam lòng mắng anh. Lời cô muốn nghe không phải là ngốc quá!

Lạc Thiên Hựu đột nhiên kéo tay cô, xoay người đi về phía nhà họ Phúc. Phúc Viên Viên không biết anh muốn làm gì, chỉ có thể thuận theo ý anh quay về.

Hai người tiến vào phòng khách, cha Phúc, mẹ Phúc còn có Phúc Duyên Duyệt ba người đang chăm chú xem tin tức thời sự, thấy hai người họ vội vã trở về, ba người giật cả mình.

Lạc Thiên Hựu kéo Phúc Viên Viên ngồi xuống ghế, quay đầu nhìn cha Phúc, mẹ Phúc, sắc mặt ngưng trọng nói, “Bác trai, bác gái.”

Cha Phúc nhìn biểu tình con gái có chút không đúng, liền biết con gái sớm đã nói hết với anh, cũng chính lại tư thế ngồi, tắt tivi đi nhìn anh.

“Không phải hiện tại nhưng sẽ là tương lai.” Không đầu không cuối nói một câu này, cả nhà họ Phúc đều nghi hoặc nhìn anh, Lạc Thiên Hựu lại nghiêm mặt trịnh trọng nói, “Cháu là thật lòng muốn ở bên cạnh tiểu Viên, chuyện kết hôn, cháu không phải chưa nghĩ tới, nhưng không phải bây giờ, mà là sau này. Mặc dù cháu không có cách nào bảo đảm sẽ cùng cô ấy đi đến đầu bạc răng long, nhưng cháu có thể chắc chắn, cô ấy là người cháu muốn nắm tay đi đến cuối đời. Mong hai bác yên tâm giao tiểu Viên cho cháu!”

Anh không có cách nào bảo đảm tương lai của mình sẽ thế nào, có thể làm chỉ là hiện tại. Trong lòng anh đã sớm xem tiểu Viên là bạn đời cùng nắm tay nhau đi qua cuộc sống này, anh thừa nhận, bây giờ vẫn chưa phải yêu đến khắc cốt ghi tâm, nhưng anh tin tưởng, thời gian sẽ có thể giúp tình cảm của bọn họ chuyển thành sâu sắc, từ từ sẽ khắc vào xương tủy. Anh tự tin sẽ xem cô là duy nhất, nắm tay cô bước đi trên đường đời, sẽ không buông tay.

Không nói lời đường mật, không thổi phồng nói lời vĩnh viễn, nhưng lời anh nói đã bao quát cô trong toàn bộ kế hoạch sống phía trước. Phúc Viên Viên nghe xong trong lòng vừa chua xót vừa ngọt ngào, bàn tay nhỏ nắm chặt bàn tay lớn của anh, nhìn đôi mắt kiên định của anh, vừa muốn khóc vừa muốn cười.

“Ba, mẹ, con muốn cùng Thiên Hựu thử một lần.” Anh đã bước ra một nơi rất xa vẫy gọi cô, cô sao có thể đứng tại chỗ không đuổi theo? Hơn nữa, không thử làm sao biết được sẽ thế nào.

Cha Phúc và mẹ Phúc nhìn nhau, vẫn có chút lưỡng lự không chắc chắn. Lời nói dễ nghe ai chẳng nói được, nhưng nói ra khỏi miệng chưa đủ, còn phải tận tâm làm, cố gắng làm, cậu ta thực sự có thể làm được sao?

“Ồi giời! Con cháu có phúc của con cháu, hai người các người còn phiền não cái gì?” Ông nội từ lầu hai đi xuống, ông sớm đã trốn ở trên lầu lên nghe rất lâu rồi, nhìn thấy bộ dạng con trai con dâu sợ con gái bị lừa, nhìn không được liền ra mặt khuyên bọn họ.

Vốn dĩ ông cũng rất bài xích tiểu tử này, dù sao Viên Viên cũng là từ sau khi đi theo cậu ta mới gặp nhiều tai họa nhỏ này, nhưng nhìn thấy biểu hiện của

cậu ta, lại thêm ông lên xem từ vị của hai người, phát hiện bọn họ thực sự là trời sinh một đôi, bây giờ lại nghe thấy anh bày tỏ thái độ như vậy, ông cũng rất khó nếu không ủng hộ tiểu tử này.

“Cha.” Cha Phúc cùng mẹ Phúc tránh ra nhường chỗ cho ông nội Phúc ngồi.

Ông khoát khoát tay, “Muốn gây rối à, hai người bọn nó, Nguyệt lão đã làm mối rồi, chia rẽ không được đâu.” Hai người này sớm đã có hẹn ước trên đá Tam Sinh, dây tơ hồng của Nguyệt lão buộc quá chặt rồi, chặt tới mức không thể gỡ được.

Lạc Thiên Hựu nghe vậy cảm thấy có chút kinh ngạc, dù sao trước đây ông nội Phúc cũng không có sắc mặt tốt nhìn anh. Mặc kệ là nguyên nhân gì, hôm nay có được sự ủng hộ của ông, trong lòng anh cũng thấy cảm kích.

Nếu ông nội Phúc đã nói như vậy, cha Phúc, mẹ Phúc cũng đành phải buông đi sự bất an trong lòng, gật đầu đồng ý.

Có thể có được sự tán thành của người trong nhà, đương nhiên là lời chúc phúc tốt nhất. Phúc Viên Viên vui vẻ cười, Lạc Thiên Hựu cũng vậy. Hai người càng nắm chặt tay nhau hơn nữa, hai trái tim giờ khắc này đã sát lại gần hơn.

Sau khi trở về từ miền Nam, Lạc Thiên Hựu lại bắt đầu bận rộn tập trung vào công việc. Bởi vì nhiều nguyên nhân, không ít công vụ tích tụ đột trước đều chưa được xử lý, dưới bộ mặt hắc ám kiên định của Tề Yến, anh đành phải tạm thời không bầu bạn với Phúc Viên Viên, ở lại công ty tăng ca đầy nhanh tốc độ.

Trải qua trận giải trừ kia, căn phòng của Lạc Thiên Hựu đã được sửa sang gọn gàng, lần này không còn bài trí trắng đen mà còn thêm vào những màu sắc ấm áp mà Phúc Viên Viên thích. Nếu anh tăng ca, cô cũng ngoan ngoãn đợi ở nhà dọn dẹp đồ đạc.

Mở điện thoại lên, chính là hình nền hai người đang ôm nhau cười, Phúc Viên Viên cười ngọt ngào, nhắn tin cho anh, hỏi anh khi nào có thể về nhà.

Không đến một phút sau, anh nhắn tin trả lời, nói anh đang trên đường về, sắp tới rồi. Cô chớp chớp mắt, đầu ngón tay ấn nhẹ, mở ra một ứng dụng. Đây là một phần mềm điện thoại, sau khi đăng nhập, có thể nhìn thấy đối phương đang ở đâu, na ná như chương trình định vị GPS.

Trên bản đồ, cô có thể nhìn thấy chấm nhỏ của Lạc Thiên Hựu càng lúc càng gần đến bên mình, không khỏi cười khanh khách đứng dậy, đứng ở cửa lớn chờ.

Đợi một lúc sau, cô liền nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng mở khóa, cô tiến về phía trước một bước mở cửa.

“Hoan nghênh trở về!” Cười hi hi nhảy bổ về trước, ôm chặt đối phương.

Đối phương động dậy, nhưng không hề ôm lại cô, mũi Phúc Viên Viên ngửi thấy cũng không phải hương vị mát lạnh quen thuộc bình thường, không khỏi giật mình, ngây ngốc ngẩng đầu lên.

Cô nhìn thấy một gương mặt giống Lạc Thiên Hựu tới tám chín phần, nhưng không phải Lạc Thiên Hựu, hơn nữa đối phương còn để tóc dài, cả mặt xấu hổ nhìn cô.

“Ôm đủ chưa?” Lạc Thiên Hựu bước chậm một bước, vừa vào liền nhìn thấy tiểu Viên của mình ôm em trai Lạc Thiên Kỳ không buông, nghiêng rằng đưa tay kéo bạn gái còn đang ngây ngốc vào trong lòng.

Lần này đến lượt Phúc Viên Viên xấu hổ, “Á, không phải em cố ý đâu.” Cô vốn dĩ muốn cho anh một sự ngạc nhiên, nào biết lại thành cô làm anh giật mình.

Nhìn thấy biểu tình của cô, Lạc Thiên Hựu trong lòng vốn đang âm u mờ mịt, anh buồn cười béo béo mặt cô, “Giới thiệu với em, đây là em trai anh, Lạc Thiên Kỳ.”

“À, xin chào.” Cô đỏ mặt đưa tay ra. Haiz, thật là mất mặt mà, cô mới rồi lại ôm nhầm người.

Lạc Thiên Kỳ cười cười, bởi vì để tóc dài, nụ cười so với Lạc Thiên Hựu còn có cảm giác quyến rũ hơn nhiều, khiến Phúc Viên Viên nhìn đờ đẫn cả mắt.

Nhìn thấy chị dâu tương lai vô tư biểu hiện như vậy, làm Lạc Thiên Kỳ nên cười đến đau cả bụng, còn cố ý chớp chớp mắt với cô, bày ra bộ dạng khôi ngô phong tình vạn chủng khác nữa.

“Wa—cũng may cậu là con trai.” Phúc Viên Viên thật tình mà nói. Nếu cậu là con gái, chắc chắn ở đâu cũng rước lấy phiền toái lên người, dù sao thì bên cạnh mỹ nữ không thể thiếu ruồi bọ vây quanh.

Hai anh em nhìn nhau một cái, đồng thời cất tiếng cười to.

Lạc Thiên Hựu kéo cô vào trong phòng. “Thiên Kỳ đến thăm anh, sau đợt này sẽ trở về Mỹ.”

Lạc Thiên Kỳ là theo mệnh lệnh người nhà họ Lạc, tới gặp vị phúc tinh cứu anh trai, thêm nữa chắc là chị dâu tương lai. “Mấy ngày tới quấy rầy rồi, hi vọng chị dâu đừng để bụng.”

Một tiếng chị dâu này làm Phúc Viên Viên đỏ bừng mặt, có chút cuống quýt khoát tay, “Không để bụng đâu, nơi này vốn dĩ là nhà cậu, à... hai người

ngồi đi, tôi đi pha trà.”

Càng nói càng ngại ngùng, nơi này vốn dĩ là nhà anh, mà cô lại ở nhà bọn họ..... thật không có cách nào giải thích. Phúc Viên Viên chạy trốn chết, hai anh em nhà họ Lạc thấy thế cười cười, ngồi trên ghế nói chuyện phiếm.

Một lúc lâu sau, Phúc Viên Viên đợi cho mặt hết đỏ, mới bùng trà đi ra, “Uống trà đi.”

Lạc Thiên Kỳ nhìn ra cô không được tự nhiên, lên tiếng chào anh trai một câu, liền quay về phòng nghỉ ngơi.

“Em trai của anh đẹp quá nha.” Cô vốn tưởng rằng Lạc Thiên Hựu đã đẹp lắm rồi, không ngờ Lạc Thiên Kỳ để tóc dài còn đẹp hơn nữa.

“Đừng nói trước mặt nó.” Lạc Thiên Hựu nhủ nhủ mảy. Thiên Kỳ để tóc dài cũng không phải tự nguyện, bề ngoài trở nên nữ tính như vậy cũng không phải điều cậu muốn.

“Đúng rồi, tiểu Viên, ngày mai không phải em muốn quay về nhà cũ sao?” Lạc Thiên Hựu hỏi.

“À, à, ngày mai công ty dọn nhà sẽ đi qua đó với em, không phải anh phải đi làm sao?” Đồng hồ cô bên nhà cũ nhất định phải xử lý, bằng không mấy món đồ đó lâu ngày không sử dụng sẽ hư mất.

“Vừa hay Thiên Kỳ tới, để Thiên Kỳ quay về với em nhé.” Công ty anh đang bận, dự án hợp tác đã bước vào quỹ đạo, ngày mai anh phải đến nhà máy xem xem hệ thống trang bị được lắp đặt thế nào.

Phúc Viên Viên do dự một hồi, “Không cần phải làm phiền cậu ấy chứ?”

“Không được, anh không yên tâm để em quay về một mình.” Vụ án giết người bị vướng mắc ở đâu đó, vẫn chưa phá án, anh không muốn đem cô ra đánh cuộc.

“Được rồi.” Biết anh đang băn khoăn điều gì, Phúc Viên Viên cũng không muốn làm anh lo lắng, gật đầu đồng ý.

Sáng sớm hôm sau, chờ Lạc Thiên Hựu đi làm rồi, Lạc Thiên Kỳ cùng Phúc Viên Viên trở về nhà.

Ngoại hình Lạc Thiên Kỳ rất đẹp, so với Lạc Thiên Hựu lúc nào cũng lạnh lùng nghiêm túc vô cùng tương phản, trên mặt cậu lúc nào cũng hiện ý cười, cười khanh khách rất có thiện cảm. Phúc Viên Viên vừa ngồi lên xe, chẳng đến hai ba phút sau tất cả mọi chuyện đều bị cậu lừa moi ra hết.

Tài xế tiểu Vương ngồi phía trước lái xe, mắt nhìn mũi, mũi hướng tim, hết thấy nghe được bên tai đều theo gió trời đi hết! Anh tuyệt đối không nghe thấy cậu chủ làm sao lừa được cô Phúc nói ra hết thấy mọi chuyện cô với Tổng giám đốc quen biết nhau thế nào, anh tuyệt đối không nghe thấy Tổng giám đốc cam đoan trước mặt người nhà họ Phúc như thế nào, cái gì anh cũng không nghe thấy.

Công nhân của công ty chuyển nhà đã đến trước, đợi Phúc Viên Viên bọn họ đến xong, mở cửa để công nhân đi dọn đồ. Mấy người công nhân cũng không biết có biết chuyện phát sinh ở tòa nhà này hay không, đều im lặng, rất nhanh chóng đem thùng giấy và đồ đạc trong nhà chuyển ra hết.

Lạc Thiên Kỳ đứng ở bên cạnh nhìn, lúc nào cũng nói chuyện với Phúc Viên Viên cho đỡ chán, thỉnh thoảng mới giúp một chút.

“A, cô Phúc?” Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Phúc Viên Viên theo tiếng nhìn ra, là chú Trần sống ở lầu trên.

“Chào chú.” Cô gật đầu cất tiếng chào hỏi.

Chú Trần mặc một bộ quần áo đơn giản, xem ra mới quay về, chuẩn bị lên lầu. “Cô Phúc hôm nay tới chuyển đồ đạc đi à?”

“Đúng ạ, muốn chuyển sang chỗ khác. Hôm nay chú Trần không phải đi làm sao?” Phúc Viên Viên có chút khó chịu, hôm nay cũng không phải ngày nghỉ, sao ông có thể ở nhà?

Chú Trần bước xuống mới chú ý tới bên cạnh cô còn có một đại mỹ nhân đang đứng, có chút xấu hổ ngại ngùng gãi gãi đầu, “Ừm, hôm nay vừa hay được xếp lịch nghỉ. Vị này là?”

“Đây là... em trai của bạn trai cháu, hôm nay đi cùng cháu quay về dọn dẹp nhà.” Phúc Viên Viên có chút bất an trong lòng.

“Đúng rồi, hôm trước có người đến đưa thư, cô không có ở đây nên không ai nhận.” Chú Trần lên tiếng nhắc nhở.

Cô dọn nhà đi vẫn chưa thay đổi địa chỉ, cũng không biết là ai gửi đến. Phúc Viên Viên nhìn hòm thư, cũng không nhìn thấy thông báo đến bưu điện nhận thư, vậy phải làm thế nào?

Chú Trần nhìn thấy cô lộ vẻ khó xử, chủ động mở miệng, “Hay là vậy đi, lần sau nếu không có ai nhận thư, người đưa thư chắc sẽ dán thông báo, hay là cô đưa số điện thoại cho tôi, đợi có thông báo rồi, tôi lại gọi cô đến lấy?” Ông tốt bụng đề nghị.

Phúc Viên Viên ngừng một lúc, cô không có thói quen đưa số điện thoại cho người lạ, nhưng nghĩ đối phương có lòng tốt muốn giúp đỡ, cũng không để ý nhiều. Lạc Thiên Kỳ trái lại muốn ngăn cản, nhưng nhìn thấy vẻ mặt ngại ngùng của chị dâu, nhếch miệng lại bỏ đi ý nghĩ đó, dù sao cũng chỉ là chuyện nhỏ.

“Vậy tôi đi trước nhé, bye bye.” Lấy xong số điện thoại, chú Trần rất thức thời sờ sờ mũi rồi bỏ đi.

Tìm kiếm với từ khoá:

2 thành viên đã gửi lời cảm ơn PhươngPhuong về bài viết trên: paru, phuochieu90

Xin ủng hộ:

Tuyển Editor! Beta-er! Developer! Designer! Type sách!

Hôm qua, 09:37

PhươngPhuong

Tổ trưởng

Ngày tham gia: 09.05.2017, 16:48

Bài viết: 33

Được thanks: 52 lần

Điểm: 9.33 Re: [Hiện đại] Phúc tinh giá đáo - Nguyễn Nhu - Điểm: 11

Cách chuyển nhiều trang, tìm truyện, tìm chương, tắt quảng cáo...

CHƯƠNG 13

Hơn phân nửa đồ đạc của Phúc Viên Viên đều muốn bỏ đi, vì thế chuyển dọn rất nhanh, hơn một tiếng đồng hồ sau phòng đều đã trống trơn, cô khóa cửa, cùng Lạc Thiên Kỳ rời đi.

“Đội lát nữa làm phiền anh đi theo xe chúng tôi.” Lạc Thiên Kỳ nói với nhân viên vận chuyển một tiếng.

“Không thành vấn đề.” Ngoại trừ đồ đã bỏ đi, đồ đạc khác của Phúc Viên Viên cũng chỉ còn một xe nhỏ mà thôi, ba chiếc xe vận tải con khác đã đi trước rồi.

Phúc Viên Viên và Lạc Thiên Kỳ cùng nhau lên xe, xe vừa mới chuyển bánh thì điện thoại di động của Phúc Viên Viên liền vang lên.

“Alo?” Một dãy số điện thoại chưa từng thấy, cô bắt máy nghe.

“Alo, cô Phúc phải không?” Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói của chú Trần ở lầu trên.

“Chú Trần?”

“Vâng, cô Phúc, tôi vừa xuống lầu muốn đi ra ngoài, nhìn thấy cửa sắt trong nhà cô vẫn chưa đóng kỹ.”

“Hả? Thật sao?” Phúc Viên Viên nghĩ lại. Chết rồi, không phải là quên đóng chứ? Cô chỉ nhớ lúc này hình như mình có kéo cửa, cửa sắt bên trong hình như đúng là chưa đóng, ngẩng đầu quan sát một chút, nhìn thấy xe chỉ mới chạy ra đầu ngõ mà thôi, vội vàng đưa tay vỗ tài xế tiểu Vương một cái, ra hiệu cho anh tạm thời dừng xe.

“Thật, tôi đóng không được, cô có muốn quay lại đóng cửa không?” Trong giọng nói của chú Trần có chút lo lắng.

Phúc Viên Viên vừa nghe, thực sự cảm thấy đối phương là một người tốt. “Cháu mới ở đầu ngõ mà thôi, sẽ quay về đóng cửa ngay.” Cúp điện thoại, cô quay đầu nói với Lạc Thiên Kỳ: “Lúc này tôi đóng cửa quên đóng cửa sắt bên trong, tôi quay lại đóng một chút, sẽ quay trở về nhanh thôi.”

“Đề em đi được rồi.” Lạc Thiên Kỳ nhún mày.

Cô vừa mở cửa vừa xua tay, “Không cần đâu, kiểu cửa đó của bọn tôi khóa có chút phiền phức, gần lắm, đợi tôi một chút nhé.” Mở cửa xe, cô nhanh chóng chạy về khu nhà ở.

Chạy thẳng một mạch tới nơi, cô có chút thở gấp, chú Trần đang đứng ở cửa đợi cô.

“Xin, xin lỗi nha, làm phiền chú rồi, cảm ơn.” Đứng trước cửa chính, cúi đầu móc ra chìa khóa để trong túi, ngược đầu quả nhiên nhìn thấy cửa sắt bên trong nhà mình vẫn chưa đóng kỹ, đang lộ ra một khe hở nhỏ.

“Không có gì đâu, vậy cô khoá đi.” Chú Trần gật đầu, xoay người lại đi lên trên lầu.

Phúc Viên Viên mở cửa chính, lại rút chìa khóa ra lúc muốn đóng cánh cửa thứ hai, phía sau truyền đến tiếng bước chân, cô tưởng chú Trần muốn xuống lầu, đang muốn mở miệng nói chuyện, sau gáy truyền đến một con đau nhức, chìa khóa trên tay rơi xuống đất, trước mắt cô tối sầm lại, người liền ngất đi, không còn biết gì nữa.

Tài xế tiểu Vương và Lạc Thiên Kỳ ở trên xe đợi một lúc, Lạc Thiên Kỳ vẫn cảm thấy không an tâm, “Tôi quay lại xem một chút.” Xuống xe, cậu bước về phía khu nhà.

Hai bên ngõ nhỏ trong khu nhà Phúc Viên Viên đều có đường, chỉ là một bên đi ra đường lớn, một bên lại thông với một con ngõ khác.

Lạc Thiên Kỳ vừa mới bước gần đến khu nhà ở, vừa vặn có một chiếc xe chạy ra. Cậu lơ đãng nhìn xuyên qua cửa kính xe, là chú Trần kia, cậu cũng không để tâm, tự mình đi lên lầu khu nhà ở.

Vẫn chưa đi đến cửa nhà cô, cậu đã nhìn thấy cánh cửa chính nhà cô vốn đã đóng kỹ giờ đang mở ra, chìa khóa rớt trên đất. Một linh cảm xấu thoáng qua, cậu ba chân bốn cẳng xông về phía trước.

“Không xong rồi!” Vọt vào trong phòng tìm khắp một vòng cũng không thấy Phúc Viên Viên đâu, lại thêm chìa khóa rớt ở trên đất, cậu không từ bỏ ý định nhìn lại xung quanh một lần nữa, cuối cùng trong góc cầu thang tìm thấy một cây gậy còn dính máu.

Trong lòng trùng xuống, cây gậy kia ngoài vết máu ra còn có mấy sợi tóc, Lạc Thiên Kỳ không chút do dự, lập tức lao xuống lầu, đồng thời rút điện thoại ra gọi cho Lạc Thiên Hựu, báo cho anh biết Phúc Viên Viên rất có thể gặp chuyện rồi!

“Anh Lạc, mọi thứ đã sắp xếp ổn thỏa.”

Lạc Thiên Hựu ngồi trên ghế, sắc mặt có chút trắng xanh, đáy mắt tràn đầy sự lo lắng trùng trùng, bất an nắm chặt tay, chậm rãi quay đầu.

Người phụ trách bảo an của Lôi thị - Lôi Dục mặc bộ âu phục màu đen, bên tai đeo tai nghe, hai tay đặt chéo ở trước chân, thái độ kính cẩn nghiêm túc.

Từ khi Phúc Viên Viên mất tích tới nay đã hơn mười mấy tiếng đồng hồ. Lúc Lạc Thiên Hựu nhận được điện thoại của Lạc Thiên Kỳ, hai anh em ngay lập tức chạy đến cục cảnh sát báo án, chỉ là cảnh sát vẫn một mực dùn đẩy trách nhiệm, nói là Phúc Viên Viên mất tích vẫn chưa qua 24 tiếng đồng hồ nên không thể báo án được, làm Lạc Thiên Hựu tức đến nổi thiếu chút nữa là đánh nhau với cảnh sát.

Không có được sự giúp đỡ của phía cảnh sát, anh cũng không cầu xin gì nhiều, lập tức thông báo cho người phụ trách bảo an bên Lôi thị tới. Lôi thị là công ty bảo an nổi tiếng, vấn đề nan giải nào cũng có thể giải quyết được, về việc mất tích của Phúc Viên Viên, Lạc Thiên Hựu nghi ngờ có liên quan đến vụ án giết người trước đây.

Anh đứng dậy cùng Lôi Dục bước tới phía trước màn hình, Lôi Dục cầm điều khiển từ xa ấn nút, màn hình liền hiện lên hình ảnh. Đó là hình ảnh camera giám sát dưới lầu nhà Phúc Viên Viên, mới bắt đầu là một nhóm nhân công chuyển nhà ra ra vào vào, sau đó là Lạc Thiên Kỳ và Phúc Viên Viên rời đi, sau đó Lôi Dục cho dừng hình ảnh lại.

Lôi Dục đột nhiên mở miệng, “Bắt đầu từ chỗ này.” Hình ảnh tiếp tục chạy, Phúc Viên Viên ngồi trên xe không lâu sau, ước chừng khoảng 5 phút, màn hình camera lại chụp được hình ảnh cô quay lại, qua đại khái tầm 5 phút, trên màn hình đều không có động tĩnh gì. Đến năm phút mấy giây sau, trên màn hình xuất hiện hình ảnh của một người đàn ông lịch sự, anh ấn nút cho dừng hình ảnh lại.

“Sau khi cô Phúc lên lầu tầm 5 phút thì người đàn ông họ Trần này rời đi, lúc rời khỏi, bên người vác theo một túi vải bố màu xanh lam. Theo như phân tích của chúng tôi, bên trong rất có thể là người.”

Anh gạt đầu với một người kỹ sư máy tính bên cạnh, hình ảnh bắt đầu phóng lớn, lại phóng lớn ra, có thể nhìn thấy trên bao vải bố xanh lam có một vết ố bẩn, “Theo như thông tin anh Lạc Thiên Kỳ cung cấp, cô Phúc có thể bị đánh vào đầu bị thương mà ngất đi, sau đó được mang đi. Vết bẩn trên bao bố này rất có khả năng là vết máu.”

Hình ảnh tiếp tục được phát, chỉ thấy chú Trần kia mở cốp xe ra, ném túi vải vào trong, sau đó lái xe chạy đi, lúc rời đi đúng lúc giao nhau với Lạc Thiên Kỳ.

“Phân tích tất cả các tình huống, người đàn ông họ Trần này rất có khả năng là người bắt cóc cô Phúc.” Lôi Dục gạt đầu, một nhân viên cấp dưới lập tức mang tài liệu đặt lên bàn Lạc Thiên Hựu.

“Hai tháng trước, khu nhà của cô Phúc xảy ra án mạng, cảnh sát đến tận bây giờ vẫn chưa bắt được hung thủ. Cô Phúc cũng xem như may mắn tránh được một kiếp, nhưng căn cứ theo thủ đoạn gây án của hung thủ, phương thức giết người máu lạnh, dường như lại có dự tính phá khóa, hung thủ là một người cực kỳ thông minh.” Hay phải nói là một người có bệnh. Hình ảnh bị hư hại từ camera giám sát vụ án mạng xảy ra tối hôm đó rốt cuộc đã được cảnh sát sửa lại thành công, có thể xác định sự việc xảy ra đêm hôm đó không có người ngoài vào.

Lôi Dục vừa mở tài liệu vừa giải thích, “Sau khi nhận được sự ủy thác của anh Lạc, Lôi thị đã điều tra qua tài liệu những người thường ra vào khu nhà, cũng như những hộ gia đình ở tại tòa nhà, bao gồm cả người đàn ông họ Trần này trong đó. Mặc dù vẫn chưa có cách nào khẳng định ông ta có phải là hung thủ gây án hay không nhưng người bắt cóc cô Phúc nhất định là ông ấy. Đây là thông tin cá nhân của ông ấy, trên tài liệu có ghi rõ, ông Trần lúc nhỏ có bị bệnh thần kinh, cảm xúc rất dễ bị mất khống chế, nóng nảy, thậm chí có khuynh hướng nhân cách chống đối xã hội. Sau khi được điều trị mới từ từ trở nên điềm tĩnh, tuy nhiên hơn hai năm trước, ông ấy đã ngưng dùng thuốc bác sĩ tâm thần kê.”

Lạc Thiên Hựu càng nhìn càng kinh hãi, một người bất ổn như vậy cứ thế đem tiểu Viên đi, nghĩ tới ông ấy có thể là hung thủ tàn nhẫn giết những người hàng xóm của tiểu Viên, anh không dám tưởng tượng trong lúc này tiểu Viên có thể xảy ra chuyện gì nữa!

“Có cách nào tra ra được ông ấy đi đâu không? Chỉ cần có thể cứu được tiểu Viên, quý công ty đưa ra bất kỳ điều kiện gì cũng không thành vấn đề.” Lạc Thiên Hựu không muốn rầy rà, anh chỉ muốn cứu tiểu Viên trở về!

Lôi Dục cười hài lòng, một tay chỉ về màn hình chiếu ở phía dưới, “Theo như hệ thống định vị APP mà anh Lạc đưa, chúng tôi đã tra ra nơi cuối cùng hệ thống định vị hiện ra là ở khu vực lân cận vùng núi XX, sau đó tín hiệu liền biến mất. Hiện tại chúng tôi đã phái người triển khai tìm kiếm trên núi với quy mô lớn, tin rằng sẽ rất nhanh có được tin tức của cô Phúc.”

“Tôi cũng muốn qua đó.” Anh không có cách nào ngồi ở đây chờ được, anh phải nhìn thấy tiểu Viên bình an mới có thể yên tâm.

Biểu tình của Lôi Dục có chút khó xử, “Anh Lạc, tôi khuyên anh vẫn nên chờ ở đây thì tốt hơn.” Anh thực sự không muốn vị đại phú này bị thương tổn hay kích động gì, nói đại khái là, bị người có tâm lý biến thái như vậy bắt đi, không biết sẽ có kết cục như thế nào, nếu như có chuyện gì... cũng không tốt mà kích động đến người ủy thác.

“Tôi biết anh bận khoản chuyện gì, cô ấy sẽ không có chuyện gì đâu, hãy đưa tôi đến vùng núi đó!” Lạc Thiên Hựu lạnh lùng đảo mắt nhìn anh một cái, thái độ kiên quyết.

Nếu đã là yêu cầu của người ủy thác, anh cũng chỉ có thể tôn trọng.

“Được, mời đi theo tôi.”

Phúc Viên Viên hoảng sợ ngồi trên ghế, miệng bị băng dán quấn lấy, hai tay hai chân cũng bị băng dán trói chặt ở trên ghế, hai mắt đỏ hoe, vừa chớp mắt, nước mắt liền tuôn thành hàng.

Cô không biết mình đang ở đâu. Lúc cô tỉnh lại, người đã bị trói trên ghế, phía sau ót còn ần ần đau đớn, dường như cô đang ở trong một căn nhà gỗ bị bỏ hoang. Nhà gỗ rất lụp xụp, cái gì cũng không có, chỉ có...

“Đừng khóc, từ từ tôi sẽ tiến cô cùng lên đường, đừng sợ.” Ánh đèn yếu ớt rọi xuống, một cái ti vi nhỏ đang phát chương trình truyền hình, màn hình tivi có chút mờ mờ không rõ, âm thanh cũng đứt quãng.

Chú Trần lịch sự hay xấu hổ trong ấn tượng của cô đang ngồi bên cạnh cửa sổ, trong tay cầm một con dao cán dài, vẩy nước vào đá mài dao, không ngừng mài qua mài lại.

“Con dao này lần trước dùng xong quên mài, không được bén, tôi sợ cô chút nữa sẽ đau đớn, vì thế mới mài một chút.” Chú Trần quay đầu nói với cô rất dịu dàng.

Phúc Viên Viên sợ đến nỗi nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, ư ư gào lớn, liều mình giãy dụa. Lúc này, cô còn không hiểu nữa thì đúng là đồ ngốc!

Chú Trần này, thế mà lại là hung thủ giết người biến thái kia.

“Cô sợ sao?” Chú Trần bỏ dao xuống, đi đến trước mặt cô nghi hoặc hỏi.

Phúc Viên Viên liều mình lắc đầu, nhìn thấy ông đi tới, trong lòng càng sợ hãi. Chỉ cầu mong có người nhanh chóng phát hiện ra cô, cứu cô!

“Cô không cần phải sợ.” Chú Trần nghiêng đầu, giống như rất buồn bực tại sao cô lại có bộ dạng này, ngay sau đó biểu tình liền trở nên dữ tợn.

“Tại sao cô lại sợ? Cô ấy cũng rất sợ hãi, các người đều không giúp cô ấy, cô có tư cách gì mà sợ hãi?” Ông giống như mất khống chế nắm lấy bả vai cô, ra sức lay, sau đó gào thét bên tai cô.

Phúc Viên Viên căn bản nghe không hiểu ông đang nói gì, cũng không có cách nào phản kháng, chỉ có thể để mặc ông ta dày vò. Rõ ràng một hỏi, chú Trần dường như nghĩ tới điều gì, lại ngồi chồm hóm trên mặt đất co rúm người lại.

“Đừng, đừng mắng... Mẹ! Con sai rồi, con sai rồi! Đừng! Đừng mà!” Ông rất thống khổ lẫn lộn trên mặt đất, lúc thì khóc lúc thì cười, lúc thì điên cuồng lắc mạnh cô.

Phúc Viên Viên thật sự sợ hãi, cô chưa bao giờ nghĩ rằng kẻ điên còn đáng sợ hơn quỷ nữa! Quỷ còn nghe hiểu được tiếng người, kẻ điên căn bản không thể khống chế được!

Chú Trần cứ như vậy mất khống chế một hồi, sau đó lại chậm chậm từ mặt đất bò dậy, cào cào tóc, bộ dạng ngái ngủ.

Cả gương mặt như ‘Cô đừng sợ, tôi không có cách nào khống chế được bản thân, cô mau đi đi.’ Lúc này ông giống như người bình thường, đưa tay kéo miếng băng dán trên miệng cô ra, sau đó lại dùng lực xé đi băng dán đang trói chân tay cô.

“Chú, chú Trần?” Giọng nói của Phúc Viên Viên run rẩy không thành câu.

“Tôi không có cách nào không chế được hắn lâu, cô mau chạy đi.” Kéo băng dán xuống, chú Trần ngai ngừng xoay người cầm lấy con dao cán dài mới đặt bên cửa sổ lúc này, sau đó khuôn mặt liền biến đổi, tràn ngập ác độc.

“Aaaa” Con dao bổ về phía cô, thời điểm xẹt qua cổ cô, tay của ông liền lệch đi, lại bổ trúng tay ghế, vừa vịn chém trúng vào bên băng dán đang quấn chặt, chỉ xém chút nữa đã chặt đứt toàn bộ tay cô.

Về mặt chú Trần lại trở nên dịu dàng, ông ta cố gắng rút con dao đang găm trên tay ghế ra. Con dao sắc bén vừa chuyển, cắt đứt băng dán đang quấn lấy cô.

“Cô mau chạy đi!” Ông dường như đang không chế gì đó, cả gương mặt vận vẹo, trên trán toàn là mồ hôi.

Phúc Viên Viên bị bộ dạng lúc thì bình thường lúc thì điên cuồng dọa cho sợ run rẩy, băng dán bên cánh tay kia cũng đã đứt ra, băng dán bên phía chân trái chỉ vừa mới mở ra...

“Muốn đi đâu!” Chú Trần lại thay đổi nét mặt, cười quỷ dị hỏi cô.

Không để ý chân phải vẫn còn bị quấn trên ghế, Phúc Viên Viên hét lên một tiếng, kéo cả chiếc ghế chạy ra ngoài, chú Trần thấy thế cũng đuổi theo, trùng hợp có một hòn đá trên đất, ông không chú ý giẫm phải, cả người ngã sóng xoài.

--- -----

Phúc Viên Viên nhân cơ hội này liều mạng chạy ra ngoài, bốn phía đều là đường núi gấp ghe. Dựa vào trực giác cô chạy về hướng chân núi, cái chân còn lại còn dính vào ghế phát ra tiếng vang khi chạy.

Chân kéo theo cái ghế đau đến mức mặt cô trắng bệch, nhìn đằng sau vẫn không có người đuổi tới, ngồi xổm xuống muốn gỡ băng dán ra, nhưng càng vội càng hoảng, ngón tay cơ hồ không có cách nào xé băng dán ra được.

Rất xa có tiếng bước chân vang lên, dọa tới mức cả người cô run lên, cố gắng kéo ra, kéo ra, thật sự gỡ băng dán ra được, giày rớt ra cũng mặc, chỉ là một mực chạy đi.

“Đừng chạy! Cô đừng chạy!” Tiếng bước chân càng ngày càng gần.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Tình Giá Đáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chương 13

Hơn phân nửa đồ đạc của Phúc Viên Viên đều muốn bỏ đi, vì thế chuyển dọn rất nhanh, hơn một tiếng đồng hồ sau phòng đều đã trống trơn, cô khóa cửa, cùng Lạc Thiên Kỳ rời đi.

“Đội lát nữa làm phiền anh đi theo xe chúng tôi.” Lạc Thiên Kỳ nói với nhân viên vận chuyển một tiếng.

“Không thành vấn đề.” Ngoại trừ đồ đã bỏ đi, đồ đạc khác của Phúc Viên Viên cũng chỉ còn một xe nhỏ mà thôi, ba chiếc xe vận tải con khác đã đi trước rồi.

Phúc Viên Viên và Lạc Thiên Kỳ cùng nhau lên xe, xe vừa mới chuyển bánh thì điện thoại di động của Phúc Viên Viên liền vang lên.

“Alo?” Một dãy số điện thoại chưa từng thấy, cô bắt máy nghe.

“Alo, cô Phúc phải không?” Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói của chú Trần ở lâu trên.

“Chú Trần?”

“Vâng, cô Phúc, tôi vừa xuống lầu muốn đi ra ngoài, nhìn thấy cửa sắt trong nhà cô vẫn chưa đóng kỹ.”

“Hà? Thật sao?” Phúc Viên Viên nghĩ lại. Chết rồi, không phải là quên đóng chứ? Cô chỉ nhớ lúc này hình như mình có kéo cửa, cửa sắt bên trong hình như đúng là chưa đóng, ngẩng đầu quan sát một chút, nhìn thấy xe chỉ mới chạy ra đầu ngõ mà thôi, vội vàng đưa tay vỗ tài xế tiểu Vương một cái, ra hiệu cho anh tạm thời dừng xe.

“Thật, tôi đóng không được, cô có muốn quay lại đóng cửa không?” Trong giọng nói của chú Trần có chút lo lắng.

Phúc Viên Viên vừa nghe, thực sự cảm thấy đối phương là một người tốt. “Cháu mới ở đầu ngõ mà thôi, sẽ quay về đóng cửa ngay.” Cúp điện thoại, cô quay đầu nói với Lạc Thiên Kỳ: “Lúc này tôi đóng cửa quên đóng cửa sắt bên trong, tôi quay lại đóng một chút, sẽ quay trở về nhanh thôi.”

“Đề em đi được rồi.” Lạc Thiên Kỳ nhún mày.

Cô vừa mở cửa vừa xua tay, “Không cần đâu, kiểu cửa đó của bọn tôi khóa có chút phiền phức, gần lắm, đợi tôi một chút nhé.” Mở cửa xe, cô nhanh chóng chạy về khu nhà ở.

Chạy thẳng một mạch tới nơi, cô có chút thở gấp, chú Trần đang đứng ở cửa đợi cô.

“Xin, xin lỗi nha, làm phiền chú rồi, cảm ơn.” Đứng trước cửa chính, cúi đầu móc ra chìa khóa để trong túi, ngược đầu quả nhiên nhìn thấy cửa sắt bên trong nhà mình vẫn chưa đóng kỹ, đang lộ ra một khe hở nhỏ.

“Không có gì đâu, vậy cô khoá đi.” Chú Trần gật đầu, xoay người lại đi lên trên lầu.

Phúc Viên Viên mở cửa chính, lại rút chìa khóa ra lúc muốn đóng cánh cửa thứ hai, phía sau truyền đến tiếng bước chân, cô tưởng chú Trần muốn xuống lầu, đang muốn mở miệng nói chuyện, sau gáy truyền đến một con đau nhức, chìa khóa trên tay rơi xuống đất, trước mắt cô tối sầm lại, người liền ngất đi, không còn biết gì nữa.

Tài xế tiểu Vương và Lạc Thiên Kỳ ở trên xe đợi một lúc, Lạc Thiên Kỳ vẫn cảm thấy không an tâm, “Tôi quay lại xem một chút.” Xuống xe, cậu bước về phía khu nhà.

Hai bên ngõ nhỏ trong khu nhà Phúc Viên Viên đều có đường, chỉ là một bên đi ra đường lớn, một bên lại thông với một con ngõ khác.

Lạc Thiên Kỳ vừa mới bước gần đến khu nhà ở, vừa vặn có một chiếc xe chạy ra. Cậu lơ đãng nhìn xuyên qua cửa kính xe, là chú Trần kia, cậu cũng không để tâm, tự mình đi lên lầu khu nhà ở.

Vẫn chưa đi đến cửa nhà cô, cậu đã nhìn thấy cánh cửa chính nhà cô vốn đã đóng kỹ giờ đang mở ra, chìa khóa rớt trên đất. Một linh cảm xấu thoáng qua, cậu ba chân bốn cẳng xông về phía trước.

“Không xong rồi!” Vọt vào trong phòng tìm khắp một vòng cũng không thấy Phúc Viên Viên đâu, lại thêm chìa khóa rớt ở trên đất, cậu không từ bỏ ý định nhìn lại xung quanh một lần nữa, cuối cùng trong góc cầu thang tìm thấy một cây gậy còn dính máu.

Trong lòng trùng xuống, cây gậy kia ngoài vết máu ra còn có mấy sợi tóc, Lạc Thiên Kỳ không chút do dự, lập tức lao xuống lầu, đồng thời rút điện thoại ra gọi cho Lạc Thiên Hựu, báo cho anh biết Phúc Viên Viên rất có thể gặp chuyện rồi!

“Anh Lạc, mọi thứ đã sắp xếp ổn thỏa.”

Lạc Thiên Hựu ngồi trên ghế, sắc mặt có chút trắng xanh, đáy mắt tràn đầy sự lo lắng trùng trùng, bất an nắm chặt tay, chậm rãi quay đầu.

Người phụ trách bảo an của Lô thị - Lô Dục mặc bộ âu phục màu đen, bên tai đeo tai nghe, hai tay đặt chéo ở trước chân, thái độ kính cẩn nghiêm túc.

Từ khi Phúc Viên Viên mất tích tới nay đã hơn mười mấy tiếng đồng hồ. Lúc Lạc Thiên Hựu nhận được điện thoại của Lạc Thiên Kỳ, hai anh em ngay lập tức chạy đến cục cảnh sát báo án, chỉ là cảnh sát vẫn một mực dùn đẩy trách nhiệm, nói là Phúc Viên Viên mất tích vẫn chưa qua 24 tiếng đồng hồ nên không thể báo án được, làm Lạc Thiên Hựu tức đến nổi thiếu chút nữa là đánh nhau với cảnh sát.

Không có được sự giúp đỡ của phía cảnh sát, anh cũng không cầu xin gì nhiều, lập tức thông báo cho người phụ trách bảo an bên Lô thị tới. Lô thị là công ty bảo an nổi tiếng, vấn đề nan giải nào cũng có thể giải quyết được, về việc mất tích của Phúc Viên Viên, Lạc Thiên Hựu nghi ngờ có liên quan đến vụ án giết người trước đây.

Anh đứng dậy cùng Lô Dục bước tới phía trước màn hình, Lô Dục cầm điều khiển từ xa ấn nút, màn hình liền hiện lên hình ảnh. Đó là hình ảnh camera giám sát dưới lầu nhà Phúc Viên Viên, mới bắt đầu là một nhóm nhân công chuyển nhà ra ra vào vào, sau đó là Lạc Thiên Kỳ và Phúc Viên Viên rời đi, sau đó Lô Dục cho dừng hình ảnh lại.

Lô Dục đột nhiên mở miệng, “Bắt đầu từ chỗ này.” Hình ảnh tiếp tục chạy, Phúc Viên Viên ngồi trên xe không lâu sau, ước chừng khoảng 5 phút, màn hình camera lại chụp được hình ảnh cô quay lại, qua đại khái tầm 5 phút, trên màn hình đều không có động tĩnh gì. Đến năm phút mấy giây sau, trên màn hình xuất hiện hình ảnh của một người đàn ông lịch sự, anh ấn nút cho dừng hình ảnh lại.

“Sau khi cô Phúc lên lầu tầm 5 phút thì người đàn ông họ Trần này rời đi, lúc rời khỏi, bên người vác theo một túi vải bố màu xanh lam. Theo như phân tích của chúng tôi, bên trong rất có thể là người.”

Anh gật đầu với một người kỹ sư máy tính bên cạnh, hình ảnh bắt đầu phóng lớn, lại phóng lớn ra, có thể nhìn thấy trên bao vải bố xanh lam có một vết ố bẩn, “Theo như thông tin anh Lạc Thiên Kỳ cung cấp, cô Phúc có thể bị đánh vào đầu bị thương mà ngất đi, sau đó được mang đi. Vết bẩn trên bao bố này rất có khả năng là vết máu.”

Hình ảnh tiếp tục được phát, chỉ thấy chú Trần kia mở cốp xe ra, ném túi vải vào trong, sau đó lái xe chạy đi, lúc rời đi đúng lúc giao nhau với Lạc Thiên

Kỳ.

“Phân tích tất cả các tình huống, người đàn ông họ Trần này rất có khả năng là người bắt cóc cô Phúc.” Lôi Dục gật đầu, một nhân viên cấp dưới lập tức mang tài liệu đặt lên bàn Lạc Thiên Hựu.

“Hai tháng trước, khu nhà của cô Phúc xảy ra án mạng, cảnh sát đến tận bây giờ vẫn chưa bắt được hung thủ. Cô Phúc cũng xem như may mắn tránh được một kiếp, nhưng căn cứ theo thủ đoạn gây án của hung thủ, phương thức giết người máu lạnh, dường như lại có dự tính phá khóa, hung thủ là một người cực kỳ thông minh.” Hay phải nói là một người có bệnh. Hình ảnh bị hư hại từ camera giám sát vụ án mạng xảy ra tối hôm đó rốt cuộc đã được cảnh sát sửa lại thành công, có thể xác định sự việc xảy ra đêm hôm đó không có người ngoài vào.

Lôi Dục vừa mở tài liệu vừa giải thích, “Sau khi nhận được sự ủy thác của anh Lạc, Lôi thị đã điều tra qua tài liệu những người thường ra vào khu nhà, cũng như những hộ gia đình ở tại tòa nhà, bao gồm cả người đàn ông họ Trần này trong đó. Mặc dù vẫn chưa có cách nào khẳng định ông ta có phải là hung thủ gây án hay không nhưng người bắt cóc cô Phúc nhất định là ông ấy. Đây là thông tin cá nhân của ông ấy, trên tài liệu có ghi rõ, ông Trần lúc nhỏ có bị bệnh thần kinh, cảm xúc rất dễ bị mất khống chế, nóng nảy, thậm chí có khuynh hướng nhân cách chống đối xã hội. Sau khi được điều trị mới từ từ trở nên điềm tĩnh, tuy nhiên hơn hai năm trước, ông ấy đã ngưng dùng thuốc bác sĩ tâm thần kê.”

Lạc Thiên Hựu càng nhìn càng kinh hãi, một người bất ổn như vậy cứ thế đem tiểu Viên đi, nghĩ tới ông ấy có thể là hung thủ tàn nhẫn giết những người hàng xóm của tiểu Viên, anh không dám tưởng tượng trong lúc này tiểu Viên có thể xảy ra chuyện gì nữa!

“Có cách nào tra ra được ông ấy đi đâu không? Chỉ cần có thể cứu được tiểu Viên, quý công ty đưa ra bất kỳ điều kiện gì cũng không thành vấn đề.” Lạc Thiên Hựu không muốn rầy rà, anh chỉ muốn cứu tiểu Viên trở về!

Lôi Dục cười hài lòng, một tay chỉ về màn hình chiếu ở phía dưới, “Theo như hệ thống định vị APP mà anh Lạc đưa, chúng tôi đã tra ra nơi cuối cùng hệ thống định vị hiện ra là ở khu vực lân cận vùng núi XX, sau đó tín hiệu liền biến mất. Hiện tại chúng tôi đã phái người triển khai tìm kiếm trên núi với quy mô lớn, tin rằng sẽ rất nhanh có được tin tức của cô Phúc.”

“Tôi cũng muốn qua đó.” Anh không có cách nào ngồi ở đây chờ được, anh phải nhìn thấy tiểu Viên bình an mới có thể yên tâm.

Biểu tình của Lôi Dục có chút khó xử, “Anh Lạc, tôi khuyên anh vẫn nên chờ ở đây thì tốt hơn.” Anh thực sự không muốn vị đại phú này bị thương tổn hay kích động gì, nói đại khái là, bị người có tâm lý biến thái như vậy bắt đi, không biết sẽ có kết cục như thế nào, nếu như có chuyện gì... cũng không tốt mà kích động đến người ủy thác.

“Tôi biết anh bận khoản chuyện gì, cô ấy sẽ không có chuyện gì đâu, hãy đưa tôi đến vùng núi đó!” Lạc Thiên Hựu lạnh lùng đảo mắt nhìn anh một cái, thái độ kiên quyết.

Nếu đã là yêu cầu của người ủy thác, anh cũng chỉ có thể tôn trọng.

“Được, mời đi theo tôi.”

Phúc Viên Viên hoảng sợ ngồi trên ghế, miệng bị băng dán quấn lấy, hai tay hai chân cũng bị băng dán trói chặt ở trên ghế, hai mắt đỏ hoe, vừa chớp mắt, nước mắt liền tuôn thành hàng.

Cô không biết mình đang ở đâu. Lúc cô tỉnh lại, người đã bị trói trên ghế, phía sau ót còn ần ần đau đớn, dường như cô đang ở trong một căn nhà gỗ bị bỏ hoang. Nhà gỗ rất lụp xụp, cái gì cũng không có, chỉ có...

“Đừng khóc, từ từ tôi sẽ tiến cô cùng lên đường, đừng sợ.” Ánh đèn yếu ớt rơi xuống, một cái ti vi nhỏ đang phát chương trình truyền hình, màn hình tivi có chút mờ mờ không rõ, âm thanh cũng đứt quãng.

Chú Trần lịch sự hay xấu hổ trong ấn tượng của cô đang ngồi bên cạnh cửa sổ, trong tay cầm một con dao cán dài, vẩy nước vào đá mài dao, không ngừng mài qua mài lại.

“Con dao này lần trước dùng xong quên mài, không được bén, tôi sợ cô chút nữa sẽ đau đớn, vì thế mới mài một chút.” Chú Trần quay đầu nói với cô rất dịu dàng.

Phúc Viên Viên sợ đến nỗi nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, ư ư gào lớn, liều mình giãy dụa. Lúc này, cô còn không hiểu nữa thì đúng là đồ ngốc!

Chú Trần này, thế mà lại là hung thủ giết người biến thái kia.

“Cô sợ sao?” Chú Trần bỏ dao xuống, đi đến trước mặt cô nghi hoặc hỏi.

Phúc Viên Viên liều mình lắc đầu, nhìn thấy ông đi tới, trong lòng càng sợ hãi. Chỉ cầu mong có người nhanh chóng phát hiện ra cô, cứu cô!

“Cô không cần phải sợ.” Chú Trần nghiêng đầu, giống như rất buồn bực tại sao cô lại có bộ dạng này, ngay sau đó biểu tình liền trở nên dữ tợn.

“Tại sao cô lại sợ? Cô ấy cũng rất sợ hãi, các người đều không giúp cô ấy, cô có tư cách gì mà sợ hãi?” Ông giống như mất khống chế nắm lấy bả vai cô, ra sức lay, sau đó gào thét bên tai cô.

Phúc Viên Viên căn bản nghe không hiểu ông đang nói gì, cũng không có cách nào phản kháng, chỉ có thể để mặc ông ta dày vò. Rống xong một hồi, chú Trần dường như nghĩ tới điều gì, lại ngồi chồm hổm trên mặt đất co rúm người lại.

“Đừng, đừng mắng... Mẹ! Con sai rồi, con sai rồi! Đừng! Đừng mà!” Ông rất thống khổ lăn lộn trên mặt đất, lúc thì khóc lúc thì cười, lúc thì điên cuồng lắc mạnh cổ.

Phúc Viên Viên thật sự sợ hãi, cô chưa bao giờ nghĩ rằng kẻ điên còn đáng sợ hơn quỷ nữa! Quỷ còn nghe hiểu được tiếng người, kẻ điên căn bản không thể không chế được!

Chú Trần cứ như vậy mất không chế một hồi, sau đó lại chầm chậm từ mặt đất bò dậy, cào cào tóc, bộ dạng ngai ngùng.

Cả gương mặt như ‘Cô đừng sợ, tôi không có cách nào khống chế được bản thân, cô mau đi đi.’ Lúc này ông giống như người bình thường, đưa tay kéo miếng băng dán trên miệng cô ra, sau đó lại dùng lực xé đi băng dán đang trói chân tay cô.

“Chú, chú Trần?” Giọng nói của Phúc Viên Viên run rẩy không thành câu.

“Tôi không có cách nào khống chế được hẳn lâu, cô mau chạy đi.” Kéo băng dán xuống, chú Trần ngai ngùng xoay người cầm lấy con dao cán dài mới đặt bên cửa sổ lúc nãy, sau đó khuôn mặt liền biến đổi, tràn ngập ác độc.

“Aaaa” Con dao bổ về phía cô, thời điểm xẹt qua cổ cô, tay của ông liền lệch đi, lại bổ trúng tay ghế, vừa vịn chém trúng vào bên băng dán đang quấn chặt, chỉ xém chút nữa đã chặt đứt toàn bộ tay cô.

Về mặt chú Trần lại trở nên dịu dàng, ông ta cố gắng rút con dao đang găm trên tay ghế ra. Con dao sắc bén vừa chuyển, cắt đứt băng dán đang quấn lấy cô.

“Cô mau chạy đi!” Ông dường như đang khống chế gì đó, cả gương mặt vẩn vơ, trên trán toàn là mồ hôi.

Phúc Viên Viên bị bộ dạng lúc thì bình thường lúc thì điên cuồng dọa cho sợ run rẩy, băng dán bên cánh tay kia cũng đã đứt ra, băng dán bên phía chân trái chỉ vừa mới mở ra...

“Muốn đi đâu!” Chú Trần lại thay đổi nét mặt, cười quỷ dị hỏi cô.

Không để ý chân phải vẫn còn bị quấn trên ghế, Phúc Viên Viên hét lên một tiếng, kéo cả chiếc ghế chạy ra ngoài, chú Trần thấy thế cũng đuổi theo, trùng hợp có một hòn đá trên đất, ông không chú ý giẫm phải, cả người ngã sòng xoài.

Phúc Viên Viên nhân cơ hội này liều mạng chạy ra ngoài, bốn phía đều là đường núi gấp ghe. Dựa vào trực giác cô chạy về hướng chân núi, cái chân còn lại còn dính vào ghế phát ra tiếng vang khi chạy.

Chân kéo theo cái ghế đau đến mức mặt cô trắng bệch, nhìn đằng sau vẫn không có người đuổi tới, ngồi xổm xuống muốn gỡ băng dán ra, nhưng càng vội càng hoảng, ngón tay cơ hồ không có cách nào xé băng dán ra được.

Rất xa có tiếng bước chân vang lên, dọa tới mức cả người cô run lên, cố gắng kéo ra, kéo ra, thật sự gỡ băng dán ra được, giày rớt ra cũng mặc, chỉ là một mực chạy đi.

“Đừng chạy! Cô đừng chạy!” Tiếng bước chân càng ngày càng gần.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Tinh Giá Đáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Chương 14

Phúc Viên Viên sao có thể dừng lại, hoảng hốt chạy bừa, cũng mặc kệ là lên núi hay xuống núi, chỉ cần có đường là chạy, bàn chân đã bị đá vụn trên núi đâm vào chảy máu, nhưng cô không dám dừng lại, chỉ có thể dùng hết sức mình bỏ chạy.

Nếu cô quay đầu lại, liền có thể nhìn thấy chú Trần đang đuổi theo sau. Bởi vì tầm nhìn tối om, ông không cẩn thận giẫm lên một hòn đá lớn, cả người ngã xuống khe núi, lúc té, đầu còn đụng phải một tảng đá, ngay cả hừ một tiếng cũng không kịp liền hôn mê bất tỉnh tại chỗ, cả người lăn xuống theo sườn dốc.

Xa xa, bóng dáng Phúc Viên Viên biến mất trong đường núi.

Việc tìm kiếm quy mô lớn trên núi được triển khai, hai mươi người chia làm bốn nhóm nhỏ, trên người đều trang bị đủ trang thiết bị, từ chân núi bắt đầu tản ra tìm kiếm.

Lạc Thiên Hựu cũng thay bộ âu phục phẳng phiu hàng ngày, mặc vào bộ đồ trang bị trên núi, không nghe lời khuyên can của Lạc Thiên Kỳ và Lôi Dục, khẳng khái muốn đích thân lên núi tìm Phúc Viên Viên.

Ở dưới chân núi, bọn họ tìm thấy xe của chú Trần, cũng tìm thấy bao vải kia. Nhìn thấy vết máu lai láng trên bao vải, trong lòng Lạc Thiên Hựu dường như rơi xuống hầm băng, một luồng khí lạnh từ gan bàn chân dâng lên.

Hoảng sợ, lần đầu tiên anh cảm nhận được kiểu sống chết khiến người ta không khỏi sợ hãi. Vốn dĩ tưởng rằng giải được lời nguyện kia, hai người sẽ không còn vấn đề nào khác nữa, không nghĩ tới vẫn còn có chuyện khiến anh cảm thấy nỗi đau có thể mất nhau như vậy.

Từ lúc mặt trời lặn mỗi người được phát một cây đèn pin, chậm rãi đi lên tìm kiếm, đặc biệt những chỗ bị lùm cỏ che khuất, những góc khuất xa xa, vân vân.

Lạc Thiên Hựu càng tìm càng nóng ruột, trong lòng càng bất an, từ lúc mặt trời lặn đến trời tối hẳn, anh mới nhìn đồng hồ, cũng đã hơn chín giờ.

“Anh Lạc, trời đã tối rồi, anh có muốn xuống núi trước chờ tin tức?” Lôi Dục thật sự sợ người đàn ông này gặp chuyện không may.

Đối với câu nói ân hận sự khinh thị của Lôi Dục, Lạc Thiên Hựu trực tiếp bỏ qua, tiếp tục tiến lên phía trước. Lôi Dục cười khổ, gật đầu với mấy người cấp dưới, những người khác lập tức theo sau Lạc Thiên Hựu.

Đến mười giờ hơn, bộ đàm truyền đến tin tức, ở khe núi bên phải giữa sườn núi có phát hiện.

Lạc Thiên Hựu cùng mấy người nhân viên nhanh nhẹn nhanh chóng chạy đến chỗ có phát hiện. Lúc anh tới, có thể nhìn thấy nhân viên bảo an của Lôi thị đang dùng cách cứu thương khiêng người bị thương từ khe núi đi lên.

“Tiểu Viên!” Tim của anh đập nhanh không ngừng, cả gương mặt trở nên trắng bệch, đẩy những người đang chắn trước mặt ra, cả người như phát điên nhào về phía trước.

Lôi Dục giật mình, cấp tốc tiến lên ngăn cản anh, “Anh Lạc, anh không cần lo lắng, không phải cô Phúc.” Anh có thể nhìn ra được người đàn ông trước mặt này đã hiểu lầm rồi, hơn nữa trái tim sắp vỡ vụn.

Lạc Thiên Hựu sững sốt, cả người bủn rủn ngồi xuống đất, “Vậy cô ấy đâu?” Trong giọng nói lộ ra vẻ mệt mỏi, anh chỉ muốn biết cô đang ở đâu?

Mấy người đi xung quanh dò xét đã quay trở về báo cáo, Lôi Dục ngồi xổm xuống bên cạnh Lạc Thiên Hựu, khẽ cười, “Anh Lạc, kiên trì một chút, đã có manh mối rồi,” anh đứng dậy chỉ vào rừng trúc và bãi cỏ hỗn độn cách đó không xa, “Theo chúng tôi phỏng đoán, cô Phúc không biết vì lý do gì đã thuận lợi trốn thoát, có lẽ là chạy về hướng bên kia. Về phần người đàn ông này, theo như chứng cứ trên hiện trường, có lẽ là trượt chân ngã xuống khe núi.”

Lúc Lôi Dục giải thích, những người khác đã chuẩn bị xong, bắt đầu lục soát hướng đi của Phúc Viên Viên. Trong đội có người chuyên môn phụ trách tìm dấu vết, rất nhanh đã nhận ra đường đi của Phúc Viên Viên.

Lạc Thiên Hựu từ dưới đất đứng lên, cầm lấy đèn pin đuổi theo, một đám người ở trong rừng núi đêm khuya sục sạo, vừa tìm vừa lớn tiếng hô tên Phúc Viên Viên.

Phúc Viên Viên không biết mình đã chạy bao lâu, mãi đến khi bị cỏ dại làm vấp ngã, mới dừng lại. Cô tìm một đồng cỏ cao hơn nửa người, cũng không quản miệng vết thương trên bàn tay đau cỡ nào, cả người co vào một góc, hoảng sợ mờ mịt, không dám di chuyển lung tung.

Hơi thở dồn dập từ từ ổn định lại, cô không biết mình đã nấp bao lâu, toàn thân vẫn không ngừng run rẩy. Đầu rất đau, chân rất đau, toàn thân trên dưới cũng rất đau, nhưng cô không dám mạo hiểm chạy ra ngoài, chỉ sợ không cẩn thận đụng phải chú Trần.

Cô sợ hãi tựa đầu vào giữa hai đầu gối, cắn chặt tay, khóc cũng không dám khóc thành tiếng. Trời dần dần tối đen, tiếng gió bốn phía vù vù rít lên, thỉnh thoảng còn xen lẫn tiếng động kỳ quặc, khiến cô càng hoảng hốt bất an.

Đột nhiên, cô ngẩng đầu lên, hai mắt mở to, quay đầu đi cố gắng nghe, dường như cô nghe thấy có người đang hô to tên của cô.

Là chú Trần sao? Cô kinh hồn bạt vía cố gắng co người lại, chỉ sợ bị ông ta phát hiện, nhưng cô cứ trốn ở chỗ này mãi cũng không phải cách, nhất định sẽ bị ông ta tìm thấy! Phải làm sao bây giờ?

Tiếng sột soạt trên cỏ càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, trốn tránh cũng không phải cách. Cô cố lấy tất cả dũng khí, cẩn thận nghiêm túc đẩy cỏ ra, từ khe hở dò xét tình hình, lại nhìn thấy rất nhiều người mặc đồ trang bị trên núi, trong bóng đêm có vài ánh đèn pin lúc ẩn lúc hiện, nhìn xa hơn ở phía sau, cô sững sốt!

Trong phút chốc cô từ trong bụi cỏ đứng dậy, cấp tốc chạy về phía ánh đèn đang tập trung.

“Thiên Hựu!”

Từ trong bụi cỏ đột nhiên nhảy ra một bóng đen, nhân viên bảo an Lôi thị theo bản năng muốn xông lên ngăn chặn đối phương, nhưng nghe thấy tiếng hô nhỏ xú phát ra từ đối phương, lập tức dừng bước.

Lạc Thiên Hựu theo tiếng động di chuyển đèn pin, khi anh nhìn thấy bóng dáng đang lao đến kia, không chút nghĩ ngợi, dùng sức ôm cô vào trong lòng.

“Thiên Hựu! Huhuhu. ... Thiên Hựu. .... đáng sợ quá. .... đáng sợ quá. ....” Phúc Viên Viên ôm lấy anh khóc lớn, trải qua một ngày bị giày vò, cô thực sự rất sợ hãi.

Lạc Thiên Hựu ôm cô thật chặt, không ngừng vỗ nhẹ vào lưng cô, “Không sao, không sao rồi. .... không sao rồi.” Câu nói này không biết là dùng để an ủi cô hay để an ủi chính anh.

Tìm thấy người rồi, Lôi Dục dùng bộ đàm thông báo cho những người khác để mọi người nhanh chóng trở về đội. Anh nhìn thấy hai người đang ôm nhau, tiến lên vỗ vỗ vai Lạc Thiên Hựu.

“Anh Lạc, tôi nghĩ vẫn nên nhanh chóng đưa cô Phúc đến bệnh viện.” Cô gái đáng thương, Lôi Dục đồng cảm quan sát Phúc Viên Viên toàn thân nhếch nhác, vết thương trên người cô cũng không ít, lại thêm tinh thần bị tra tấn, thật sự khổ cho cô rồi.

Lạc Thiên Hựu lúc này mới chú ý đến trên người Phúc Viên Viên toàn là vết thương, quần áo thậm chí còn có cả vết máu, trái tim như bị dao găm vào, đau đến nỗi anh cơ hồ không thể thở được.

Anh gạt đầu với Lôi Dục, Lôi Dục cho đội cứu hộ của mình tiến lên, mở ra cánh cửa thương đang được gấp lại, nhẹ nhàng đặt Phúc Viên Viên lên cáng. Cô vẫn nắm chặt tay Lạc Thiên Hựu không buông. Hiểu được sự bất an của cô, anh vẫn luôn nắm chặt tay cô.

Cả một ngày kinh tâm động phách, cuối cùng cũng đã kết thúc trong đêm khuya.

Trên đường xuống núi, Phúc Viên Viên túm chặt tay Lạc Thiên Hựu không buông, nhưng con mọt rả rời chiếm lấy cô, hai mắt chậm rãi nhắm lại, bóng tối một lần nữa cuốn đi toàn bộ ý thức của cô.

Nằm trên giường bệnh, sau ốt Phúc Viên Viên quấn một băng gạc trắng, vẻ mặt hạnh phúc há miệng.

“A--” Một miếng trái cây đã gọt sẵn đưa vào miệng cô, sau đó cô thỏa mãn cười híp mắt.

“Ngon không?” Lạc Thiên Hựu ngồi bên giường, cẩn thận rút khăn giấy ra lau nước trên khóe miệng cô.

“Ừm, Thiên Hựu, anh cũng ăn đi.” Có qua có lại, cô cũng cầm một miếng trái cây đút cho anh.

Hai người thân thân mật mật ăn trái cây, làm cho Lạc thiên Kỳ vừa mới bước vào cửa phòng liền hỏi hận sao mình lại chọn thời điểm này mà tới.

“Vào đi, sự việc xử lý thế nào rồi?” Lạc Thiên Hựu đặt đĩa trái cây trên tay vào lòng Phúc Viên Viên, thương yêu xoa xoa gương mặt gầy gò của cô.

Vốn dĩ khuôn mặt bánh bao tròn tròn đã bắt đầu biến thành mặt trái xoan.

Ba ngày trước, từ sau khi tìm thấy Phúc Viên Viên bị bắt đi từ trên núi về, bọn họ cũng đồng thời báo cho cảnh sát xử lý. Mấy ngày nay Lạc Thiên Hựu đều ở bệnh viện chuyên tâm chăm sóc cô, những chuyện còn lại đều giao cho em trai đi xử lý.

Bởi vì Phúc Viên Viên xảy ra chuyện trước sự bảo vệ của mình, Lạc Thiên Kỳ nhận lấy tất cả những việc linh tinh, không kể là việc liên quan đến hung thủ, hay là việc công ty đều gánh trên vai.

Anh mới từ cục cảnh sát tới đây, phía cảnh sát đã kết thúc được vụ án mạng giết người phát sinh trước đây và vụ án bắt cóc cùng một lúc. Hôm nay anh đi là để hiểu rõ tại sao chú Trần lại làm ra loại việc như vậy.

“Hôm nay em đến cục cảnh sát. Căn cứ vào điều tra của cảnh sát, chú Trần kia lúc nhỏ bị bệnh thần kinh. Ông lớn lên trong một gia đình bạo lực, cha mẹ ông ta hình như rất thích đánh mắng ông ấy, dẫn đến tinh thần ông có chút thất thường. Sau khi được cục xã hội can dự vào, đưa ông cách ly khỏi gia đình ruột, giao cho gia đình khác nuôi nấng, cũng đưa ông liên tục đi tìm bác sĩ điều trị, bệnh tình của ông ta mới dần dần có chuyển biến tốt.

Nhưng bắt đầu từ năm ngoái, ông lại tự động ngừng dùng thuốc. Trên báo cáo chuẩn đoán của bác sĩ, ông có hai tính cách, một cái do lúc nhỏ bị đối đãi bạo lực mà hình thành tính cách bạo lực, chỉ cần có việc gì đó kích động, vật gì đó gây kích động, loại bệnh này sẽ phát tác.”

Phúc Viên Viên nghe xong bùng tỉnh ra, “Thảo nào!”

“Thảo nào cái gì?” Lạc Thiên Hựu khó hiểu nhìn cô.

Cô không được tự nhiên nhúc nhích người, ngừng lại một chút mới mở miệng nói, “Lúc ở trên núi, ông ta lúc thì bình thường, lúc thì không bình thường, lại còn ngồi chồm hổm trên đất run rẩy, sau đó nói cái gì mà mẹ, đừng, đừng mà.” Hóa ra do từ nhỏ chịu ngược đãi. Nhưng mà...

“Việc này liên quan gì tới việc ông ta giết người?” Có tính cách bạo lực cũng không nhất định gây ra án mạng giết nhiều người như vậy chứ?

“Ừm, theo điều tra của cảnh sát, phát hiện cặp vợ chồng ở cùng lâu với chị có phải thường hay mắng con không?” Lạc Thiên Kỳ quay lại hỏi cô.

Phúc Viên Viên cẩn thận nhớ lại, dường như có mấy lần nghe thấy sát vách có tiếng người lớn đang la mắng trẻ con.

“Nhưng mà, bọn họ không có ngược đãi bé gái đó, cha mẹ dạy dỗ con cái là chuyện rất bình thường mà.” Chỉ vì nguyên nhân này? Không phải chứ?

“Theo như cảnh sát phỏng đoán, có lẽ cảnh tượng cặp vợ chồng đó trách mắng con cái gọi lên tính cách bạo lực tiềm ẩn của ông ta, đem hình ảnh đứa nhỏ bị la mắng kia chồng lên tình cảnh lúc nhỏ bị ngược đãi của mình, mới có thể gây ra án mạng giết người.”

“Thế có liên quan gì tới mấy người hàng xóm khác?” Phúc Viên Viên không thể lý giải được, đúng là họa bất ngờ từ trên trời rơi xuống mà!

Lạc Thiên Kỳ rợn bả vai, “Bác sĩ tâm lý phán đoán, có khả năng lúc nhỏ khi bị ngược đãi, hàng xóm bên cạnh nhìn thấy nhưng lại không có ai đứng ra nói giúp ông ta một tiếng, cho nên trong lòng ông đã tiềm ẩn sự thù hận.

Cũng như vậy, lúc cặp vợ chồng kia quản giáo con cái, mọi người cũng không đứng ra nói cho cô bé đó một tiếng, vì thế ông ta cũng hận các người luôn.”

Phúc Viên Viên lúc này mới hiểu, tại sao lúc trên núi, chú Trần lại nói một câu: “Tại sao cô lại sợ? Cô ấy cũng rất sợ, các người cũng không giúp cô ấy, cô có tư cách gì mà sợ?”

Ám chỉ là đứa con gái của cặp vợ chồng đó sao? Cô thờ dài, “Vậy cảnh sát có nói chú Trần sẽ thế nào không?” Mặc dù bị trói lại bị thương tổn, nhưng chú Trần bình thường... cũng xem như đã cứu cô.

“Không rõ, bác sĩ có thể chứng minh trên người ông ta có bệnh thần kinh, đến lúc đó có thể đưa đến trung tâm trị liệu tâm thần.” Lạc Thiên Kỳ nghĩ, cũng may chú Trần kia thực sự là người có bệnh, bằng không với thủ đoạn ông làm tổn thương chị dâu như thế, anh hai bỏ qua cho ông ta mới là lạ.

“Đừng nghĩ nhiều nữa, đợi việc này xử lý xong, chúng ta đi nước ngoài chơi một chuyến.” Lạc Thiên Hựu không muốn cô để tâm đến chuyện này. Cô cho đến tận bây giờ, buổi tối còn mơ thấy ác mộng. Có thể thấy việc này đã gây ra tổn thương tinh thần cho cô nhiều thế nào.

Lúc mới tỉnh lại, cô chỉ cần không nhìn thấy anh, sẽ lạnh run lên, thậm chí không khống chế được mà khóc lớn. Bác sĩ nói, có thể do di chứng sau khi bị thương, muốn cô thả lỏng tâm tình, không thể ở trong tình cảnh có áp lực nữa, vì thế anh muốn đưa cô đi nước ngoài một chuyến.

Hai mắt Lạc Thiên Kỳ sáng lên, “Anh hai, anh muốn đưa chị dâu đi đâu?” Đây là cơ hội tốt, cha mẹ vẫn một mực âm ỷ muốn gắp con dâu tương lai kia!

Lạnh lùng liếc anh một cái, “Chưa biết.” Lạc Thiên Hựu sắc mặt không tốt nhìn em trai, nếu không phải do anh sợ ý, tiểu Viên cũng đâu cần gánh chịu khổ khổ này?

Lạc Thiên Kỳ không thèm để ý đến ánh mắt lạnh lùng của anh, trực tiếp hỏi Phúc Viên Viên, “Chị dâu, nếu anh hai muốn dẫn chị ra nước ngoài cho khuây khỏa, vậy chị có muốn thuận tiện đến Manhattan một chuyến?”

“Manhattan? Tại sao?” Cô chỉ nhớ rõ Manhattan ở nước Mỹ, chỗ đó có gì đặc biệt để chơi sao?

Lạc Thiên Kỳ mập mờ nháy mắt, “Ba mẹ em ở đó á, tục ngữ nói rất đúng, con dâu xấu cuối cùng cũng... ừm, ừm, chị hiểu mà.”

Phúc Viên Viên then thùng cúi đầu, “Giữ chứ? Chị, chị muốn đi Nhật Bản chơi hơn.” Cái gì mà con dâu xấu? Nói nhảm hả! Bất tự còn chưa xem qua nữa là!

“Ừm, vậy chúng ta đi Nhật Bản ngâm suối nước nóng.” Từ lúc quen anh đến giờ, cô cứ hết vết thương lớn đến vết thương nhỏ, thân thể vốn dĩ mượt mà cũng gầy đi rất nhiều, đưa cô đi Nhật Bản ăn đồ ngon, ngâm suối nước nóng, cũng tốt cho cô.

Hả? Lạc Thiên Kỳ không nghĩ tới anh hai thực sự muốn đưa chị dâu đi Nhật Bản chơi, nhìn vẻ mặt chị dâu dường như có chút mất mát... Mục tiêu không thành, anh không khỏi tức cười, sớm biết đã không nhắc tới chuyện này rồi.

“Ừm, vậy hai người tiếp tục đi, công ty có việc, em phải quay về trước. Đúng rồi, anh hai, có tiện ra ngoài một chút không?” Anh sờ sờ mũi, nghĩ là vẫn nên đi ra trước mới được.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Tình Giá Đáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Chương 15

Hai anh em bước ra ngoài, Lạc Thiên Kỳ móc từ trong túi công văn lấy ra một văn kiện đưa cho Lạc Thiên Hựu. “Anh hai, đây là hợp đồng Lôi thị gửi tới. Anh hai, đây là tồn thất của công ty, anh vẫn muốn mình tự gánh vác sao?” Anh không nghĩ tới anh hai vì cứu chị dâu, lại đồng ý sử dụng hệ thống thủy vận tiên tiến nhất giúp Lôi thị làm một con tàu chở hành khách cỡ nhỏ, chi phí lại chỉ lấy 50%, haiz, anh hai thế này là giảm giá quá lớn rồi.

Phải biết rằng hệ thống thủy vận mới nhất hợp tác với Áo Nhĩ Đề Tư trước mắt cũng đang trong quá trình tiến hành, ngoài Lạc thị ra Lôi thị xem như là đơn vị đầu tiên sử dụng hệ thống này.

“Ừm, nhớ rõ đừng nói lung tung trước mặt tiểu Viên.” Lạc Thiên Hựu không chút lưỡng lự lấy bút máy ra ký tên. Chỉ cần tìm được cô trở về, tồn thất này coi là gì chứ?

Lạc Thiên Kỳ thu lại hợp đồng, “Anh hai, anh quan tâm chị dâu như vậy, sao không đồng ý đưa chị đi gặp ba mẹ?”

Lạc Thiên Hựu liếc cậu một cái, “Bác sĩ đã nói không được gây áp lực cho cô ấy. Cô ấy ngoài việc bị thương ra, trong lòng vẫn còn bóng ma ám ảnh, anh muốn đưa cô ấy đi nước ngoài chơi cho nhẹ nhõm đầu óc, sau đó mới đưa cô ấy đi gặp ba mẹ.” Nhờ em trai gà mái mẹ này, tiểu Viên không chừng lại hiểu lầm anh không muốn để cô đi gặp mặt ba mẹ chồng.

“Haha... Em lại không biết, thôi em đi trước đây!” Lạc Thiên Kỳ cười hắc hắc, mang theo túi công văn vội vàng lách người chạy trốn.

Lạc Thiên Hựu nhìn bóng lưng cậu lắc đầu một cái, mở cửa quay về phòng bệnh. Vừa bước vào, mặc dù Phúc Viên Viên ngẩng đầu liền cười với anh, nhưng trong nụ cười đó vẫn có chút mất mát, đôi mắt vốn dĩ sáng lấp lánh cũng có chút buồn bã.

Anh đưa tay khẽ vuốt gương mặt tái nhợt của cô, “Tiểu Viên, em đừng nghĩ nhiều, anh chỉ là muốn đưa em đi Nhật Bản trước một chuyến.” Ngồi ở bên giường, anh tự nhiên đưa tay ra ôm lấy cô.

Phúc Viên Viên dựa vào ngực anh, mặt đỏ hồng, “Em có nghĩ ngợi gì đâu.” Ý của anh là, đi Nhật Bản xong sẽ đưa cô đi Mỹ gặp cha mẹ anh sao?

Lạc Thiên Hựu cười cười, cũng không để ý tới vẻ làm nũng của cô, ôm lấy hông cô, sau đó捏 một cái, “Đi Nhật, em ăn nhiều một chút, gầy quá rồi.” Anh vẫn thích cô đầy đặn hơn.

“Gầy không tốt sao?” Từ lúc cô lớn đến giờ, đây là lần đầu tiên cân nặng đúng tiêu chuẩn, không phải trên dưới 10kg, mà là cân nặng tiêu chuẩn chân chính đó nha!

Lạc Thiên Hựu ghé vào tai cô, khe khẽ nói cho cô biết, gầy đi đối với phúc lợi của anh có chút không tốt. Phúc Viên Viên nghe xong vừa xấu hổ vừa tức giận, đỏ mặt quay đầu không để ý tới anh.

Lạc Thiên Hựu liền quay mặt cô lại, sau đó nhẹ nhàng dịu dàng hôn lên gương mặt cô, nhìn bộ dạng cô cười đến rạng rỡ, rất thỏa mãn đem nụ cười của cô cất vào trong lòng, cả đời trân quý.

Mấy ngày trước trung thu, vết thương trên người Phúc Viên Viên cuối cùng cũng coi như khỏi hẳn, Lạc Thiên Hựu liền để tất cả công việc sang một bên, thực hiện lời hứa đưa cô đi Nhật Bản.

Từ Đài Loan đến Nhật Bản rất nhanh, sau khi xuống máy bay, bọn họ đi xe thẳng đến Hakone.

Đã quen ngày tháng nằm trên giường, đột nhiên phải dậy sớm đáp máy bay đi, Phúc Viên Viên ắt xì một cái, hơi hơi buồn ngủ, lười biếng dựa vào vai Lạc Thiên Hựu.

“Sao lúc này ở cửa hàng miễn thuế sân bay không mua chút đồ em thích?” Sợ cô ngủ, đến lúc tới khách sạn lại không cách nào ngủ được, anh tùy ý tìm đề tài nói.

“Hả? Em không thích lắm.” Cô đối với túi xách, quần áo đẹp không có hứng thú. Nghĩ một hồi, đột nhiên nở nụ cười, “Anh biết không? Em từ trước tới giờ, ghét nhất là đi dạo phố.”

Lạc Thiên Hựu ngạc nhiên nhìn cô, “Tại sao?” Anh còn tưởng rằng con gái ai cũng thích đi dạo phố mua túi xách.

“Em cảm thấy thích cái gì thì mua cái đó, ghét nhất là cầm cái này rồi lại xách cái kia, bởi vì như vậy, bạn bè trước giờ đều nói em là quái nhân.” Trong mắt cô, mấy người bạn cô mới là quái nhân á, thích thì mua, làm gì cứ đứng đó chọn tới chọn lui?

Phúc Viên Viên chỉ là tùy tiện nói mà thôi, cô tuyệt đối không ngờ tới, bởi vì lời cô nói hôm nay, dẫn đến mười mấy năm sau cô đều không cần phải đi dạo phố mua đồ nữa, bởi vì một nửa kia của cô trực tiếp đưa số đo của cô tới nhà xưởng để họ giao quần áo đến tận nhà, mà còn giao theo mùa, khiến cô mặc hoài không hết.

“Ba mẹ anh rất nghiêm túc sao?” Trước khi xuất phát anh đã nói bọn họ ước chừng sẽ ở Hakone năm ngày, sau đó xuất phát đi Mỹ cùng cha mẹ anh đón tết trung thu, cũng coi như chính thức giới thiệu cô với người nhà họ Lạc.

Lần này lại khác với lần anh về nhà họ Phúc, nhà họ Lạc so với nhà họ Phúc thì nhân số có khi còn gấp đôi, cô không khỏi có chút lo lắng.

Nhắc đến cha mẹ, vẻ mặt Lạc Thiên Hựu có chút là lạ, “Ba anh hơi nghiêm túc, mẹ anh..... Hai anh em anh, một đứa giống ba, một đứa giống mẹ.”

Không cần nghĩ Lạc Thiên Hựu chắc chắn là giống bác trai. Phúc Viên Viên nghĩ đến Lạc Thiên Kỳ, rất sáng sủa hào phóng, cũng rất thích cười, có chút lưu manh, hóa ra là giống bác gái.....

Kỳ thật, anh nói thiếu rồi, vì thế sau này lúc nhìn thấy mẹ Lạc khiến Phúc Viên Viên ngẩn người hồi lâu mới hoàn hồn lại.

“Em muốn ngủ.” Cô thực sự mệt, không biết bao lâu nữa mới đến.

Thấy tinh thần cô cũng không tốt lắm, Lạc Thiên Hựu đau lòng, vỗ lưng cô dỗ dỗ, vẫn nên để cô ngủ.

Phúc Viên Viên ngủ lần này, ngủ thẳng đến lúc tới khách sạn cũng không tỉnh dậy. Lạc Thiên Hựu không nỡ đánh thức cô, liền ôm cô đi vào khách sạn, dưới ánh mắt hâm mộ mập mờ của người bên cạnh, trực tiếp ôm bảo bối của anh vào ổ chăn.

Máy lạnh trong phòng đã được chỉnh ở nhiệt độ vừa phải, anh sờ sờ khuôn mặt ngủ ấm hoi hoi của cô, kéo chăn đắp cho cô, rồi nằm xuống bên cạnh cô, nghiêng người nhìn dáng điệu đang ngủ của cô, bắt tri bất giác mắt anh càng ngày càng nặng, cũng theo đó thiếp đi.

Không biết qua bao lâu, Phúc Viên Viên mơ mơ màng màng mở mắt ra, có chút hoảng hốt nhìn cảnh tượng lạ lẫm xung quanh, đoán rằng có lẽ đã đến khách sạn rồi.

Gãi gãi tóc, cô chậm rì rì từ trong ổ chăn bò dậy, đi đến phòng vệ sinh ở một bên rửa mặt cho tỉnh táo, quan sát một hồi, trong phòng không có một bóng người.

Đây là một căn phòng kiểu Nhật, không gian không nhỏ, xuyên qua phòng khách là một cửa sổ sát đất, ngoài cửa sổ là không gian xanh biếc.

Cô tắt máy lạnh, kéo cửa mở ra, bên ngoài là một mảng sân vườn màu xanh kiểu Nhật, phong cách rất cổ xưa. Hứng thú vô cùng lớn, cô tùy ý ngồi xuống hành lang gấp khúc, hai chân nhẹ nhàng đong đưa. Thời tiết hơi nóng, cũng may có làn gió nhẹ thổi qua, gió vừa thổi, lá cây xào xạc rung, cô nhắm mắt lại, tận hưởng sự nhàn rỗi mùa hè, tâm tình theo đó cũng thoải mái hơn nhiều.

Bỗng nhiên phía sau có một thân hình hơi mát lạnh dán vào, mùi hương dễ chịu len tràn khắp khoang mũi, một đôi tay đặt ngang hông, cô lười biếng dựa vào phía sau, “Anh đi đâu đó?”

Giọng nói mềm mại thấm vào trong lòng, Lạc Thiên Hựu ôm cả người cô vào trong ngực, “Xác nhận với bà chủ phòng ở và lịch trình mà thôi. Đợi lát nữa ăn cơm xong, bà chủ nói tối nay có hội chùa, em có muốn đi xem không?”

“Ừm.” Cô kéo tay anh, lắc qua lắc lại, đôi bàn chân nhỏ cũng đung đưa qua lại. Hai người đều không nói gì, cứ như vậy yên lặng dựa vào nhau.

Tiếng chào hỏi bằng tiếng Nhật dịu dàng từ ngoài cửa truyền đến, bà chủ trẻ tuổi mặc bộ kimono màu xanh nhạt cùng người phục vụ bước vào. Lạc Thiên Hựu đỡ Phúc Viên Viên quay về phòng ngồi.

“Vị này là bà chủ nhỏ của khách sạn.” Anh đơn giản giới thiệu cho cô.

“Xin chào.” Phúc Viên Viên cũng rất đơn giản dùng tiếng Nhật chào hỏi đối phương.

Đối phương tao nhã hé miệng cười, “Quất Chi Ốc rất hoan nghênh hai vị đến đây, tôi tên là Thượng Nguyên.”

“Ý? Chị biết nói tiếng hoa à?” Phúc Viên Viên không ngờ đối phương lại nói tiếng hoa chuẩn như vậy.

Bà chủ nhỏ Thượng Nguyên cười gật đầu, “Đúng vậy, chồng của tôi là người Đài Loan. Tôi có học một ít tiếng hoa với anh ấy. Cô Phúc có thích căn phòng này không?”

“Rất thích, cảm ơn chị.” Căn phòng này xung quanh tràn ngập ánh mặt trời, cảnh sắc bên ngoài lại đẹp, sao cô có thể không hài lòng.

“Đợi chút nữa tới giờ dùng cơm, cô Phúc có yêu cầu gì đặc biệt không?” Thượng Nguyên cẩn thận hỏi.

Lắc đầu một cái, “Chị sắp xếp là được rồi.” Cô cũng không kén chọn như vậy.

“Được rồi, vậy hội chùa tối nay hai vị có muốn tham gia không? Khách sạn chúng tôi có cung cấp Yukata(1), có cần chuẩn bị cho hai vị không?”

Thượng Nguyên tỉ mỉ phát hiện ánh mắt Lạc Thiên Hựu lúc nào cũng nhìn Phúc Viên Viên, trong mắt tràn đầy sự quyến luyến, có thể khẳng định bọn họ là một đôi tình nhân.

“Vâng, vậy làm phiền các chị rồi.” Lạc Thiên Hựu nói.

Thượng Nguyên cũng không quấy rầy họ nữa, chào hỏi xong liền rời đi.

“Muốn tắm trước không? Gian phòng này có hồ tắm nước nóng riêng, hay là em muốn đi phòng tắm chung cho nữ?”

“Em đi hồ tắm riêng được rồi.” Phòng tắm chung sao cô dám đi, đáng người cũng không phải đẹp gì, vẫn là không nên đi dọa người.

“Ừm, vậy em đi đi, anh làm chút chuyện.” Lạc Thiên Hựu buông tay để cô đi tắm, bản thân thì xoay người cầm lấy laptop. Mặc dù công ty có em trai ở đó, nhưng có một số chuyện vẫn chỉ có anh mới có thể xử lý được.

Huống hồ, anh còn tính cho cô một sự ngạc nhiên.

Mang theo quần áo, Phúc Viên Viên vui vẻ đi đến hồ tắm. Ngâm mình dưới hồ nước nóng, tế bào toàn thân dường như được nở ra, rất thoải mái. ....
Đột nhiên, cô khẽ giật mình, ngồi thẳng người.

Ý, căn phòng bọn họ thuê. .... hình như chỉ có một gian.

Hai gò má cô nóng lên, vậy không phải buổi tối hai người sẽ cùng ngủ chung một phòng sao? Sao có thể được!

Phúc Viên Viên ngồi ở trong hồ tắm suy nghĩ lung tung, cả người đều nóng lên. Đến bây giờ bọn họ nhiều lắm cũng chỉ hôn môi, nếu lúc đó thật sự phải như vậy, cô nên làm gì. .... Ày ya, đáng ghét mà!

“Tiểu Viên? Đừng ngâm lâu quá, cẩn thận choáng đầu.” Lạc Thiên Hựu ở bên ngoài xử lý công việc, nhìn đồng hồ, đã qua hơn nửa tiếng rồi vẫn chưa thấy cô đi ra.

“Ừm!” Bị giọng nói của anh làm giật mình, cô ở trong hồ tắm suy nghĩ lung tung, nhất thời chột dạ, có chút ngượng ngùng. Cô tùy tiện tắm một cái, lau khô người, mặc quần áo rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

Đúng lúc bữa tối đưa tới, cô được ăn đồ ngon, mặt vẫn chưa hết đỏ ửng, tâm tình giống như người uống rượu say vậy.

“Đến đây chơi vui vậy sao?” Lạc Thiên Hựu nhìn cô vừa ăn vừa cười tươi tắn, liền biết tâm tình cô rất tốt.

Khỏe miệng cười ngừng lại, sao cô dám thừa nhận vì trong đầu mình nghĩ chuyện đen tối nên mới vui như vậy. “Ừm! Chút nữa ra ngoài chơi rồi, em rất vui.” Cô chỉ thuận theo câu nói của anh đáp lại, ý xuân trên mặt cũng xem như thu lại một ít.

Trời tối, Thượng Nguyên cầm một bộ Yukata họa tiết hình hoa màu tím nhạt, giúp Phúc Viên Viên thay quần áo.

“Cô Phúc, mời ngồi, tôi giúp cô búi lại tóc.” Giúp cô mặc quần áo xong, Thượng Nguyên còn cầm lược giúp cô chải đầu.

Phúc Viên Viên chưa từng mặc Yukata, màu sắc và màu hoa của bộ Yukata này rất đẹp, làm cô thích đến nỗi không muốn buông tay, ngoan ngoãn ngồi trước gương để Thượng Nguyên giúp cô búi tóc.

“Cô Phúc thật may mắn, có anh Lạc tốt như vậy làm bạn trai.” Kinh doanh khách sạn cũng gặp không ít người có thần thái, Thượng Nguyên đương nhiên có thể nhìn ra phong thái bất phàm của Lạc Thiên Hựu, cũng nhìn ra được anh thực sự yêu thương Phúc Viên Viên.

Mấy anh công tử nhà giàu cô gặp qua không ít, nhưng thật lòng cưng chiều phụ nữ như vậy thực sự không nhiều.

“Ừm!” Phúc Viên Viên cười ngọt ngào, trong lòng ấm áp, cô chờ không được muốn cho Lạc Thiên Hựu nhìn thấy dáng vẻ sau khi trang điểm của cô.

Lạc Thiên Hựu ở một gian phòng khác sớm đã thay xong trang phục, bộ Yukata màu tím đậm tôn lên màu da trắng của anh, khuôn mặt tuấn mỹ càng thêm xuất chúng.

“Xong rồi.” Thượng Nguyên đi ra trước một bước, Lạc Thiên Hựu vừa quay đầu đúng lúc nhìn thấy Phúc Viên Viên bước ra.

Tiểu Viên của anh mặc Yukata màu tím nhạt, mái tóc vẫn thành một búi nhỏ, bên trên có gắn một đoá hoa Tử Đằng, trên tay cầm một túi xách nhỏ, đôi mắt tròn vo như trái trứng chớp chớp, mặt đỏ hây hây cực kỳ đáng yêu, quyến rũ phong tình hơn nhiều so với những người phụ nữ bình thường khác.

“Trời tối rồi, hai vị mau đi đi, nhớ là đừng có về trễ quá nhé.” Thượng Nguyên tiến về trước một bước, đặt tay Phúc Viên Viên vào lòng bàn tay Lạc Thiên Hựu.

Hai người cười, tay trong tay, đi guốc mộc bước về phía con đường náo nhiệt hướng bên kia.

Hội chùa cực kỳ náo nhiệt, hai người nắm tay chưa hề buông ra. Hội chùa ở đây có không ít đồ ăn vặt, Phúc Viên Viên kéo tay Lạc Thiên Hựu đi vào đình thần, cung kính chấp tay vái, thêm tiền nhang đèn.

Sau khi trang điểm xong, Phúc Viên Viên chỉ có thể coi là thanh tú đáng yêu, ngoại hình của Lạc Thiên Hựu mới là quá mức thu hút người nhìn. Vài người còn tưởng là ngôi sao đang chụp hình, không ngừng vây xung quanh bọn họ.

Phúc Viên Viên không thèm để ý nhưng Lạc Thiên Hựu đã cảm thấy có chút phiền phức, tuy nhiên nhìn thấy cô vui vẻ như vậy, anh cũng không nỡ phá hỏng sự hưng phấn của cô, đành phải để người ta tùy ý nhìn.

Có vài cô gái trẻ mặc Yukata giống nhau, nhìn không được tiến lên vây quanh bọn họ xin chữ ký, Phúc Viên Viên nghe mà không hiểu, liền bị người ta

chen đẩy sang một bên, nhìn Lạc Thiên Hựu bị một đám người vây quanh nói chuyện.

Đám đông không ít, đẩy qua đẩy lại hai người liền bị tách ra, cô mờ mịt nhìn xung quanh, đã nhìn không thấy bóng Lạc Thiên Hựu đâu, làm cô có chút sợ hãi.

Đứng ở một bên, Lạc Thiên Hựu nén con giận, giải thích với nhóm cô gái đang quần lấy anh là anh không phải ngôi sao, cùng lúc lo lắng nhìn xung quanh tìm bóng dáng Phúc Viên Viên.

(1) Yukata (浴衣, ゆかた) là một loại áo truyền thống của Nhật Bản, một loại kimono mùa hè, đơn giản và ít lớp hơn, thường làm bằng vải mát như cotton. Không như kimono, yukata có cả hai loại cho cả nam và nữ. Phụ nữ mặc yukata thường đi kèm với loại guốc truyền thống có tên gọi là geta. Yukata được mặc phần lớn trong các lễ hội mùa hè (lễ hội pháo hoa) hoặc tại các quán trọ truyền thống Nhật Bản, hoặc sau khi tắm suối nước nóng.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Tinh Giá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: CHƯƠNG 16

Hai người đều tìm kiếm nhau trong đám đông, Lạc Thiên Hựu nhìn không thấy cô, bắt đầu nóng ruột. Anh quay lại tiệm mì xào lúc nãy mới đi qua, tiệm kẹo làm cho cô chảy cả nước miếng rồi cả tiệm cá vàng nơi cô vớt cá thất bại nhưng cũng không thấy cô đâu.

Đúng lúc đang muốn gọi người tới giúp, phía sau anh truyền đến một tiếng gọi—

“Thiên Hựu!”

Anh xoay người, dưới ánh đèn, bóng dáng nhỏ bé đang đứng dưới một gốc cây, trên mặt đeo một cái mặt nạ hồ ly. Bàn tay nhỏ giơ lên gỡ mặt nạ ra, chính là gương mặt cười quen thuộc, quyến luyến không thôi mà anh đang tìm.

Về mặt ngưng trọng nhất thời tan đi, ý cười dịu dàng dâng lên trong đáy mắt, anh chậm rãi bước lên phía trước, ôm lấy cô.

Phúc Viên Viên nằm trong ngực anh, cười hì hì. Cô vốn cũng rất sợ, nhưng đi tới đi lui, nhìn thấy xung quanh náo nhiệt như vậy, liền một mình ở một góc lo lắng nhìn khắp xung quanh thì cảm thấy có chút đáng thương. Cuối cùng cô cười cười, buông đi phiền muộn vô cớ trong lòng, bởi vì cô biết anh sẽ tìm thấy cô.

Sau khi thả lỏng tâm tình, cô mua một cái mặt nạ đeo lên, chưa đi được vài bước, quả nhiên nhìn thấy anh đang hoang mang: trong lòng ngọt ngào, cô cất tiếng gọi tên anh, anh lập tức quay đầu nhìn thấy cô.

Chuyện nhỏ xen vào này không ảnh hưởng đến tâm tình vui vẻ của hai người, bọn họ tiếp tục cao hứng đi lại trong hội chùa, mãi đến khi đèn đã thả xong, bọn họ mới quay về khách sạn nghỉ ngơi.

Hết hảy tiếp theo sau đó xảy ra vô cùng tự nhiên, bọn họ rất tự nhiên ôm lấy nhau, hôn nhau, trao nhau hơi ấm cơ thể, nằm trong lòng anh, cô cảm thấy sự hòa hợp vui sướng.

Không có ý sắp xếp, không có ngưng ngừng lo lắng, tựa như nước chảy thành sông, hai người cuối cùng cũng thực sự ở bên nhau.

Sáng sớm hôm sau, tỉnh dậy trong ngực của Lạc Thiên Hựu, Phúc Viên Viên vẫn còn thẹn thùng, dưới ánh mắt trêu chọc của anh, cô cảm quần áo mình trần chạy vào phòng tắm.

Nhân viên dọn phòng bước vào thu dọn đồ cũng biết tối qua đã xảy ra chuyện gì, lảng lảng thay ga giường, sau đó cực kỳ im lặng đi ra ngoài.

Sau khi rửa mặt chải đầu, hai người nắm tay nhau, cũng không tính xem đi đâu, chỉ là dạo dạo trên con đường gần đó, thuận tiện chỉ là cho khuấy khỏa mà thôi.

Trên đường còn đụng phải nhóm nữ sinh trẻ tuổi tối hôm qua quần lấy Lạc Thiên Hựu, đòi anh ký tên, Phúc Viên Viên che miệng đứng bên cạnh cười trộm. Cuối cùng vẫn là Lạc Thiên Hựu để lại chữ ký mới có thể thoát khỏi nhóm nữ sinh này.

Gần khách sạn bọn họ ở đều là đường phố kiểu cổ, rất có phong vị, hai người vừa đi vừa nhìn, bụng đói rồi liền tùy ý tìm một quán ăn gia đình dùng cơm, đến khi trời tối mới quay về khách sạn, tiếp theo lại là một đêm phong tình kiều diễm.

Ngày thứ ba, hai người đeo balo khách sạn đã chuẩn bị trước, đến vùng lân cận leo núi, dừng thấy Lạc Thiên Hựu bộ dạng công tử, trên đường leo núi mặt không đỏ, thở không gấp, ngược lại là Phúc Viên Viên bình thường ít vận động, leo đến nửa đường đã không được rồi.

“Không, không được rồi, em muốn nghỉ ngơi.” Thất lực đau, cô thở hổn hển, mặt trắng bệch ra.

Lạc Thiên Hựu kéo cô ngồi xuống ghé dựa công cộng bên cạnh mình. “Cơ thể em thật sự quá kém rồi, sau này mỗi sáng đều phải dậy tập thể dục, chạy bộ với anh.”

Phúc Viên Viên nghe xong đương nhiên là lắc đầu quầy quậy, cô cũng không phải bị điên, sáng sớm tinh mơ không ngủ, bò dậy tập thể dục với anh, cô mặc kệ.

Phản kháng bất đắc dĩ vô hiệu, trong lòng Lạc Thiên Hựu sớm đã chuẩn bị một kế hoạch luyện tập bồi dưỡng thân thể cho cô, sức khỏe là vốn liếng trời cho, anh thích bộ dáng trắng trắng mềm mềm của cô, nhưng mà phải lấy sức khỏe làm tiền đề.

Nghỉ ngơi chưa đến mười phút, Lạc Thiên Hựu lôi Phúc Viên Viên đang muốn giả chết tiếp tục đi lên, đường đi sau đó mặc kệ là cô làm nũng, làm mặt hề thế nào, anh cũng lôi cô tiếp tục leo lên.

Mặt mày khốn khổ, cô đành phải cam chịu đi tiếp, qua hơn một giờ đồng hồ, bọn họ cuối cùng cũng đến đỉnh núi.

Ngon núi này thực sự không cao, chỉ là lân cận Hakone đã có không ít ruộng vườn, từ trên núi nhìn xuống, xanh mướt một màu, cảnh sắc vô cùng đẹp.

“Kỳ thực thỉnh thoảng vận động một chút cũng không tệ.” Cơ thể vẫn đang ê ẩm, nhưng có thể leo lên nhìn thấy phong cảnh này, cô vẫn rất vui.

Kích động lời máy ảnh ra, hai người ở trên đỉnh núi chụp được không ít hình, thời điểm xuống núi, toàn thân cô đã hết sức lực.

“Về sau em tuyệt đối sẽ không đi leo núi với anh.” Vừa rồi ở trên núi hưng phấn thái quá, cô lại bắt đầu ai oán, đặc biệt là bấp chân nhức nhức, đau chết đi được.

Lạc Thiên Hựu quay đầu nhìn đường xuống núi, cảm thấy rất bằng phẳng, dù sao chặng đường cũng chỉ còn hơn nửa giờ, anh liền xoay người ngồi xuống trước mặt cô.

“Làm gì á?” Anh không phải là.....

“Anh cõng em xuống núi, lên đi.” Nhìn thấy điệu bộ khổ sở của cô, anh cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười.

“Thật không? Vậy anh có bị mệt không?” Mặc dù mắt cô toàn là ý cười nhưng vẫn làm bộ một chút.

“Thôi vậy.” Anh vỗ tay muốn đứng dậy.

“A! Muốn muốn muốn! Cõng em!” Cô lật đật đưa tay ra ôm lấy cổ anh, nũng nịu làm xấu trên người anh.

Anh cười cười, lúc này mới ngồi xuống, đợi cho người cô ngồi vững trên lưng anh, anh mới dùng sức đứng lên, đôi bàn tay nâng cô lên, đi xuống núi.

Đường trên núi không ít người nhìn thấy bọn họ, đều chỉ cười cười hữu nghị.

Phúc Viên Viên khế đồ mặt, hài lòng thỏa dạ ghé vào bờ vai anh, theo bước chân anh, người cô đung đưa trên lưng anh, tâm tình cực tốt.

Thấy trên trán anh đổ mồ hôi, cô không nghĩ ngợi đưa tay ra lau cho anh, “Thiên Hựu, cảm ơn anh.”

“Không cần cảm ơn, sau này cùng anh tập thể dục là được.” Bàn tay to của anh không đành lòng sờ sờ mũi cô.

Cô đương nhiên cảm nhận được, thẳng người dậy, đưa tay ra néo lưng anh, “Không được sờ lưng tung!”

“Cả người đã bị anh sờ hết rồi, có chút này thì tính gì?” Lạc Thiên Hựu cười cười lại tiếp tục sờ soạng.

“A! Đáng ghét! Không được nói linh tinh!” Biết rõ xung quanh đều là người Nhật nghe không hiểu lời bọn họ nhưng cô vẫn đỏ cả mặt.

Không ngờ Lạc Thiên Hựu càng ngày càng không đứng đắn, còn néo cái mũi tròn vênh của cô một cái, “Vốn dĩ vậy mà, nào, bảo bối, hôn anh một cái.” Nói xong, liền quay đầu để cô dễ hôn anh.

Cô bó tay úp mặt vào bờ vai anh, “Anh nhất định không phải Lạc Thiên Hựu, anh là Lạc Thiên Kỳ phải không? Nói mau, Lạc Thiên Hựu đi đâu rồi?”

Anh cười lớn, “Chúng ta là anh em, anh giống nó là đương nhiên.” Một phần tính cách, anh thực sự có chút giống Thiên Kỳ.

“Thiên Hựu của em à, anh mau quay về đi.” Ánh mắt xung quanh càng ngày càng thiêu đốt, cô cũng không dám ngẩng đầu nhìn ai.

Lạc Thiên Hựu nghe cô nói như vậy, tiếng cười càng sang sảng, mà Phúc Viên Viên tựa sát vào lưng anh cũng cảm nhận được lồng ngực anh chấn động và giọng cười truyền đến bên tai, kim lòng không động cũng vui vẻ cười theo.

Thật hi vọng những ngày tháng như vậy cứ thế kéo dài.

Nghỉ ngơi nhàn nhã xong, lúc rời khỏi Nhật Bản, gương mặt tròn trĩnh của Phúc Viên Viên đã quay trở lại, hơn nữa còn thêm tình yêu phơi phới khiến làn da của cô càng trở nên trắng nõn tươi tắn, hồng nhuận rực rỡ.

Từ Nhật Bản đáp chuyến bay đi Mỹ, vừa xuống sân bay đã có người nhà họ Lạc đến đón.

Phúc Viên Viên vốn nghĩ rằng căn hộ của Lạc Thiên Hựu ở Đài Bắc đã là dạng cao cấp rồi, không ngờ nhà họ Lạc mới thực sự là căn nhà cao cấp, 100 m2 tính là gì? 100 m2 bên này mới chỉ là đường đi bên ngoài thôi nha!

Cảnh vật bên ngoài kính xe vèo vèo bay qua, phóng mắt nhìn, con đường nhựa thẳng tít tắp, hai bên đủ loại cây cối cao lớn, cuối đường còn loáng thoáng nhìn thấy một khu nhà cao cấp đứng sừng sững, mặt tiền còn có một bãi cỏ màu xanh và đài phun nước lớn, bên cạnh còn có bể bơi.

“Wa..... nhà anh to ghê.” Cô nhìn tròn tròn cả mắt.

“Hử? Bình thường thôi, có cơ hội anh sẽ đưa em đi Anh chơi, bên đó anh có một căn nhà cách tân từ cung điện cổ.” Từ nhỏ Lạc Thiên Hựu đã lớn lên ở đây, không cảm thấy nơi này quá lớn.

“Thật không? Cung điện cổ!” Mắt Phúc Viên Viên sáng rỡ. Woa, cung điện cổ bình thường là nơi hoàng tử công chúa ở, nghe nói rất đẹp.

Nhìn thấy mắt cô phát sáng, Lạc Thiên Hựu đột nhiên rất muốn trêu cô, cố ý ghé sát mặt cô, thì thầm, “Nhưng nghe nói... cung điện cổ đều có chuyện thần bí nha.”

Vốn dĩ xung quanh đang tràn đầy màu hồng, trong nháy mắt không còn sót lại chút gì, cô quay đầu nhìn anh, có chút sợ hãi hỏi: “Thật hay giả vậy?”

“Không biết, anh rất ít khi qua đó ở, hay em thử đi rồi nói anh biết?” Cung điện cổ đó từ lúc mua đến bây giờ, anh đại khái chỉ đến đó hai lần, có thể phát hiện được chuyện gì thần bí chứ? Hơn nữa, cho dù là thần bí cũng không đáng sợ bằng chuyện anh bị ma quỷ quần lấy.

Nhìn thấy mặt anh toàn là ý xấu, liền biết anh đang trêu chọc cô, cô liền đưa tay nhéo hông anh một cái, “Chỉ thích bắt nạt em thôi!” Cô phát hiện dạo này anh càng ngày càng thích trêu chọc cô.

Anh cười hi hi ôm cô vào lòng, “Đánh là tình, mắng là yêu, thương mới chọc em chứ.”

Một đồng ngũ biện. Cô tức giận liếc anh một phát, “Buổi tối đi ngủ biết tay em.”

“Biết tay cái gì?” Anh tò mò chớp mắt.

“Đánh là tình, mắng là yêu, đợi em lấy cây từ từ yêu anh nha!” Hừ hừ, đánh là tình mà, xem cô yêu anh nhiều thế nào.

Nụ cười của Lạc Thiên Hựu đột nhiên có chút ám muội, ghé sát vào bên tai cô nói, “Tiểu Viên, hóa ra em thích kiểu này..... có cần anh giúp em chuẩn bị nền không?”

Vành tai tê rần, nghe thấy lời anh nói, Phúc Viên Viên tức giận đưa tay ra đánh loạn xạ lên người anh, anh lại cười thoải mái.

“Cậu chủ, tới rồi.” Tài xế nói vọng về phía sau, trước sau như một giả vờ không nghe thấy, chỉ làm tròn nhiệm vụ nhắc bọn họ xuống xe.

Xuống xe, Phúc Viên Viên có thể cảm nhận được tòa nhà phong cách châu Âu này to lớn cỡ nào, chỉ riêng cửa lớn, tùy tiện nhìn cũng thấy ít nhất mười mấy mét, cũng không biết phòng ốc ở đây rộng cỡ nào.

Cũng lúc này, cô bắt đầu khẩn trương, nghĩ tới chút nữa sẽ gặp mặt cha mẹ Lạc Thiên Hựu, lòng bàn tay bắt đầu túa mồ hôi, trong lòng bắt đầu nhộn nhạo.

Lạc Thiên Hựu chú ý đến vẻ mặt khẩn trương của cô, ôm vai cô trấn an nói: “Đừng lo lắng, ba mẹ anh không ăn thịt người đâu.” Cô nở nụ cười gương gào, cùng anh bước vào trong nhà, nhìn thấy hai người giúp việc cùng lúc khom người trước bọn họ --

“Hoan nghênh cậu chủ, cô Phúc.”

“Cậu chủ.” Trong đó có một người đàn ông trung niên mặc đồ quần gia kiểu Anh quốc, đôi mắt rung rung, vẻ mặt kích động nhìn Lạc Thiên Hựu.

Anh bắt đầu cười cười, “Chú Tề, sao lại để mọi người đứng đây, cho bọn họ đi xuống đi.” Cảm nhận được thân thể bạn gái thân yêu cứng đờ, anh biết cô rất lo lắng.

Chú Tề vẫy vẫy tay, những người giúp việc kia lập tức nghiêm chỉnh lui xuống. Ông rút khăn tay ra lau khóe mắt. “Cậu chủ, cậu quay về thì tốt quá rồi.” Ông vốn nghĩ rằng không được gặp cậu chủ nữa, không ngờ cậu chủ có thể bình an trở về.

Phúc Viên Viên tò mò nhìn ông, chú Tề vừa vịn đưa ánh mắt về phía cô, tầm mắt hai người giao nhau, chú Tề đột nhiên tiến lên phía trước nắm lấy tay cô, khóe miệng nghẹn ngào.

Phúc Viên Viên giật mình, lo lắng bất an nhìn Lạc Thiên Hựu. Lạc Thiên Hựu buồn cười đẩy tay chú Tề ra, có cần phải khoa trương vậy không chứ?

“Đây là chú Tề, là quản gia của nhà anh, cũng là cha của trợ lý Tề.”

“À, con chào chú.” Chẳng trách cô cảm thấy ông nhìn có vẻ quen quen, hóa ra là cha của trợ lý Tề!

“Cậu chủ, vị này là ân nhân cứu mạng của cậu, cũng là vị hôn phu của cậu, cô Phúc phải không?” Chú Tề vừa nói, lại xúc động muốn nắm lấy tay cô, biểu đạt sự cảm tạ của ông.

Lạc Thiên Hựu chỉ cảm thấy đau đầu, “Ba mẹ cháu đâu?” Vẫn nên nhanh chóng đuổi chú Tề đi, tránh cho chú làm tiểu Viên sợ hãi.

Nhắc tới ông chủ, chú Tề mắt không chế cảm xúc mới bình tĩnh lại, vung khăn tay nhét lại trước ngực, cung kính cúi đầu nói: “Ông chủ có căn dặn, nói cậu chủ đến phòng làm việc tìm ông.”

Lạc Thiên Hựu gật đầu, “Anh đi tìm ba, em ở phòng khách đợi một chút nhé.” Tự nhiên hôn lên trán cô một cái, anh thuận tay vén sợi tóc bên gò má cô ra đằng sau.

“Dạ.” Phúc Viên Viên gật đầu.

Lạc Thiên Hựu đưa cô đến phòng khách ngồi xong, mới đứng dậy đi về phía phòng làm việc, để Phúc Viên Viên một mình ngồi ở phòng khách đợi.

Động tác của chú Tề rất nhanh, trên bàn lập tức bày đầy nước trà cùng bánh trái, “Mời dùng.”

“Cám ơn.” Phúc Viên Viên nâng tách trà lên, chậm chậm uống, đồng thời quan sát xung quanh, thấy người giúp việc bên cạnh đều đã đi hết, chú Tề lại đứng ở một bên chờ.

Không biết qua bao lâu, cánh cửa lớn bên phải đột nhiên bị đẩy ra, một thân hình mảnh khảnh từ phía một bên cửa bước vào phòng.

Người đi tới cả người dính bùn, không phát hiện ra trong phòng có người lạ, cứ thế dậm đôi giày dính đầy bùn xuống, sau đó quay đầu lúc này mới nhìn thấy rõ mặt.

Phúc Viên Viên tròn tròn hai mắt, giật cả mình. Người phụ nữ tóc ngắn trước mặt này thực sự quá đẹp, hơn nữa rất giống Lạc Thiên Hựu, xem ra có lẽ chỉ lớn hơn anh một chút mà thôi.

Đối phương nhìn thấy cô, đầu tiên là sững sờ, sau đó nhoẻn miệng cười đi đến chỗ cô, “Cháu chính là Viên Viên phải không? Tên tiểu tử thối kia cuối cùng cũng chịu đưa cháu về nhà rồi?”

Phúc Viên Viên vội vàng đứng dậy, “Dạ, chị là..... chị gái của Thiên Hựu sao? Lần đầu gặp mặt, chào chị.” Woa, nhà họ Lạc toàn là nam thanh nữ tú nha!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Tình Giá Đáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.